

ชุดอเทวนิยม
หรือ

ชุดอเทวนิยม

● สมณะทิศจิกษ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ๕๗๔-๓๗๔-๐๖๕-๔
พุทธเทวนิยามหรือพุทธอเทวนิยาม
สมณะโพธิรักษ์

ปีที่พิมพ์ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๕

จำนวนพิมพ์ ๖,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์ บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

๖๔๔ ซ.เทียมพร ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม

บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมสำหรับห้องสมุด

โพธิรักษ์, สมณะ.

พุทธเทวนิยามหรือพุทธอเทวนิยาม. กรุงเทพฯ: บริษัท

ฟ้าอภัย จำกัด, ๒๕๔๕.

๑๑๒ หน้า.

๑. พุทธศาสนา ๒. เทวนิยาม ๓. อเทวนิยาม ๔. ชื่อเรื่อง

๒๕๔.๓

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ๕๗๔-๓๗๔-๐๖๕-๔

ราคา ๓๐ บาท

คำนำ

หนังสือ “พุทธเทวนิยมหรือพุทธอเทวนิยม” เล่มนี้ อาตมานำเอาข้อเขียนที่อาตมาเขียนลงหนังสือพิมพ์ **อาทิตย์ วิเคราะห์รายวัน** ในคอลัมน์ “วิถีชาวโศก” ซึ่งข้อเขียนของอาตมาจะมีลงพิมพ์ประจำวันศุกร์ทุกศุกร์ หากผู้ใดสนใจก็โปรดได้ติดตามหาอ่านจากหนังสือพิมพ์ **อาทิตย์ วิเคราะห์ รายวัน** ดังกล่าว

ที่อาตมาหยิบเอาเฉพาะเรื่องพุทธเทวนิยมหรือพุทธอเทวนิยมมารวมพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มก็ด้วยความเห็นว่า ทุกวันนี้ ศาสนาพุทธของเรามันสับสนปนเปและทะกั้นจนแทบจะไม่ว่าอะไรเป็นพุทธอะไรไม่ใช่พุทธ ทั้งๆที่เคยเรียนเคยรู้กันมาทั้งนั้น ว่า ศาสนาพุทธเป็น **อเทวนิยม** หรือ **Atheism** แต่ภาคประพจน์ที่เป็นอยู่กันจริงๆ ของชาวพุทธทั่วไปตั้งแต่ภิกษุ ตลอดไปจนฆราวาสทั้งหลาย ไม่ต้องไปเอาที่ไหนไกลอื่น เอาเฉพาะในประเทศไทยที่แน่ยิ่งกว่าแน่ ว่าเป็น “เมืองพุทธ” ขนาดดีขนาดนั้นจะให้ตรากฎหมายย้ายยืนยกลงไปว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ..นี่เถอะ ยังมี “ความจริง” ที่เนื้อแท้ของ “พุทธ” ซึ่งแน่อยู่แล้วว่า เป็น “อเทวนิยม” นั้นหนะ

จริงล่ะหรือ..?

✽ สมณะโพธิรักษ์

๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๕

สารบัญ

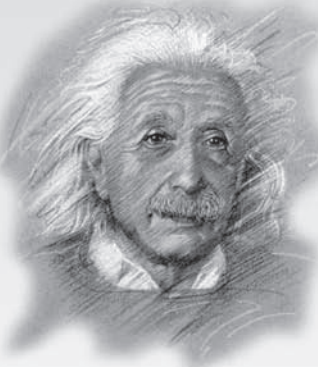
๑๑	วิภวตงสาร
๑๗	บั้นตักทายทักขุ
๒๕	ความซู้ที่แท้
๓๑	ถึงพริ้มมด้วยศีล
๓๗	'เป็นพุกช'เป็นอย่างไร
๔๑	อเทวนิยม
๔๗	มองเห็นแก่
๕๓	ดีอย่างพุกช
๕๙	ตรวจตอบการทำบุญ
๖๕	สุขแบบปิตุบุตร
๖๙	แห่งทะเลวิภวตงสาร
๗๒	ทำไมต้อง 'จาริยะ'
๗๙	สัมมาวิมุติ
๘๕	ที่สุดแห่งที่สุด
๙๑	คำตอเป็นอิตจกรรย์
๙๙	ที่แห่งอิมแท้จริง
๑๐๗	ให้ทานแบบพุกช

นำเรื่อง

มีผู้พบข้อความนี้ แล้วนำมาให้อาตมาดู...

เคยมีผู้ถามไอน์สไตน์ว่า ท่านนับถือศาสนาอะไร? ท่านตอบว่า ท่านเป็นคนไม่มีศาสนา แต่ถ้าถูกบังคับให้ต้องนับถือ ท่านก็จะนับถือ

พุทธศาสนา!

แสดงว่า ไอน์สไตน์ยังไม่อยากจะ “เอาจริง” กับความเป็นศาสนาในชาตินี้ เพราะมีความเป็นอย่างอื่นที่ไอน์สไตน์ จะต้อง “เอาจริง” อย่างมุ่งมั่นกระทำ “หน้าที่” เป็นเอกในชาตินี้ ซึ่งเรื่องนี้เป็น “อจินไตย” ที่ต้องพูดกันในระดับ โภธิสัตว์ภูมิ แต่ที่แน่ๆ ตามคำตอบของไอน์สไตน์ ก็คือ ไอน์สไตน์รับว่า “พุทธ” ดีสุดนั่นเอง

และอีกข้อความต่อมา... *Mr. Harold H. Priebe ประธาน องค์การพุทธศาสนาสัมพันธ์แห่งโลก ได้กล่าวว่า ศ.อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้เคยกล่าวกับท่านว่า

“ศาสนาในอนาคต จะต้องเป็นศาสนาแห่งสากล ซึ่งล่องพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระผู้เป็นเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่ จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสม

ประสบการณ์ในทุกๆด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณ
อย่างมีเหตุผล **พุทธศาสนา**เป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้”

อาตมา...สมณะโพธิรักษ์ ไม่เคยพบไม่เคยรู้จักกับศ.ไอน์สไตน์
เลยในชาตินี้ แต่ความเห็นเกิดมา**ตรงกัน**อย่างไม่ได้นัดหมาย ทั้งๆที่
อาตมาก็ไม่ได้ศึกษาค้นคว้าในความเป็น“ไอน์สไตน์”อะไรกันนัก และ
ศ.ไอน์สไตน์ในชาตินี้ก็ไม่มีโอกาสได้ศึกษาค้นคว้าในความเป็น
“โพธิรักษ์”แน่ๆ ดังนั้น จึงต่างก็ไม่รู้จักกัน ไม่มีอะไรใกล้เคียงหรือสัมพันธ์
กันเลยในทางโลก ทว่าสิ่งหนึ่งที่**“ตรงกัน”** คือ **“เป็นผู้เข้าถึงพุทธ”** ในจุด
ลึกสุดลึก มันก็เป็นไปตามจริง แม้ชาตินี้ จะเกิดไปคนละชาติคนละ
ศาสนา ก็ตาม เรื่องนี้มีเรื่องบังเอิญ หรือเรื่องไม่มี“เหตุ”เป็นที่มาที่ไป
เด็ดขาด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมาแต่“เหตุ”ทั้งสิ้นซึ่งมีกันครบ
ครันอยู่ใน“วัฏสงสาร”อันยาวนานนั่นเอง ทว่าเป็นเรื่อง“อจินไตย”

นอกจาก ศ.ไอน์สไตน์ แล้วก็มีอีกคนหนึ่ง ขอใช้โอกาสนี้
กล่าวถึง คือ มหาตมะ คานธี แม้จะไปเกิดเป็นชาวอินเดีย แดนที่
เต็มไปด้วยลัทธิศาสนาจริยธรรมและปราชญ์ทางจิตวิญญาณ ส่วน
อีกคนไปเกิดเป็นชาวยิว แดนที่เต็มไปด้วยคนผู้ัจจริยะทางวัตถุทาง

วิทยาศาสตร์ แล้วต่างก็มี
หน้าที่ที่“ต้องทำ”ในชาตินี้
เน้นไปคนละอย่าง แต่ก็มี
จุดร่วมเดียวกัน คือ **“เป็น
ผู้เข้าถึงพุทธ”** ซึ่งก็ยาก
ยิ่งที่จะกล่าวจะอธิบาย

เพราะเป็น“อจินไตย”จริงๆ

เอาตามันใจในความเป็นคน ว่าลึกๆในใจของคนทุกคน ย่อมปรารถนา“สิ่งดี”ที่สุดกันทั้งนั้นแหละ เพียงแต่ว่าจะรู้จัก“สิ่งดี”ที่สุดนั้นหรือยัง หรือเข้าใจ“สิ่งดี”ที่สุดนั้นด้วยปัญญา(อันมิใช่“แจกหรือแจก”ซึ่งเป็น“ความฉลาด”ทางโลกีย์ทั่วไป)ขั้นลึกซึ่งแล้วหรือยัง หากใครได้รู้จัก“สิ่งดี”ที่สุดนั้นถึงขีดถึงเขตเพียงพอจริงจะต้องยอมรับ“สิ่งดี”ที่สุดนั้นแน่ ยิ่งผู้ใคร่รู้แจ้ง“สิ่งดี”ที่สุดนั้นด้วย“วิชา ๙” อย่างสัมมาทิฏฐิแท้ คนผู้นั้นยังไม่มีประตู่จะปฏิเสธ“สิ่งดี”ที่สุดนั้นเลย

ไอน์สไตน์ ก็คงเช่นกัน มหาตมะ คานธี ก็คงเช่นกัน เอาตามก็คงเช่นกัน และใครๆก็คงเช่นกัน ดังนั้น คำพูดดังกล่าวของไอน์สไตน์เพียงแค่นี้ยกอ้างมาในที่นี้ จึงหมายถึง“สิ่งดี”ที่สุดชนิดหนึ่งในขีดขั้นหนึ่ง เกี่ยวกับศาสนาของไอน์สไตน์

และที่ศ.ไอน์สไตน์ว่า“ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากล” ซึ่งล่องพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุกๆด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุผล พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้” นั้น

เป็นความเชื่อมั่นของไอน์สไตน์ แน่แท้ เพราะไอน์สไตน์ไม่จำเป็นอะไรเลยที่จะต้องพูดให้เป็นการประจบประแจงต่อใครๆ เพื่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง โดยเฉพาะเพื่อลบลายศสรรเสริญ สุข นอกจากพูดความจริงใจของตนออกมาอย่างสามัญ

อาตมาก็เชื่อมั่นตรงกันอย่างยิ่งกับไอน์สไตน์ว่า “ศาสนา
ในอนาคตจะต้องเป็น**ศาสนาแห่งสากล**”

นั่นก็คือ คำว่า “ศาสนา” ในอนาคต จะต้องหมายถึง
“ความจริงและความรู้ยิ่ง” อย่างเป็นลัจจะยิ่งๆขึ้น ซึ่งคนทั่วไป
ส่วนใหญ่ในโลกใบนี้หรือ“สากล”นั่นเอง จะเข้าใจและเชื่อถือมากขึ้น
แล้วยอมรับนับถือเพื่อให้“**กระบวนทัศน์(paradigm) หรือ**
กระบวนการ(process)” ที่ตนเชื่อก่อนนั้น นำพาชีวิตตนไปสู่
“ที่สุดแห่งที่สุด”ของความจริง(ธรรม) อันชื่อว่า“ศาสนา”ดังกล่าว

กระนั้นก็ดี คนในสากลโลกที่ตั้งใจจะ“**เอาศาสนา**”ตาม
ที่ตนเชื่อก่อนนี้ได้ และสามารถจะ“**เอาจริง**”หรือ**เรียนรู้จริง** แล้วปฏิบัติ
จริง เพื่อบรรลุ**“ความจริงและความรู้ยิ่ง”**นั้น ก็คงไม่ได้“ที่สุดแห่ง
ที่สุด”ไปครบทั้งสากล หรือได้หมดทุกคนของส่วนใหญ่ในโลกใบนี้
แน่ๆ แต่ก็ต้องมีได้**แก่กัน**ส่วนหนึ่ง ได้**กระทั่งกัน**ก็อีกส่วนหนึ่ง
ได้**เปลือก**ไปก็คงมาก ได้**สะเก็ด**ก็คงมีบ้างเป็นธรรมดา แม้แต่หลงไป
ได้**เอากิ่งใบ**อยู่ก็ต้องมี**แน่นอน**

ความต่อมาที่ว่า... “ซึ่ง**ล่วงพ้นจากความเชื่อ**ในเรื่อง
พระเจ้าเป็นเจ้าของหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย” นั้น

ก็หมายถึง ศาสนาที่เป็นสากลในอนาคตจะต้องก้าวขึ้น
สู่**“อเทวนิยม”**นั่นเอง ความเชื่อใน**“เทวนิยม”**จะน้อยลง

กล่าวคือ คนไม่เชื่อในเรื่องพระเจ้า ไม่เชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลาย จะเพิ่มปริมาณมากขึ้นๆในโลก เพราะจะฉลาดลึกซึ้งใน
สังขาร เข้าใจกระจะกระจ่างแจ่มแจ้งสังขารได้ยิ่งขึ้น ด้วยปัญญา

(ซึ่งไม่ใช่“เหงหรือเโง”แน่ๆ) อันเติบโตขึ้นตามอายุของกาล และ ทั้ง ด้วยประสบการณ์ที่มีมากมายหลากล้นทับทวียิ่งในโลกล

ดังนั้น ความเป็นสากลของศาสนาในอนาคต จึงจะมีลักษณะ เป็น“อเทวนิยม”แน่นอน ส่วนผู้จะบรรลุสังขารมที่ถึงแก่น-ถึงกระพี- ถึงเปลือก-ถึงสะเก็ดของ“อเทวนิยม”กันได้มากน้อยแค่ไหน หรือไม่ ก็เป็นไปตาม“กรรม”ของมนุษย์ตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงปัจจุบันกาล ของอนาคตข้างหน้าโน้น

และที่ ศ.ไอน์สไตน์ว่า **“โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุกๆด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุผล พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้”**

ก็แจ้งชัดอยู่แล้ว คือหมายถึง“หลักการ”ที่เป็นของพุทธ ตามที่ ศ.ไอน์สไตน์ว่า **“ต้องตั้งอยู่บนรากฐานของศรัทธา... ดังกล่าว**

ดังนั้น ในเรื่องของ“วิภูสงสาร”ที่แต่ละคนสะสมประสบการณ์กันมายาวนานก็ดี ในเรื่องของ“ทิฏฐิ”ที่แต่ละคนยึดจริง แล้วสร้าง“กรรม”สร้าง“วิบาก”สะสมไว้ตาม“ทิฏฐิ”ของตนก็ดี ในเรื่องของ“ความจริงและความรู้ยิ่ง”ซึ่งชาว“เทวนิยม”เชื่อมั่นว่าตนถูกต้องแท้จริง และชาว“อเทวนิยม”ก็เชื่อมั่นของตนว่าถูกต้องแท้จริง แต่แตกต่างกันแน นั่นก็ดี ย่อมเป็นไปตามแต่ละภาวะที่เกิดที่เป็นอยู่ใน“วิภูสงสาร” อันหาที่สุดมิได้ของมหาจักรวาล ซึ่งชาว“เทวนิยม”ก็มี“ปรมาตมัน” และชาว“อเทวนิยม”ก็มี“อนัตตา” จึงต่างกันอยู่แล้ว

ความรักของผู้ยังมี“ตัวตน”ของราคะอยู่จริงในใจ ย่อมแตกต่าง

กับความรักของคนผู้ไม่มี“ตัวตน”หรือมีความเห็นแก่ตัว น้อย แ่น้ำ

ความเสียสละของคนผู้ยังมี“ตัวตน”ของโลภะอยู่จริงในใจ ย่อมแตกต่างกับความเสียสละของคนผู้ไม่มี“ตัวตน”ของโลภะ หรือมี“ตัวตน” ของความเห็นแก่ได้ น้อย แ่น้ำ

ความแรงร้ายของคนผู้มี“ตัวตน”ของโทสะอยู่จริงในใจ ย่อมแตกต่างกับความแรงร้ายของคนผู้ไม่มี“ตัวตน”ของโทสะ หรือมี“ตัวตน”ของ*ความโกรธความอาฆาต* น้อย แ่น้ำ

ความผิดพลาดเสียหายของคนผู้ยังมี“ตัวตน”ของโมหะอยู่จริงในใจ ย่อมแตกต่างกับความผิดพลาดเสียหายของคนผู้ไม่มีโมหะ หรือมีความหลงผิด-หลงลืม-หลงใหล-หลงดี-หลงตัว น้อย แ่น้ำ

ดังนั้น **“ความจริง”**ของคนผู้ได้ชำระภาวะ-โลภะ-โทสะ-โมหะออกไปจากจิตวิญญาณอย่างถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของมันแน่แท้ ตั้งแต่“ตัวตน”ของวิติกกมกิเลส แล้วก็“ตัวตน”ของปริยภูฐานกิเลส กระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยง“ตัวตน”ของอนุสัยกิเลส **จึงแตกต่างกับ “ความจริง”**ของคนผู้ไม่รู้จัก“ตัวตน”ของราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะเลย หรือแม้จะมีบางพวกได้ปฏิบัติโดยตั้งใจลดราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะในแบบต่างๆ แต่ก็ยังไม่สามารถจับมันคั่นตาย“ตัวตน”(อัตตา)ของมันได้บริบูรณ์แบบพุทธ **“ความจริง”**ที่ได้ที่มันนั้น ก็คงยังแตกต่างกับแบบของพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”อยู่ดี

แนวคิดทฤษฎีก็ดี และ“ความจริงหรือความรู้ยิ่ง”ก็ดี ของ “อเทวนิยม” กับ “เทวนิยม” จึงมีความแตกต่างกันแน่นอน

ลองศึกษาดูความแตกต่างนั้นกันได้ จากข้อเขียนต่อไปนี้

ความเป็น“นิพพาน”นี้ ไม่ใช่อันหนึ่งอันเดียวกันกับ
ความเป็น“พระเจ้า” เพราะ“พระเจ้า”คือ“ความมี”ที่ยิ่งใหญ่
สุดใหญ่ ทั้งเป็น“นิรันดร”อีกด้วย ส่วน“นิพพาน”นั้น
คือ“ความไม่มีอย่างสิ้นเชิง” หรือเป็น“ความดับสนิท-
ความสูญ” อันตรงกันข้าม คนละขั้วขั้วเจเน

● วัฏสงสาร

ความจริงยังยืนอยู่นิรันดร ก็คือ “วัฏสงสาร” หรือความ
เวียนว่ายตายเกิด-เกิดตายของทุกสรรพสิ่งในมหจักรวาล แต่
“อเทวนิยม”ของพระพุทธเจ้าก็สามารถตัดตนเองออกจาก“วัฏสงสาร”
หรือออกจากความเวียนว่ายตายเกิด-เกิดตายของมหจักรวาลนี้ได้
การเวียนว่ายตายเกิด คือ ความวนของ“การเกิดแล้ว

ก็ตาย...แล้วก็เวียนกลับมาเกิดใหม่อีก” ดังนี้เรียกว่า“วิฆฺณสงสาร” ถ้าเป็นการเวียนว่ายตายเกิดในเรื่องหยาบหรือทางรูปธรรม ก็หมายถึง การตาย-การเกิดของชีวะที่เกี่ยวกับทางร่างกาย(กาย) เกิดก็คือ ร่างกายเริ่มปฏิสนธิแล้วมีชีวะและยังไม่สิ้นชีวะ ตายก็คือ ร่างกายหมดสิ้นความเป็นชีวะหรือกายแตกตาย(กายัสส ฌา))

ส่วนการเวียนว่ายตายเกิดในเรื่องละเอียดหรือทางนามธรรม ก็หมายถึง การจุติและอุบัติ ซึ่งเป็นการตายหรือการเคลื่อนจากภพหนึ่งไปเกิดในภพอื่น(จุตูปปาต) เป็นเรื่องเกี่ยวกับทางจิต (เจตสิก) โดยเฉพาะผู้ที่ศึกษาพุทธอย่างสัมมาทิฎฐิ และปฏิบัติจนสามารถมี“วิชา ๙” เช่น มี“จุตูปปาตญาณ”ก็จะเป็นผู้รู้ยิ่งใน“จุติ”(การตายหรือการเคลื่อนจากภพหนึ่งไปเกิดในภพอื่น) และ“อุบัติ”(การเกิด) ได้อย่างเป็นสัจจะ มี“ของจริง”ปรากฏให้“รู้”(ชานาติ)ให้“เห็น”(ปัสสติ)

นี่คือ คำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นความรู้แจ้งเห็นจริงแบบ“อเทวนิยม” ต่างกับคำสอนแบบ“เทวนิยม”

สำหรับ“การตาย-การเกิด”ในเรื่องหยาบหรือทางรูปธรรมนั้น ไม่มีปัญหาอะไร ผู้ที่มีภูมิ“เทวนิยม”ก็เข้าใจตรงกันกับ“อเทวนิยม” หมายถึง การตาย-การเกิดในลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ การเกิดที่เป็นชีวะขึ้นมาทางร่างกาย และการตายก็สิ้นความเป็นชีวะลงหรือร่างตายกายแตก(กายัสส ฌา) ซึ่งก็เข้าใจอย่างเดียวกัน

แต่“การตาย-การเกิด”ในเรื่องละเอียดหรือทางนามธรรมนั้น ลึกซึ้งและสำคัญมาก ที่ชาว“เทวนิยม”กับชาว“อเทวนิยม”

เชื่อถือหรือเข้าใจต่างกัน เฉพาะอย่างยิ่ง จุดสูงสุดของ“เทวนิยม” กับของ“อเทวนิยม”นั้น เป็นคนละขั้วทีเดียว เพราะความสูงสุดแห่งจิตวิญญาณของ“เทวนิยม”นั้นคือ“พระเจ้า” ส่วนความสูงสุดแห่งจิตวิญญาณของ“อเทวนิยม”นั้น คือ“นิพพาน”

ซึ่งความเป็น“นิพพาน”นี้ ไม่ใช่อันหนึ่งอันเดียวกันกับความ เป็น“พระเจ้า” เพราะ“พระเจ้า”คือ“**ความมี**”ที่ยิ่งใหญ่สุดใหญ่ ทั้งเป็น“นิรันดร์”อีกด้วย ส่วน“นิพพาน”นั้น คือ“**ความไม่มี อย่างสิ้นเชิง**” หรือเป็น“**ความดับสนิท-ความสูญ**” อันตรงกันข้าม คนละขั้วชัดเจน แต่ก็มีชาวพุทธหลายท่านกล่าวว่า มันก็เหมือนกัน ผู้เข้าใจว่า ศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม” กับศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”มีจุดมุ่งหมายปลายทางสูงสุด คือ “นิพพาน”กับ“พระเจ้า”นั้น เหมือนกัน เป็นอันเดียวกัน จึงเข้าใจผิดถนัด ผู้นั้นมี“**ความเห็นที่ผิด**”(มิจฉาทิฐิ) เพราะนัยสำคัญ เป็นคนละขั้ว ดังกล่าว

ขอภัยอย่างมาก หากใครจะเห็นเป็นว่า อาตมากำลังพูดให้ก่อเกิดความแตกแยก ซึ่งความระลึกเยี่ยงนั้นอาตมาตระหนักอย่างยิ่ง มิได้มีเจตนาเช่นนั้นเลย เพียงกล่าวสังฆกรรมเพื่อสังฆกรรม ด้วยใจสัมมาคารวะอยู่จริงๆ

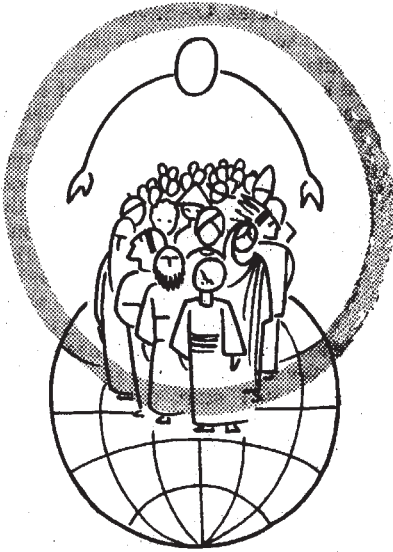
จริงอยู่ศาสนาทุกศาสนา มุ่งสอนให้คนดำเนินประพฤติไปสู่ความดีงามให้ได้มากที่สุดด้วยกันทั้งนั้น อันนี้ไม่ว่าศาสนาไหนก็ตรงกัน แต่ความเป็นจุดหมายปลายทางสูงสุดนั้น พุทธแตกต่างกับศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย ด้วยสังฆจะดังกล่าวแล้ว จึงได้ข้อ

ว่าเป็น“อเทวนิยม” ประเด็นนี้สำคัญมาก เพราะการแสวงบุญจะ ออกนอกขอบเขตพุทธหรือไม่ ก็อยู่ที่ความเป็น“เทวนิยม” หรือ “อเทวนิยม”นี้แล เป็นตัวชี้บ่งชัดแท้

ชาว“เทวนิยม”เชื่อว่า จิตวิญญาณเป็น“อัตตาที่เที่ยงแท้” (สัสสตะ) แถมยืนยันว่า จิตวิญญาณที่เป็น“ปรมาตมัน”(อัตตา หรืออาตมันสูงสุด)นั้น เป็นต้นกำเนิดและที่รวมของทุกสิ่งทุกอย่าง ในจักรวาล เพราะไม่รู้แจ้งไม่รู้จริงไม่รู้จัก(อวิชชา) “ความไม่เที่ยง ของจิตวิญญาณ”(อนิจจัง) โดยเฉพาะ“ความไม่เป็นอัตตาหรือไม่ใช่ ตัวตนของจิตวิญญาณ”(อนัตตา)

กล่าวคือ ชาวเทวนิยมเชื่อกันว่า “การเกิด”ของจิตวิญญาณ จะเกิดใหม่ก็ต่อเมื่อร่างกายที่มีชีวิตตายลง นับว่า นี่คือ“การตาย” แต่จิตวิญญาณไม่มีการตาย ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นเพียง ออกจากร่างไป แล้วเรียก“จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป”นี่คือ “การเกิด” หรือเรียกว่าเป็น“การตายจากร่างกายเดิม”ไปเกิดใน ภพใหม่ สถานที่ใหม่ แต่ก็ยังเห็นว่า “จิตวิญญาณ”ยังเป็นสภาพ ของเดิม ชาวเทวนิยมจะไม่เห็น“ความไม่เที่ยง-ความเปลี่ยนแปลง- ความเป็นตัวตนที่ไม่เท่าเดิม” ไม่เห็น“อนิจจัง”นั่นเอง ชาวเทวนิยม จะไม่คิด ไม่ถือสาเรื่องความไม่เที่ยงของจิตวิญญาณ เพียง คำนี้แค่ว่า จิตวิญญาณถ้าเจริญขึ้นก็ไปอยู่สวรรค์ หรือถ้า ตกต่ำก็ไปอยู่นรก ชาวเทวนิยมจะนำพาที่แต่เพียงเท่านั้น

และความเห็นต่างที่สำคัญของชาว“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” ซึ่งต่างกันชนิดคนละขั้วทีเดียว ก็คือ เทวนิยมเชื่อว่า จิตวิญญาณ

เป็นสภาพที่ไม่มีสูญสลาย
ยังมีอยู่ตลอดไปนิรันดร
เพียงแต่จะดีหรือชั่ว จะได้
อยู่สวรรค์ หรือตกนรก ก็
เท่านั้น และหลังจากตายทาง
กายแตก(กายัสส ภูเขา)ไป
แล้ว ก็ไม่มีเรื่องราวของ
การเวียนว่ายมาเกิดอีก
หรือบางศาสนาจะยอมรับ
การเวียนว่าย แต่ก็ยังเห็นว่า
“จิตวิญญาน” ที่สุดก็เที่ยงแท้
นิรันดร และมี“พระเจ้า”เป็น

จิตวิญญานยิ่งใหญ่ มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาล(อิสสร-
นิมมานเหตุวาท) หรือเป็นผู้สร้างผู้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างในมหจักรวาล
อยู่นั่นเอง มีผู้รู้ชาวพุทธหลายท่านยังหลงผิดไปว่า “จิตวิญญาน”
สูงที่สุดที่สุดก็เที่ยงแท้นิรันดร

ขอภัยเถิด ถ้าอาตมาจะกล่าวว่า ชาวพุทธแท้ๆในทุกวันนี้
ก็มีความเห็นเปลี่ยนไปแทบจะทั้งนั้นกันแล้ว โดยเชื่อพลังศักดิ์สิทธิ์
ที่มีฤทธิ์ดัง“พระเจ้า” ก็เลยกลายเป็นผู้แสวงบุญแบบชาว“เทวนิยม”
อย่างเห็นๆอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะไม่สามารถศึกษาปฏิบัติ
ให้ละเอียดลึกซึ้งถึงขั้น“ภาวนามยปัญญา”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
ไม่ว่าจะเป็น“ความเป็นอนิจจัง”หรือ“ความเป็นอนัตตา” โดยเฉพาะ

“ความเป็นทุกข์”ที่มีทั้งลักษณะของ“ทุกข์แบบโลภีภัย”(เคหสิตทุกข์-เวทนา) มีทั้ง“ทุกข์แบบโลกุตระ”(เนกขัมมสิตทุกข์เวทนา) เพราะศึกษไม่ถึงขั้น“สัมมาทิฏฐิ” จึงได้ผลกันเพียง“สุตมยปัญญา”หรือไม่ก็ได้แค่“จินตามยปัญญา”ซึ่งรู้แจ้งเข้าใจ“ความเป็นอนิจจัง-ความเป็นอนัตตา”ได้แค่ตรรกะ

ความเห็นแบบชาว“เทวนิยม”จึงเข้าใจ“การเกิด”(อุบัติ)ของจิตวิญญาณได้เพียงแค่ว่า “จิตที่ออกไปจากร่างของคนเป็น” หากจิตวิญญาณนั้นดี ก็ได้ไปสู่ภพสวรรค์ ถ้าจิตวิญญาณนั้นไม่ดี ก็ต้องไปนรก ก็เท่านั้นเอง ชาว“เทวนิยม”จะไม่รู้ไม่เข้าใจ “ความไม่เที่ยงของจิตวิญญาณ” แม้แต่“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)แบบโลภีภัย ปวยการกล่าวถึงแบบโลกุตระ

แต่ชาว“อเทวนิยม”เข้าใจ“การเกิด”(อุบัติ)ของจิตวิญญาณนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับ“จิตวิญญาณ”โดยเฉพาะ(เจตสิก)ที่จะ“เกิด”จะ“ตาย”ก็เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ ไม่ใช่“ร่างกายตาย หรือร่างกายเกิด” ทำความแม่นยำคมชัดให้ดีๆ จิตวิญญาณที่อยู่ในร่างกายที่ยังไม่แตกตายนี้ก็“เกิด”(อุบัติ)ได้ และ“ตายหรือเคลื่อนไปสู่ภพอื่น”(จติ)ได้ “การเกิด”ชนิดนี้ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “โอปปาติกโยนิ” คือ การเกิดชนิดผุดเกิด เกิดผุดเต็มตัวในทันที ไม่เกี่ยวกับซากทางวัตถุ จะเกิดเป็นสัตว์นรก จะเกิดเป็นเทวดาก็ตาม ไม่ต้องพึงการตายทางร่างกาย เกิดได้ทันที หากจิตวิญญาณของผู้นั้นมี“เหตุปัจจัย”ครบครันถึงขั้น“เกิด”(อุบัติ) ก็จะผุดเกิดทันที

“กรรมเก่า”ก็สามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงด้วย
 “กรรมใหม่” ให้ดีขึ้นจากปัจจุบันไปถึงอนาคตได้
 เพราะ“กรรม” หรือ“วิบาก” ก็ไม่เที่ยงแท้ตายตัว
 ย่อมเป็นอนิจจังเหมือนกัน แม้แต่ สุกก็ตาม ทุกข์ก็ตาม
 ที่จริงมันเองก็ยังไม่เที่ยงแท้

○ พันสีกกายทิฎฐิ

แค่เรื่อง“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง) ที่เป็นสังขธรรมแห่ง
 “ไตรลักษณ์” อันมีนัยสำคัญของชาว“อเทวนิยม” ดังได้อธิบาย
 มาบ้างแล้วนั้น ก็คงจะเห็นแล้วว่า ไม่ใช่เรื่องสามัญหรือตื้นๆ
 เจินๆ ยิ่งเรื่อง“ความไม่มีตัวตนหรือไม่เป็นตัวตน”(อนัตตา)ก็ยิ่ง
 สูงยิ่งขึ้นไปอีก เพราะเป็น“สุดยอด”ของศาสนาพุทธที่เดียว

เมื่อชาว“เทวนิยม”มีน้ำหนักของความเชื่อถึงขั้น“ศรัทธา-
 พละ”(ผลสูงสุดของกำลังแห่งความเชื่อ) เช่น เชื่อมั่นว่า จิตวิญญูณ
 เที่ยงแท้(ัสสตะ)เชื่อมั่นว่า“พระเจ้า”เป็นจิตวิญญูณยิ่งใหญ่มีอำนาจ
 คักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาล(อิสสรนิมมานเหตุวาห) เป็นผู้สร้างผู้กำหนด
 ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาจักรวาล เป็นต้น ชาว“เทวนิยม”ก็จะไม่
 เต็มใจศึกษาหรือไม่นำพาที่จะค้นคว้าพิสูจน์“ความจริงหรือสังขธรรม
 แห่งไตรลักษณ์”ให้ถึงที่สุด ด้วยความพากเพียรอุตสาหะจริงจังแน่ๆ

เพียงแค่ว่าพิสูจน์“อนิจจังหรือความไม่เที่ยงของจิตวิญญาณ”บ้าง ก็ทั้งยาก เพราะไม่ตั้งใจ ไม่มีความสนใจเอาจริงเพียงพอ ยิ่งจะ ให้พิสูจน์“อนัตตาหรือความไม่เป็นตัวตนของจิตวิญญาณ”ก็แทบจะ ไม่ต้องพูดถึง มันแน่นิ่งกว่าแน่นว่า เขาไม่ทำหรอก ชาว“เทวนิยม”ซึ่ง รวมเอาพุทธมามกะที่มีทิวลิเอนเอียงไปข้างฝ่าย“เทวนิยม”ก็ด้วย จะเป็นเช่นนี้กันแทบทั้งนั้น

เพราะความเห็นหรือความเชื่อมันปักดิ่งไปข้างฝ่ายที่มี “นัยสำคัญ”ตรงกันข้ามกับทิวลิเอนเอียงแล้ว เมื่อ“ศรัทธาพละ” (ความเชื่อที่มีน้ำหนักสูงถึงขั้น“เชื่อมั่น”)แน่นแน่มั่นคงว่า มีจิตวิญญาณ ยิ่งใหญ่ที่เป็นอำนาจศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาล เป็นผู้สร้างผู้กำหนด ทุกสิ่งทุกอย่างในมหจักรวาล การจะให้ผู้ที่มี“ศรัทธาพละ”หันมา ศึกษา พวกเพียรปฏิบัติพิสูจน์“ความไม่เที่ยงของจิตวิญญาณ” จึงไม่มีประสิทธิผลแน่ๆ อย่าว่าไปถึงคนที่มีความเชื่อ“เข้าขั้น “ศรัทธาพละ”เลย แม้แต่คนผู้มีความเชื่อขั้น“ศรัทธินทรีย์”(กำลัง แห่งความเชื่อที่มีค่าสูงขึ้นไปจาก“ศรัทธาสัมมัญ”ถึงขั้นตั้งใจ“ทำตาม”เพื่อ ผลดีของตนหรือเชื่อถึงขั้น“เชื่อฟัง”) หากไม่มากไม่สูงเพียงพอ ก็ยัง ยากที่จะเอาจริงเอาจังจนเกิดประสิทธิผล

โดยเฉพาะ“ชาวพุทธ”ที่มีความเห็นเชื่อไปข้างที่ว่า**“นิพพาน”** ก็**เหมือนกับ“พระเจ้า”**นั่นแหละ ก็จงระวังเถิด! เพราะนั่นคือ เห็น“นิพพาน”เป็น“อัตตา” ก็ชื่อว่า ผู้นั้นตกเข้าไปในฝ่ายของ ความเห็น“เทวนิยม”แล้ว ออกนอกศาสนาพุทธไปแล้ว ย่อมจะ

แสงบุญนอกขอบเขตพุทธไปตามทิวลิปของตนเป็นแน่แท้ อย่าลืมนะว่า... พุทธนั้นเป็น“อเทวนิยม”

พระพุทธเจ้าทรงอุทิศสาหะปฎิวัติศาสนาท่ามกลางดงแห่งความเป็น“เทวนิยม”ในยุคของพระองค์ ให้เป็น“อเทวนิยม”มาได้นั้น พระองค์ต้องต่อสู้สุดลำบากสาหัสสากรรจ์เหลือแสน ต้องเสียชีวิตของอัศวินทางศาสนาไปให้แก่ชาวเทวนิยมมากมาย อย่าขบถต่อพระพุทธเจ้าเป็นอันขาด

ดังนั้น ผู้ที่จะได้ชื่อว่า เป็นพุทธที่แท้หรือเป็นชาว“อเทวนิยม” ก็จะต้องมีความรู้หรือต้องศึกษากระทั่งมีสัมมาทิฐิ และได้ปฏิบัติจนสามารถ“ตามเห็นความไม่เที่ยง”(อนิจจานุปัตติ) ที่ถึงขีดถึงขั้น “ตามเห็นความจางคลาย”(วิราคานุปัตติ) โน่นแหละ จึงจะชื่อว่าผู้รู้แจ้งนัยสำคัญของ“พุทธ” ตรงเนื้อแท้“ปรมาตถธรรมของศาสนาพุทธ”

ซึ่งชี้บ่งความเป็น“อเทวนิยม”ชัดเจนแจ่มแจ้ง ต่อจากนั้นจึงจะ
 สูงขึ้นไปถึง“ตามเห็นความดับ”(นิโรธานุปัสสี) และสูงต่อไปจนที่สุด
 แม้แต่ผู้ที่เป็น“ปุพเพกตเหตุวาท” ซึ่งหมายถึง ผู้ที่ยังเชื่อ
 ถือในกรรมเก่าแบบเที่ยงแท้ และเชื่อว่ากรรมเก่าเท่านั้นมีผล
 (ไม่เชื่อว่ากรรมปัจจุบันมีผล) โดยหลงเชื่อว่า“กรรมเก่าเที่ยง” กล่าวคือ
 พวกที่ถือว่า สิ่งใดก็ตามที่ได้ประสบ จะเป็นสุขก็ตาม ทุกข์ก็ตาม
 มีใช้สุขมีใช้ทุกข์ก็ตาม ล้วนเป็นเพราะกรรมเก่าที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน
 แล้วยึดมั่นว่า กรรมเก่านี้เที่ยง เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ต้องจำนน
 ต่อกรรมเก่า โดยมีวิสัยทัศน์แคบและล้นอยู่แค่“ยึดมั่นอยู่แต่
 กับอดีต”อย่างเดียวเป็นการจมอยู่กับ“ความเที่ยงแท้”เท่านั้น
 จึงจัดอยู่ในฝ่าย“นิจจัง”หรือ“สัสสตะ” ถือว่าไม่รู้แจ้งเห็นจริงใน
 “ความไม่เที่ยง” ซึ่งที่จริง“กรรมเก่า”ก็สามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลง
 ด้วย“กรรมใหม่”ให้ดีขึ้นจากปัจจุบันไปถึงอนาคตได้ เพราะ
 “กรรม”หรือ“วิบาก”ก็ไม่เที่ยงแท้ตายตัว ย่อมเป็นอนิจจังเหมือน
 กัน แม้แต่สุขก็ตาม ทุกข์ก็ตาม ที่จริงมันเองก็ยังไม่เที่ยงแท้ นั่นคือ
 การไม่รู้แจ้งเห็นจริง

การรู้แจ้งเห็นจริงของชาว“อเทวนิยม”จึงแตกต่างกันกับ
 การรู้แจ้งเห็นจริงของชาว“เทวนิยม”อย่างสำคัญสุดคือถ้าสุขุมยิ่ง
 เพราะชาว“อเทวนิยม”สามารถรู้(ขานาติ)-เห็น(ปัสสตี)จิตวิญญาณ
 “รู้-เห็น”อาการต่างๆของจิตวิญญาณ(เจตสิก) ทั้งในขณะที่“เกิด”
 (อุบัติ) ทั้งในขณะที่“เคลื่อนหรือตาย”(จติหรือนิพพาน) โดยที่
 “จิตวิญญาณ”ยังอยู่ในร่างกายของตนตอนที่ยังไม่ตายกายแตก

นี่เอง จึงเห็นชัดๆว่า “จิตวิญญาณ”มิใช่สภาพดั่งเก่าดั่งเดิมแล้ว เพราะ“ความเป็นจิตวิญญาณ” ก็ไม่ใช่อย่างเก่าแล้ว ไม่คงที่แล้ว เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ไม่เหมือนเดิมแล้ว ฉะนั้นเองคือ“อนิจจัง” (จิตวิญญาณไม่เที่ยง)แล้วจริงๆ ตามความรู้ที่เป็น“ปรมาตม์”(ความจริง

อันสูงสุด ที่มี“สิ่งจริง”(สัจภาวะ)ปรากฏให้รู้ให้เห็นอยู่ต่างๆหลดๆ
 ชาวพุทธที่“ละมิจฉาทิฏฐิ”ได้ นั่นคือ ผู้ที่รู้(ซานาติ)-เห็น
 (ปัสนติ)“ความไม่เที่ยง” แม้จะเป็นแค่“ความไม่เที่ยงชั้นโลกีย์”
 ยังไม่ถึง“ความไม่เที่ยงชั้นโลกุตระ” ก็เป็นการรู้แจ้งเห็นจริง
 “จิต..เจตสิก(อาการต่างๆเกี่ยวกับจิตวิญญาณ)..รูป(สิ่งที่ถูกรู้ถึงขั้นที่เป็น
 นามธรรมหรือนามรูป)” ที่รู้-เห็น“ของจริง”ชัดๆด้วยตนเองแท้ๆ ซึ่ง
 “การรู้เห็นความไม่เที่ยง”เพียงเริ่มต้นแค่นี้ ชาวพุทธเองก็เถอะ
 ผู้ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิจนกระทั่งสามารถมี“ญาณ”หยั่งรู้นามธรรมที่เป็น
 ของจริงนั้นๆ ก็ย่อมเข้าใจ“ความไม่เที่ยง”ดังกล่าวนี้ ไม่ได้ชัดแท้
 ยิ่งชาว“เทวนิยม”ก็แน่นอนว่า ยิ่งยากจะเข้าใจ
 ดังนั้น “ความไม่เที่ยง”ดังกล่าวมานั้น เมื่อชาว“เทวนิยม”
 ไม่สามารถรู้ ไม่สามารถเห็น จึงยังเชื่ออยู่ว่า“จิตวิญญาณ”ยังเป็น
 “ตัวตนเที่ยง-ตัวตนเดิม” ใหม่ๆที่สภาพทุกข์หรือสุขก็ดี กอบุญบ้าง
 เพิ่มบาปบ้าง หรือคนดีก็ไปตกนรกได้ คนชั่วก็ยิ่งเปลี่ยนแปลงตน
 ให้ขึ้นสวรรค์สำเร็จ เปลี่ยนไปได้อยู่ทุกๆก็ตาม ก็ยังไม่เฉลียวใจ
 ผู้มี“ตานิ”แบบอเทวนิยม ที่“รู้-เห็น”ความไม่เที่ยง และ
 เป็นความไม่เที่ยงอันแสดงถึงมรรคผลของการปฏิบัติชนิดกำจัด
 “เหตุอริยสัง”(สมุทัยอริยสัง) อย่างถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของมันอยู่
 โทนโท่ โดย“ตามเห็นความไม่เที่ยงของเหตุอริยสัง”(อนิจจานุปัสสี)
 นั้นด้วย และ“ตามเห็นความจางคลายของนามธรรมของกิเลสในจิต”
 (วิราจानุปัสสี)อีกด้วยว่า กิเลสมันน้อยลง มันจางคลายลง(วิราจะ)
 มันไม่เท่าเดิม มันเปลี่ยนไป ซึ่งเป็นการ“รู้-เห็น”ไตรลักษณ์ข้อที่ ๑

หรือเห็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ที่เป็น“ความลดละจางคลาย”(วิราคะ)
ก็เข้าข่าย“ประโยชน์ระดับอภิธรรม”หรือ“ความจริงขั้นสูงของธรรมะ”
ภาษาคัพท์เรียกว่า ผู้นี้มีภูมิเข้าถึงเขต“ปรมัตถธรรม”ได้แล้ว “พ้น
สักกายทิฏฐิ”ที่เป็น“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ กันแล้ว จึงชื่อว่าบรรลุ
โลกุตระ เป็นอาริยะ

“ไตรลักษณ์” ไม่ใช่เรื่อง“สามัญลักษณ์”ที่เพียงแต่
 หมายความว่า เป็นลักษณะพื้นฐานธรรมดาหรือทั่วไป
 ใดๆเป็นๆ แต่เป็นเรื่องลึกซึ้งพิเศษเฉพาะของพุทธศาสนา
 ซึ่งเป็นการประกาศทฤษฎีใหม่ของพระพุทธองค์ คือ
 “อเทวนิยม”ขึ้นมาท่ามกลางทฤษฎีเก่าหรือศาสนาเก่า
 มากมายในยุคนั้น ที่ล้วนเป็น“เทวนิยม”เกือบทั้งหมด

● ความรู้ที่แท้

ทำไมอาตมาต้องพูดถึง“ความไม่เที่ยง”ซ้ำซากมากเรื่องยัดเยียด
 ไม่รู้แล้วรู้พอสักที ก็ขอยืนยันว่า “ความไม่เที่ยง”หรือ“อนิจจัง”
 คำนี้มันมันเป็นทั้งตรรกศาสตร์ เป็นทั้งเรื่องของธรรมชาติที่แท้จริง
 ระดับหนึ่ง เป็นทั้งความรู้ที่บอกแจ้งสัจธรรมของโลกียะ และโลกุตระ
 แต่ที่สำคัญยิ่งยวดนั่นคือ เป็น“ญาณวิทยา”(epistemology) ที่ซึ่ง
 กำเนิดลักษณะและความถูกต้องแห่งความรู้ตลอดจนวิธีหาความรู้
 อย่างสำคัญลึกล้ำยิ่งนัก เพราะคำว่า“อนิจจัง”คำนี้ เป็นความรู้ยิ่ง
 ระดับพระสัมพันธัญญุตญาณเสียวนะ ได้แก่ “ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)..
 ความเป็นทุกซ์(ทุกขัง)..ความไม่เป็นอัตตาหรือไม่ใช่ปรมาตมัน
 (อนัตตา)” เป็นการเปิดเผย“ไตรลักษณ์” ตามความตรัสรู้ของ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีเดียว อันไม่ใช่เรื่อง“สามัญลักษณ์” ที่เพียงแค่ว่าหมายความว่า เป็นลักษณะพื้นฐานธรรมดาหรือทั่วไปดีนั้นๆ เช่นๆ ตามที่ผู้รู้มากหลายท่านกล่าว ท่านอธิบายกัน แต่เป็นเรื่องลึกซึ้งพิเศษ เฉพาะของพุทธศาสนา ซึ่งเป็นการประกาศทฤษฎีใหม่ของพระพุทธองค์คือ “อเทวนิยม” ขึ้นมาท่ามกลางทฤษฎีเก่าหรือศาสนาเก่ามากมายในยุคนั้น ที่ล้วนเป็น“เทวนิยม”เกือบทั้งหมด

ทุกคนก็คงจะทราบดี ในยุคที่พระพุทธเจ้าอุบัติตรัสรู้ขึ้นมานั้น ศาสนาต่างๆ บรรดาอยู่ในยุคนั้นเกือบทั้งสิ้น ล้วนเป็นศาสนา ที่ชื่อว่า“เทวนิยม” มีทั้งที่เชื่อถืออำนาจศักดิ์สิทธิ์ของอะไรต่ออะไรสารพัด มีทั้งที่นับถือพระเจ้าเป็นจิตวิญญาณยิ่งใหญ่สร้างทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลและเป็นสิ่งเที่ยงแท้(ัสสตะ)ด้วยอยู่ตลอดกาล(นิรันดร)อีกด้วย โดยเฉพาะลัทธิพระเจ้าอิสิท(อิสรมิฆมานเหตุวาท)กิติ หรือลัทธิเชื่อกกรรมเก่า(ปุพเพกตเหตุวาท)กิติ ที่ล้วนยึดว่า เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แน่นนอน ตายตัว “เที่ยง” ดังนี้ ล้วนเป็นความเห็นที่เป็น“นิจจัง” ซึ่งค้านแย้งกับ“อนิจจัง” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างมีนัยสำคัญอยู่ทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าเป็น“อเทวนิยม” อุบัติขึ้นมาท่ามกลางหมู่ดวงของลัทธิความเชื่อทั้งหลายที่ล้วนเป็น“เทวนิยม”เกือบทั้งสิ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พระพุทธเจ้าจะต้องทรงประกาศศาสนาของพระองค์อย่างชัดเจน และยืนหยัดความเป็น“อเทวนิยม”ให้ปรากฏ ดังนั้น หลักเกณฑ์แบบอย่างต่างๆ ของศาสนาพุทธจึงมีชัดเจน บ่งบอกยืนยันลักษณะแน่นอนว่า ศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม”

“ศีล”เป็นต้นแรกเริ่มที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนา พระพุทธองค์ทรงบัญญัติ“ศีล”ของพระองค์เพื่อประกาศตน ยืนยันความเป็นศาสนาพุทธไว้ชัดแจ้ง “ศีล”บทสำคัญนั้นก็คือ **จูลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล** ซึ่งชาวพุทธจะละเลยมิได้ ไม่เช่นนั้น ศาสนาพุทธจะไม่มีเอกลักษณ์ของความเป็นพุทธเป็นแน่แท้

เฉพาะอย่างยิ่ง **ในมหาศีล นั้น เป็นศีลธรรมบุญ ที่บั้ง เอกลักษณ์แห่งความเป็นศาสนาพุทธโดดเด่นทีเดียว ซึ่งประกาศ ยืนยันใจแจ้งแก่โลกว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนา“อเทวนิยม” โดยแท้**

เป็นต้นว่า ในมหาศีล ตั้งแต่ข้อ ๑ ที่มีว่า ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ ผู้เจริญบางจำพวก ฉนโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทายอวัยวะ ทายนิमित ทายอุปบาศ ทำนายฝัน ทำนายลักษณะ ทำนายหนูกัดผ้า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีชดแกลบบูชาไฟ ทำพิธีชัตรีบูชาไฟ ทำพิธีชัตรีข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมอดูอวัยวะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะที่นา เป็นหมอปลูกลูก เสก เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน เป็นหมอมอง เป็นหมอยาพิษ เป็นหมอแมลงป่อง เป็นหมอรักษาแผลหนูกัด เป็นหมอหายเสียงนก เป็นหมอหายเสียงกา เป็นหมอหายอายุ เป็นหมอเสกกันลูกศร(ยิงไม่เข้า) เป็นหมอหายเสียงสัตว์ แม้

ข้อนี้ก็เป็นที่ลึกลับของเธอประการหนึ่ง

หรือไม่ว่าจะเป็นข้อ ๒ ที่พระองค์ทรงให้เว้นขาดจากการทลายลักษณะต่างๆ ก็ดี ข้อ ๓ ให้เว้นขาดจากการดูฤกษ์ยามทางการเมือง ก็ดี ข้อ ๔ ให้เว้นขาดจากการพยากรณ์ดวงดาวดาราศาสตร์ ก็ดี ข้อ ๕ ให้เว้นขาดจากการพยากรณ์ลักษณะอากาศหรืออุตุนิยมวิทยา ก็ดี ข้อ ๖ ให้เว้นขาดจากการให้ฤกษ์ยามแก่คนทั่วไป เช่น ฤกษ์อวาหมงคล ฤกษ์วิวาหมงคล บ้าง ดูโชคดี ดูเคราะห์ บ้าง ร่ายมนต์ประหนึ่งหมอมืดหมอมืดเทา หมอทรงเจ้า หมอบวงสรวง หมอทำพิธีเชิญขวัญ บ้าง

หรือท้ายสุด ข้อ ๗ ที่มีว่า ภิักษะเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยตรัสจกานวิชา เช่นอย่างทีสมณฑลพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโมนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยตรัสจกานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทำพิธีบนบาน ทำพิธีแก้บน ร่ายมนต์ขับผี สอนมนต์ป้องกันบ้านเรือน ทำกะเทยให้กลับเป็นชาย ทำชายให้กลายเป็นกะเทย ทำพิธีปลุกเรื้อน ทำพิธีบวงสรวงพื้นที่ พ่นน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ ทำพิธีฐาไฟ ประยูลารอก ประยูลาราย ประยูลารายโทษเบื้องบน ประยูลารายโทษเบื้องล่าง ประยูลารายแก้ปวดศีรษะ หุงน้ำมันหยอดหู ประยูลารายตา ประยูลารายตฤ ประยูลารายทักัด ประยูลารายทาสมาน ป้ายยาตา ทำการผ่าตัด รักษาเด็กใส่ยา ชะแผล แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลึกลับของเธอประการหนึ่ง

ดังนี้

อยากจะทำให้ผู้ศึกษาพิจารณาดูดีๆ ที่ว่า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธี
เบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีซัดกลองบูชาไฟ ทำพิธีซัดรำบูชาไฟ
ทำพิธีซัดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมัน
บูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมอดู
อวัยวะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะที่นา เป็นหมอปลูกลูกเสก เป็นหมอผี
เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน เป็นหมองู เป็นหมอยาพิษ
เป็นหมอแมลงป่อง... เป็นต้น

และหรือ ที่พระองค์ทรงให้เว้นขาดจากการทาลักษณะ
ต่างๆ ก็ดี ให้เว้นขาดจากการดูฤกษ์ยามทางการเมืองก็ดี ให้เว้นขาด
จากการพยากรณ์ดวงดาวดาราศาสตร์ก็ดี ให้เว้นขาดจากการ
พยากรณ์ลักษณะอากาศหรืออุตุนิยมวิทยาก็ดี ให้เว้นขาดจาก
การให้ฤกษ์ยามแก่คนทั่วไป เช่น ฤกษ์อ่าวาหมงคล ฤกษ์วิวาหมงคล
บ้าง ดูโชคดีดูเคราะห์ บ้าง ร่ายมนต์ประหนึ่งหมอผี หมอเหวดดา
หมอทรงเจ้า หมอบวงสรวง บ้าง นั้นล้วนเป็นเรื่องของ“เทวนิยม”
ทั้งสิ้น

การใช้ไฟเป็นสื่อในการบูชาต่างๆ เช่น การใช้ธูป ใช้เทียนจุดบูชากันในสมัยนั้นนั้นแหละหมายถึง“การบูชาไฟ” หรือใช้ไฟเป็นสื่อที่เรียกว่า“อัครศิษย์”ทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่องของ“เทวนิยม”ชัดๆ

● กิ่งพรวนด้วยศีล

อาตมาได้นำเอา “จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล” มายืนยันให้เห็นแล้วว่า หลักเกณฑ์ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ตั้งแต่ต้นประกาศศาสนาว่า ศาสนาของพระองค์ เป็น“อเทวนิยม” หลายคนที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังก็อาจจะยังไม่ชัดเจน อาตมาก็ขอหยิบเรื่องนี้มาแจกแจงขยายเพื่อความกระจ่างเพิ่มเติม จะได้เข้าใจยิ่งขึ้น เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่ชาวพุทธได้ละเลยและลืมนึกถึงเกือบสนิทจนกระทั่งทำให้ศาสนาพุทธเสื่อมสภาพจาก“ความเป็นพุทธ”ที่ชื่อว่า“อเทวนิยม”ไปแล้วเรียบริ้วโรงเรียน“เทวนิยม”

“จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล” นับได้ว่า เป็นหมวดหมู่แห่ง “ศีล”ชุดแรก ที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศให้แก่ศาสนาของพระองค์ อย่างเป็นกิจจะลักษณะ ซึ่งแน่นอนที่สุดที่พระพุทธองค์ทรงมีพระเจตนาในการประกาศออกไปให้เป็น“พระธรรมนุญ”หลักที่ใช้ยืนยันกับใครต่อใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาเจ้าลัทธิ

เจ้าศาสนาต่างๆ และผู้รู้ปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย แม้แต่กับมวลมนุษย
ทุกคน และกับผู้ที่เข้ามาเป็นพุทธบริษัทในศาสนาของพระองค์
ให้ทราบไว้ว่า ศาสนาของพระองค์จะต้อง“เว้นขาด”(เวรมณี) สิ่งเหล่านี้

ศาสนาต่างๆ ในยุคนั้นหรือในยุคใดก็ตาม จะมีจะเป็นสิ่งที่
กล่าวไว้ใน“จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล”นี้ก็น้อยมากน้อยปานใดก็ตาม
ในศาสนาของพระพุทธองค์ประกาศชัดๆว่า ปฏิเสธสิ่งเหล่านั้น
ดังนั้น เมื่อใครจะเป็น“พุทธ”ก็ต้อง“เว้นขาด” หรือเจตนา“งดเว้น”
ให้เด็ดขาดให้ได้ จึงจะชื่อว่า สมบูรณ์ด้วยศีล อันเป็นเบื้องต้น
ของศาสนา นี้คือ ความเป็น“ศาสนาพุทธ”ที่ชื่อว่า“อเทวนิยม”

พระไตรปิฎก เล่ม ๙ แต่เป็นพระสูตรตันตปิฎก เล่ม ๑
“ศีลขันธวรรค” อันถือเป็นหลักสิกขาบทแรกของศาสนาพุทธโดยแท้
ส่วนเล่ม ๑ ถึง ๘ นั้นเป็น“พระวินัย” ซึ่งตามจริง“วินัย”เกิดทีหลัง
“ศีล” จึงไม่ใช่สิกขาบทแรกแน่นอนอยู่แล้ว “วินัย”นี้เป็นประหนึ่งรั้ว
ป้องกันภัยที่จะเข้ามาทำลายศาสนา ส่วน“ศีล”นั้นเป็นเครื่องสร้าง
ศาสนาแท้ๆ

ในพระสูตรตันตปิฎก เล่ม ๑ ทุกพระสูตรทั้งหมด ๑๓ สูตร
จะประกาศ“จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล”ทุกสูตร พร้อมไปกับ
หลักการศึกษาที่เรียกว่า“ไตรสิกขา”(ศีล-สมาธิ-ปัญญา) หรือพร้อม
ไปกับหลักแท้ของพุทธ ก็คือ “จรณะและวิชชา” อย่างครบครัน

ได้แก่ “ความถึงพร้อมด้วยศีล”นี้ ๑ ซึ่งก็คือ จุลศีล มัชฌิม-
ศีล มหาศีล นี้แหละเป็นศีลพระธรรมมนุษย์ รวมกับ อปัณณกปฏิบัติ ๓

ลัทธิธรรม ๗ ฌาน ๔ ก็เป็น “จรณะ ๑๕”

“อัปภนณกปฏิปทา ๓” ได้แก่ อินทริยสังวร โภชนเมตตัญญูตา
ชาคริยานุโยคะ

“ลัทธิธรรม ๗” ได้แก่ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พาหุสัจจะ
วิริยารัมภะ สติ ปัญญา

“ฌาน ๔” ได้แก่ รูปฌาน ๑-๒-๓-๔

ส่วน “วิชา ๘” ก็ได้แก่ วิปัสสนาญาณ มโนมยิทธิ อิทธิวิธิ
ทิพโอสถ เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ
อัสวักขยญาณ [อาตมานับเอา“ฌาน”เป็นอีกวิชาหนึ่งด้วย จึงเป็น
วิชา ๘]

ที่อาตมาจะพูดต่อไปนี้ ขอบอกไว้ตรงนี้ ณ บัดนี้เลยว่า เป็น
เรื่องที่อาตมาควรอันเวลาที่จะพูดมานานแล้ว แต่ที่ไม่พูดก่อนหน้านี้ก็
เพราะยังเห็นว่า ยังไม่เหมาะกาละ ถึงวันนี้คิดว่า อาตมาน่าจะ
พูดได้แล้ว เพราะอาตมาก็แก่อายุมากแล้ว มีชีวิตอยู่อีกไม่นาน
ก็จะหมดโอกาสแล้ว อาตมาทำงานด้านศาสนาพิสูจน์ตนเองมาก
นานพอสมควร ว่า อาตมาได้มีความปรารถนาร้ายใดๆต่อพระ
พุทธศาสนาเลย อาตมาเอาชีวิตเลือดเนื้อและวิญญาณเป็นประกัน
ยืนยันมาแล้วว่า อาตมาปรารถนาดีที่เหตุทวนต่อศาสนาพุทธหาที่สุด
มิได้ ศาสนาพุทธเป็นที่สุดแห่งที่สุดของอาตมา และที่ต้องพูด
นี้ก็เห็นแก่ลัจจะ เพื่อลัจจะเท่านั้น และคิดว่า พูดออกไปแล้ว คง
จะมีผู้ค้านแย้งขึ้นมาบ้างเป็นแน่ เพราะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าเรื่อง

ที่อาตมาพูดนี้จะเป็นจริง ฟังแล้วอาจจะเข้าใจว่า อาตมา“หาเรื่อง”
พูดในเรื่องที่ไม่น่าจะพูดเลยก็ได้

คราวที่แล้ว ใน“มหาศีล” ที่อาตมายืนยันว่า พระพุทธเจ้า
ทรงประกาศ“ศีล”นี้แหละเป็นหลักฐานซึ่งบังเอกลักษณะแห่งความ
เป็นศาสนาพุทธโดดเด่น ยืนยันแจ่มแจ้งแก่โลก ว่า ศาสนาพุทธ
เป็นศาสนา“อเทวนิยม”โดยแท้ ก็จาก“ศีล”ที่พระองค์ได้บัญญัติไว้

เป็นต้นว่า “...ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำ
พิธีชดถกลบุญบูชาไฟ ทำพิธีชดรับบุญบูชาไฟ ทำพิธีชดข้าวสารบูชาไฟ
ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชา
ไฟ...”ดังนี้ ล้วนคือ“ศีล”จะต้องงดเว้น

คำว่า“ทำพิธีบูชาไฟ”ในที่นี้ อย่านำเข้าใจกันไปว่าเป็นการ
“บูชาบุญ” ที่สุ่มไฟตั้งหม้อใหญ่ๆต้มคน เพื่อบูชาบุญ หรือนำคน
นำสัตว์ขึ้นใส่กองไฟเผา ทำพิธีบูชาบุญ เพียงเท่านั้นก็ทำไม่ มัน
หมายถึงการใช้ไฟเป็นสื่อในการบูชาต่างๆนั่นเอง เช่น การใช้ธูป
ใช้เทียน จุดบูชากันในสมัยนี้นั้นแหละ เพราะแม้แต่ในคำอื่นๆ
ไม่ว่าจะเป็น..ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ก็จุดไฟใช้เทียน หรือทำ
พิธีชดถกลบุญบูชาไฟ และอื่นๆ ก็ล้วนพระพุทธองค์ได้ตราห้ามไว้
อันหมายถึง“การบูชาไฟ” หรือใช้ไฟเป็นสื่อที่เรียกว่า“อัคคีบุญ”
ทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่องของ“เทวนิยม”ชัดๆ

แม้แต่คำว่า“พนันน้ำมนต์ รดน้ำมนต์” นั่นก็ชัดๆอีกเหมือนกัน
ว่าในศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าได้ตราเป็นศีลธรรมบัญญัติไว้ให้วันชาติ

อยู่แล้ว เพราะมันเป็น“เทวนิยม” คือการใช้น้ำเป็นสื่อ ที่เรียกว่า “สิมฺพจณญ์ญ” ซึ่งในยุคของพระองค์ ภิกษุทั้งหลายไม่มีใครผิดศีลพวกนี้เลย ดังนั้นในวงการพุทธศาสนาแท้ๆเดิมนั้น จึงไม่มีการรดน้ำมนต์ การจตุตฐปุจฺเจยฺยนฺนุชา เป็นการยืนยันลักษณะ“อเทวนิยม” สะอาดหมดจด สัมกับความเป็น“พุทธ”ที่แท้

แต่ในยุคปัจจุบัน ศาสนาพุทธกลายเป็น“เทวนิยม” เพราะไม่ปฏิบัติตามศีลธรรมนุญดังกล่าวนี้

หรือท่านยังคิดว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้ ยังเป็นศาสนาที่ชื่อว่า“อเทวนิยม”อยู่อย่างภาคภูมิมีศักดิ์ศรีสมบูรณ์ มีวัดเหลือก็วัดที่ไม่รดน้ำมนต์หรือไม่บูชาโดยการจตุตฐปุจฺเจยฺยนฺนุชา จะไม่ขออธิบายว่า การรดน้ำมนต์ก็ดี การจตุตฐปุจฺเจยฺยนฺนุชาไฟก็ดี นั้น เป็น“เทวนิยม”อย่างไร ให้ท่านผู้รู้ตอบกันเองเถิด

การไม่ประพฤติตามศีลสำคัญของพระพุทธเจ้าหรือประพฤติผิดศีลดังกล่าวมาข้างต้นนั้น พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็น “เดรัจฉานวิชา”ทั้งสิ้น ไม่ใช่พุทธวิชาเลย ตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้แล้วตั้งแต่ต้น แต่ในศาสนาพุทธทั่วไปทุกวันนี้หาได้สนใจกันไม่ว่า นี่คือนิเวศน์เดรัจฉานวิชา [ผู้ยังสงสัยโปรดอ่านใน“มหาศีล” พระไตรปิฎกเล่ม ๙ มีทุกสูตร]

เพียง“ความดี”จึงยังไม่ใช่เครื่องชี้บ่งถึง“ความเป็นพุทธ”

○ ‘เป็นพุทธ’ เป็นอย่างไร

ผู้ที่ถือตัวว่าเป็น“พุทธ” แต่ไม่ได้ศึกษาศาสนาพุทธเลย ก็คือผู้ที่ไม่มีความเป็น“พุทธ”เลย เพียงแต่นึกว่า ตนเองเป็น“พุทธ” หรือหลงเชื่อว่า ตนเป็น“พุทธ” หรือที่ต้องเป็น“พุทธ”ก็เพราะมันติดมันต่อมาจากตระกูล ก็เท่านั้น

คนที่มี“ความเป็นพุทธ” คือ คนอย่างไร?

คนที่มี“ความเป็นพุทธ” คือ **คนที่มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ถูกต้องแบบพุทธอย่างสัมมาทิฎฐิ**

คนที่ไม่ใช่“ศีล”สักข้อ ซึ่งเป็นเครื่องแสดง“ความเป็นพุทธ” แค่ข้อต้นเท่านั้น จะนับว่าเป็น“พุทธ”ได้ไหม?

ก็ขอตอบผ่าเปรี้ยงลงไปเลยว่า เป็นไม่ได้ ความจริงก็แค่ผู้นั้นยึดเอาชื่อคำว่า“พุทธ”แปะไว้ที่ตัวเองเท่านั้น

เอ้า...เขาก็เป็นคนดีนี่ เขาก็เป็นประโยชน์ต่อสังคมนี้ เขาก็ไม่ได้เป็นคนเสียหายอะไรนี่ เขาไม่ได้เป็นผู้ร้ายอะไรนี่ และหรือเขาก็บำเพ็ญ มักน้อย สันโดษ อยู่ในป่าเคร่งครัดดีจะตาย จะว่าเขาไม่เป็น“พุทธ”ได้อย่างไร

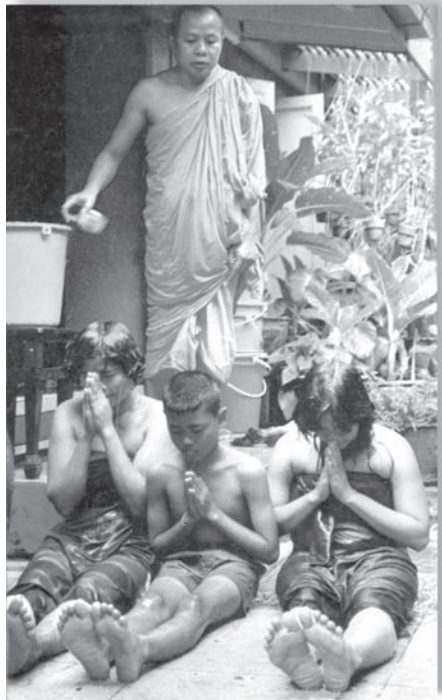
แม้จะ“ดี”แสนดีปานใด “ความดี”เท่านั้นไม่ได้เป็นเครื่องชี้ถึง“ความเป็นพุทธ” แต่“ความเป็นพุทธ”มีความดีด้วยแน่นอนที่สุด เพราะศาสนาใดๆในโลกทุกศาสนาต่างก็สอนให้คนเป็น“คนดี”มี“ความดี”ทั้งสิ้น แม้แต่คนที่เขาไม่มีศาสนาเลย เขาก็

ยังเป็น“คนดี” มี“ความดี”อยู่ในสังคมเยอะเยอะไป ดังนั้น
เพียง“ความดี”จึงยังไม่ใช่เครื่องชี้บ่งถึง“ความเป็นพุทธ” จง
ชัดเจนในนัยสำคัญประเด็นนี้ให้แม่นยำ

ก็ขอยืนยันอีกทีว่า คนที่มีความเป็น“พุทธ”คือ **คนที่**
“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ถูกต้องแบบ**พุทธ**
อย่างสัมมาทิฐิ มีเงื่อนไขด้วยนะว่า **“ต้องถูกต้องแบบ**
พุทธอย่างสัมมาทิฐิ” เพราะถ้าไม่ถูกต้องแบบพุทธอย่าง

สัมมาทิฐิ แต่เป็นแบบ
พุทธอย่างผิดเพี้ยน แล้ว
มันจะเป็น“พุทธ”ได้ยังไง
มันก็เป็นอย่างอื่นไป
เท่านั้นเอง หรือแม้มี
ส่วนถูกบ้าง แต่ถูกน้อย
มีส่วนผิดมาก ก็ไม่น่า
จะถือว่า สอบได้ใน
การเป็น“พุทธ”

เชื่อไหมว่า ชาว
พุทธที่เป็นอย่างอื่นไป
แล้วในโลกนี้ แสง
บุญนอกขอบเขตพุทธ
ไปแล้วนั้น มีมากมาย

เต็มไปหมด มากกว่าที่เป็น“พุทธ”อย่างสัมมาทิฏฐิเอาด้วย แม้กระนั้นผู้ที่ยืนยันตัวเองว่า แบบของตนก็เป็นพุทธ ก็ยังมีอีกมากมายก่ายกอง ล้วนยืนยัน ว่า ของตนนี้แหละ ถูกต้อง ของตนนี้แหละ สัมมาทิฏฐิ ต่างก็ยืนยันของตนกันทั้งนั้น

อาตมาพูดอย่างนี้ เหมือนกับตัวเอง“รู้ดี”เหลือเกิน ถูกต้อง อยู่คนเดียว กวาดคนอื่นทั้งหมด **โอหัง! อวดดีมากเกินไปแล้ว “กูถูก”คนอื่น** (ที่เขาเป็นปราชญ์เป็นผู้รู้) **ไปหมดทั้งโลก ยกตัวยกตน อะไรปานนั้น**

ใช่! อาตมาชอบรับความรู้สึกของผู้ที่รู้สึกเช่นนั้น อย่างจำนนต่อความจริง อาตมาก็ขอภัยอย่างสูงสุดสำหรับผู้ที่มีความรู้สึก”ดังว่านั้น ที่อาตมาพูดเช่นนั้น ก็เพราะอาตมาเห็นและเชื่อตามภูมิของอาตมา อาตมาอาจจะเป็นคนมีภูมิดีอื่นๆเพี้ยนๆจากคนส่วนมากอื่นๆ ที่เขารู้เขาเห็นเขาเชื่อ ก็ขอรับว่าจริง.. อาตมามีภูมิอย่างนี้เท่านั้นจริงๆ ก็ขอให้อาตมาพูดบ้าง ตามภูมิของอาตมาก็แล้วกัน ส่วนใครจะแย้ง จะค้าน จะได้ตอบอย่างไร อาตมาก็ยินดีรับฟังด้วยความเคารพ

สำหรับอาตมาก็ขอยืนยันอีกว่าชีวิตเลือดเนื้อและวิญญาณของอาตมา อาตมายกมอบให้แก่“พุทธ” อาตมาปรารถนาดี เทิดทูนศาสนาพุทธหาที่สุดมิได้ ศาสนาพุทธเป็นที่สุดแห่งที่สุดของอาตมา และที่ต้องพูดนี้ก็เห็นแก่สัจจะเพื่อสัจจะเท่านั้น

สิ่งที่แสดง“ความเป็นพุทธ”ในคนนั้น คือ คนผู้นั้นต้องมี “จรรยา” (ข้อปฏิบัติ เป็นเครื่องบรรลุนิพพาน)ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ เป็น“ผู้มีความประพฤติชอบ”(จรรยาวันตุ) อย่างน้อยต้องมี“ความถึงพร้อมด้วยศีล”(ศีลสัมปทา) หรือพูดง่าย ๆ สั้น ๆ ก็คือ “ต้องมีศีล”อันเป็นอาริยะนั่นเอง แต่ถ้านี่แสดงถึง“ความเป็นพุทธ” แม้แต่“ศีล” ตามหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งแรกส่วนต้น ก็ยังไม่ถึงขั้นอาริยะ ผู้นี้ก็เป็นได้เพียงคนผู้เอาชื่อหรือเอาคำว่า“พุทธ”แปะไว้ที่ตนเองเท่านั้น

● อเทวนิยม

ต้องขออภัยอย่างมากอีกครั้ง ที่อาตมาบังอาจกล่าวว่า ปัจจุบันนี้หาคนที่มีความเชื่อแห่ง“ความเป็นพุทธ”เกือบไม่ได้แล้ว แม้ในตลาดของความเป็นชาวพุทธเองในเมืองไทยแท้ๆ

เพราะอะไร? ...ก็เพราะศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม” เป็นศาสนาที่มี“ความพิเศษยิ่ง” เช่น เป็นโลกุตระ เป็นอาริยะ เป็นปรมาตถธรรม ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖,๓๐,๓๔,๓๘ และข้ออื่นๆอีกมาก ว่า มีความลึกซึ้ง(คัมภีระ) เห็นตามได้ยาก(ทุหทสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโธธา) สงบจากกิเลสที่เป็นเหตุแท้(สันตยา) ละเอียดลออเรียบริ้อยงดงาม (ปณีตยา) จะใช้เหตุผลมากำหนดคะเนเอาไม่ได้(อตักกาวจรา) สำเร็จถึงขั้นนิพพาน(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตจริง(บัณฑิตเวทนียา)

เชื่อไหมว่า ศาสนาพุทธที่ต้องหมดสิ้นไปจากอินเดียชั้น ไม่ใช่เพราะเหตุอะไรหรอก ก็เพราะความเป็น“อเทวนิยม”ของ “พุทธ”เอง นั่นเอง

ประชาชนคนอินเดียชั้นนั้น มีศาสนาของตนเองมากมาย หลากหลายมานานแสนนาน และในศาสนาที่หลากหลายนั่นล้วน เป็นเลือดแห่ง“เทวนิยม”ที่ฝังลึกสุดลึกอยู่ในวิญญาณของ ชาวอินเดีย ซึ่งเป็นเลือดที่ทั้งเข้มข้นขึ้นอีกด้วย ดังนั้น แม้“พุทธ” จะเป็นเลือดอินเดียแท้ที่อุบัติขึ้นในประเทศอินเดียเองก็เถอะ

แต่เพราะเป็นพันธุ์“อเทวนิยม”ที่แทรกตัวเกิดขึ้นมาท่ามกลางดง “เทวนิยม” ซึ่งมีทั้งศักดิ์และสิทธิ์ของความเป็น“เลือดเก่า-พันธุ์เก่า” ยึดครองอินเดียมาดึกดำบรรพ์อย่างแน่นแฟ้นยืนนานถาวร “อเทวนิยม”ซึ่งเป็นพันธุ์ใหม่ที่วิเศษลึกซึ้งเพาะยาก ย่อมเกิดยาก สุดท้ายก็พ่ายแพ้ไป สุนัขพันธุ์“ความเป็นพุทธ” และ“ไม่เหลือ”ศาสนาพุทธ”อยู่ในอินเดีย ดังที่เกิดที่เป็นให้เห็นๆนั้นแล แต่มีข้อสังเกตที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ แม้จะไม่มีศาสนาพุทธในอินเดียแล้ว บรรดาประชาชนชาวอินเดียทั้งหลายต่างก็ล้วนยอมรับนับถือศาสนาพุทธกันทั้งนั้น ไม่มีใครรังเกียจศาสนาพุทธ ไม่มีใครลบหลู่ศาสนาพุทธ มีแต่คนยกย่องว่า “ศาสนาพุทธ”เป็นเลิศ และเขาก็ได้แต่พากันเสียชีวิต “ศาสนาพุทธ”ที่หมดสิ้นสุนัขพันธุ์ไปจากประเทศของเขา แต่เขาก็ไม่สามารถกอบกู้เอา“ความเป็นพุทธ”กลับคืนให้แก่ประเทศอินเดียอีกได้ แม้ชาวไทยจะพยายามนำเอา“ศาสนาพุทธ”เข้าไปปลุกฝังหยั่งลงในประเทศอินเดียอีก ตามที่ได้กระทำการ ก็เชื่อเถิดว่า “ศาสนาพุทธ”ที่มีรูปร่างและมีนาม มีชื่อว่า“พุทธ”อยู่ในอินเดียทุกวันนี้ นั้น ก็เป็นเพียงชื่อเพียงนามว่า“พุทธ”เท่านั้นแหละ ส่วนเลือดแท้พันธุ์แท้ของ“ความเป็นพุทธ”นั้น ก็คือ “พันธุ์เทวนิยมผสมภาษาพุทธและจารีตที่ประยุกต์แบบไทย” นั้นแล ที่เป็นที่มีกันอยู่ โดยต่างก็ไม่รู้กันว่า เป็นพุทธแท้หรือพุทธเทียม ทั้งชาวอินเดีย ทั้งชาวไทย

พระพุทธเจ้าทรงมีแบบแผนการประพฤติปฏิบัติไปสู่

“ความเป็นพุทธ” ก็คือ **“จรรยา ๑๕ และ วิภวา ๙”** ไม่ว่าจะเป็
 ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ทุกพระสูตร หรือตามหลัก“มรรคองค์ ๘”
 หรือในหลักปฏิบัติอื่นๆอีกมากมาย และ**“จรรยา ๑๕ วิภวา ๙”**
 นี้เอง อันเป็นหลักปฏิบัติครบครัน ล้วนสงเคราะห์เข้าในหลัก
 “ไตรสิกขา” ที่หมายถึง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ทั้งนั้น ซึ่งเริ่มต้นจาก
 “ศีล”เป็นบพต้นของการศึกษาของพุทธ ดังนั้น “ความถึงพร้อม
 ด้วยศีล”จึงเป็นเครื่องซึ่งยืนยันพันธู์แห่ง“ความเป็นพุทธ”อันดับแรก
 หรือจุดต้นแท้ๆ

ผู้ที่ยังไม่มีแม้แต่“ความถึงพร้อมด้วยศีล”อย่างสัมมาทิฏฐิ
 อันเป็นข้อต้นที่พระพุทธเจ้าตรัสระบุบอกไว้ชัดๆ ผู้นั้นก็ยังไม่
 มีแม้แต่“เลือดเบื้องต้นในความเป็นพุทธ”นั่นเอง แล้วจะสามารถรู้
 ละเอียดมากขึ้นไปถึงว่า ศาสนาพุทธมี**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-
 วิมุติญาณทัสสนะ”**ที่ถูกต้องแบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ นั้น ก็คง
 เป็นไปไม่ได้

เมื่อไม่ศึกษา“ศีล”ของพุทธ ย่อมไม่รู้จัก“ศีล”ของพุทธ ว่า
 มีอะไรบ้าง ต่างกันเอน มีนัยอย่างไร

“ศีลพระธรรมานุญของพุทธ”(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)ที่
 พระพุทธเจ้าใช้เป็นตัวประกาศความเป็น“อเทวนิยม”ของศาสนาพุทธ
 หมายควมว่าอย่างไร คือ อะไรบ้าง

“ศีล ๒๒๗”อันเป็น“วินัย”หรือเรียกว่า“ปาฏิโมกขุทเทส”นั้น
 คืออะไร เพื่ออะไร ต่างกับ“ศีลพระธรรมานุญ”อย่างไร เกิดมา

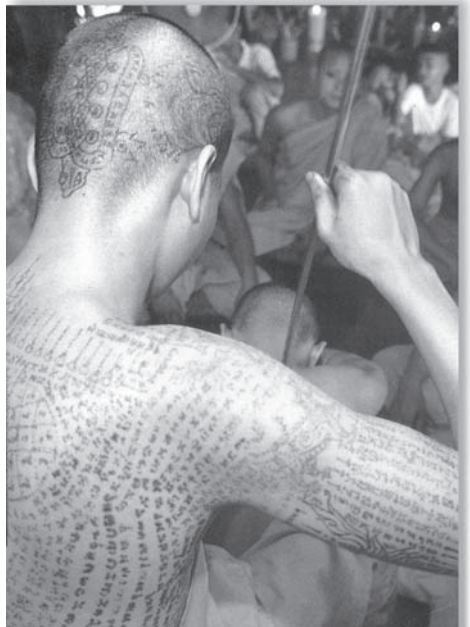
ได้อย่างไร

“ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐” นั้น มีอะไรบ้าง มีความสำคัญอย่างไร คนต้องปฏิบัติด้วยหรือ หากปฏิบัติแล้วจะเกิดอานิสงส์ ๑๐ ประการ นั้นอย่างไร และอานิสงส์ ๑๐ ประการ มีอะไรบ้าง ปฏิบัติอย่างไรจึงจะมีอานิสงส์เป็น “สมาธิ” เป็น “ปัญญา” เป็น “วิมุตติ” และเป็น “วิมุตติญาณทัสสนะ” หรือแค่ “สังวรศีล” กับ “ศีลสัมปทา” นั้น ต่างกันอย่างไร

หรือแม้แค่จะรู้ว่า ปฏิบัติอย่างไรจึงจะ “พ้นศีลพศุบาทาน” และ “พ้นศีลพศุบาทาน” นั้นต่างกับ “พ้นศีลพตปรามาส” อย่างไร ก็ต้องเรียนรู้จึงจะสามารถปฏิบัติถูกต้อง บรรลุธรรมด้วย “ศีล” สุนิพพานได้ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า **“ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังความเป็นอรหัตให้บริบูรณ์โดยลำดับ”** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘)

ใครก็ตามถ้าไม่ศึกษาดีๆ ก็จะไม่รู้ว่า สิ่งที่แสดง “ความเป็นพุทธ” ในคนนั้น คือ คนผู้นั้นต้องมี “จรณะ” (ข้อปฏิบัติ เป็นเครื่องบรรลुरुวิชา) ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ เป็น “ผู้มีความประพฤติชอบ” (จรณวันตุ) อย่างน้อยต้องมี “ความถึงพร้อมด้วยศีล” (ศีลสัมปทา) หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ “ต้องมีศีล” อันเป็นอาริยะนั่นเอง แต่ถ้าถึงแสดงถึง “ความเป็นพุทธ” แม้แค่ “ศีล” ตามหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งแรกส่วนต้น ก็ยังไม่ถึงขั้นอาริยะ ผู้นั้นก็ไม่ได้เพียง คนผู้เอาชื่อหรือเอาคำว่า “พุทธ” เปะไว้ที่ตนเองเท่านั้น จริงๆ แล้ว ยังไม่มีเลือดแท้ “ความเป็นพุทธ” ในตัวคนผู้นั้นเลย

ใน“จุฬาสารปมสูตร”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ศาสนาอื่น ศาสดาอื่นเขาก็มีจุดหมายของเขา ตามปณิญา(การตกลง, คำรับรอง, การยืนยัน)ของเขา หมายความว่า ศาสนาของเขา เขาก็มีหลักเกณฑ์ มีจุดหมายของเขา หรือจะมีอะไรเป็นเนื้อหาบ้าง มันก็เป็นแบบของเขา จะว่าถูกหรือผิดมันก็ของเขา ซึ่งนั่นเป็นแบบเขาของเขา ไม่ใช่ของพุทธแน่ๆ ว่าแต่ของเราที่เป็น“พุทธ”นี้เกิดแก่นแท้คืออะไร กระจกคืออะไร เปลือกคืออะไร สะเก็ดคืออะไร กิ่งและใบคืออะไร หากตรวจสอบตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็จะพอรู้พอเห็นได้ไม่ยากว่า สังคมพุทธทุกวันนี้มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันว่า ยังมี“ความเป็นพุทธ”กันอยู่บ้าง

ต่อให้แสวงความดีและพยายามปฏิบัติเพื่อเป็น
 กัลยาณบุรุษ จนได้ดีสูงยิ่งๆไปนใดก็ตาม แต่ก็ยัง
 ติดเวียนวนอยู่ใน“ชาติแห่งจิตวิญญาณ” แม้จะ“ได้
 อยู่กับพระเจ้าที่เป็นจิตวิญญาณยิ่งใหญ่ที่สุด”(เวณิสม)
 ปานนั้นก็ตาม ก็ไม่หลุดพ้นภพชาติวิญญาณสงสารไปได้

● มองเห็นแก่น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา คือ ผู้ถึงพร้อมด้วย
 “วิชาและจรณะ” แล้วพระองค์ก็เอาสิ่งที่พระองค์เป็นพระองค์มี
 มาถ่ายทอดสั่งสอนมนุษย์ให้ได้ให้เป็นตาม ผู้ใดศรัทธาเห็นดีตาม
 ก็พึงนำไปประพฤติปฏิบัติให้บังเกิด“จรณะและวิชา” แต่แน่นอนว่า
 จะได้เท่าใดก็เทียบพระองค์นั้น ย่อมยากยิ่งจริงแท้ กระนั้นก็ดี
 ผู้มี“จรณะและวิชา”อย่างสัมมาทิฏฐิ เป็นธรรมสมควรแก่ธรรม
 คุณภาพถึงขีดถึงขั้นนั้นแหละ จึงจะชื่อว่า มี“ความเป็นพุทธ”

ทำไมจึงเอา“จรณะ ๑๕” เป็น“เครื่องชี้วัด”ความเป็นพุทธ
 เพราะว่า “จรณะ ๑๕” คือ ข้อปฏิบัติที่พระพุทธเจ้า
 ทรงตราขึ้นให้ชาวพุทธปฏิบัติ เพื่อบรรลุ“วิชา”

ทำไมต้องบรรลุ“วิชา” จึงจะชื่อว่า“พุทธ”

ก็เพราะว่า ศาสนาพุทธไม่เหมือนศาสนาอื่น ที่เขาก็มี

“เป้าหมายเนื้อหาสำคัญ”ของเขา แต่พุทธนั้นมี“ความเป็นพุทธ”ตรงที่ละล้าง“อวิชชา”ให้เป็น“วิชา”จนบริสุทธิ์บริบูรณ์ ถึงขั้น“พ้นอวิชชาสังโยชน์”ทีเดียว จึงชื่อว่า“แบบพุทธ”โดยเฉพาะ ดังนั้น“ความเป็นพุทธ”จึงเริ่มนับเอาที่คนต้อง“มีศีล”อันเป็นอาริยะเป็นเครื่องชี้วัดสิ่งแรก

“อวิชชา”ในศาสนาพุทธ มีได้หมายความว่า ความไม่รู้ ที่เหมารวมไปหมด เช่น ไม่รู้เรื่องรัฐศาสตร์ ไม่รู้เรื่องเศรษฐศาสตร์ ไม่รู้เรื่องเครื่องยนต์กลไก ไม่รู้เรื่องกลไกกรรม ไม่มีวิสัยทัศน์ เป็นต้น “อวิชชา”มีใช่“ความไม่รู้”ที่ไม่รู้อะไรต่ออะไรต่างๆทั้งหลายในโลกแท้จริงแล้ว “อวิชชา”หมายถึง ความไม่รู้ยังไม่รู้จริงใน“ทุกขอาริยสัง.. เหตุแห่งทุกขอาริยสัง.. ความดับทุกขอาริยสัง..ทางปฏิบัติเพื่อความดับทุกขอาริยสัง..ปรมาตม์ที่เป็นอดีต..อนาคต..ทั้งอดีตทั้งอนาคต..และธรรมทั้งหลายที่อาศัยกันจึงเกิดขึ้นมา ตามหลักอิทัปปัจจยตา(ปฏิจจสมุปบาท)” เรียกว่า “อวิชชา ๘”

ดังนั้นจึงต้องมี“วิชา”ละล้าง“ตัวตน” ที่เป็น“สักกายะ..อัตตา..อาสวะ”อันผูกใจคนให้ติดอยู่ใน“โลกียธรรม”(ลาม ยศ สรรเสริญ สุข เสื่อมลาม เสื่อมยศ นินทา ทุกข์) หากผู้ใดยังไม่“มีวิชา”ของพระพุทเจ้า ต่อให้แสวงความดีและพยายามปฏิบัติเพื่อเป็นกัลยาณบุุคคล จนได้ดีสูงยิ่งๆปานใดก็ตาม แต่ก็ยังติดเวียนวนอยู่ใน“ชาติแห่งจิตวิญญาน” แม้จะ“ได้อยู่กับพระเจ้าที่เป็นจิตวิญญานยิ่งใหญ่ที่สุด”(เทวนิยม)ปานนั้นก็ตาม ก็ไม่หลุดพ้นภพชาติวิภูสงสารไปได้

พุทธต้องมี“วิชา”ละล้าง“อวิชา”ที่เป็น“เครื่องผูกความเป็น สัตว์โลกไว้ใหนพ”(สังโยชน์) ตั้งแต่ที่เป็น“อตฺตา”ขั้นต้น“สักกายทิฏฐิ” ชนิด“พันวิจิจจณา”ที่เดียว และ“พันศีลพตปรามาส”ไปจนถึง “พันกามราคะ..ภฺมิละ..รูปราคะ..อรุปราคะ..มานะ..อุทฺธัจจะ” กระทั่ง ถึงวิมุตติหลุดพ้น“อวิชา”ครบถ้วน“สังโยชน์ ๑๐” นี้คือ เนื้อแท้ ของ“ความเป็นพุทธ”

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเดียวที่ประกาศ“โลกุตตรธรรม” อัน เป็นธรรมที่หลุดพ้น(วิมุตติ)ถึงที่สุด ไม่เหลือตัวตนของจิตวิญญาณ” (อนัตตา) จึงชื่อว่า“อเทวนิยม(ศาสนาที่ไม่มีเทพเจ้าเป็นที่สุดแห่งที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้าที่ยิ่งใหญ่ปานใด) ซึ่งเป็น“ลัทธิธรรม”ที่มีอารยคุณ อยู่เหนือ“โลกียธรรม” ชื่อว่า“โลกุตตรธรรม” นี้คือ “ความเป็นพุทธ” ที่ไม่เหมือนใคร

ผู้ที่ชื่อว่าเป็นพุทธ หรือมี“ความเป็นพุทธ”สมบูรณ์ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า คือ ผู้ถึงพร้อมด้วย“วิชาและ จรณะ” ซึ่งจรณะ ก็คือ “จรณะ ๑๕” และวิชา ก็คือ “วิชา ๘ หรือวิชา ๙” ดังที่อาตมาเคยนำหัวข้อของทั้ง“จรณะ ๑๕”และ “วิชา ๙”มาเสนอให้อ่านผ่านมาแล้ว แต่ยังไม่ได้อธิบายใน รายละเอียด

ใน“อัมพภูจฺฐสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ท้ายๆของ ข้อ ๑๖๓ พระพุทธเจ้าได้ทรงยืนยัน“ความเป็นพุทธ”ของพระองค์ กับคนศาสนาอื่นว่า “วิชาสมบัติและจรณะสมบัติอย่างอื่น ซึ่ง ดียิ่งกว่า ประณีตกว่านี้ ไม่มี”

ใน“จุฬาสโรปมสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๕๓-๓๖๐ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดอีกว่า ศาสนาอื่นศาสนาอื่น เขาก็มีจุดหมายของเขา ตามปฏินญา(การตกลง,คำรับรอง,การยืนยัน)ของเขา หมายความว่า ศาสนาของเขา เขาก็มีหลักเกณฑ์ มีจุดหมายของเขา หรือจะมีอะไรเป็นเนื้อหาบ้าง มันก็เป็นแบบของเขา จะว่าถูกหรือผิด มันก็ของเขา ซึ่งนั่นเป็นแบบเขา ของเขา ไม่ใช่ของพุทธแน่ๆ ว่าแต่ของเราที่เป็น“พุทธ”นี่เกิด แก่นแท้คืออะไร กระทบคืออะไร เปลือกคืออะไร สะเก็ดคืออะไร กิ่งและใบคืออะไร หากตรวจสอบตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็พอจะพอเห็นได้ไม่ยาก ว่าสังคัมพุทธทุกวันนี้มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันว่า ยังมี “ความเป็นพุทธ” กันอยู่บ้าง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดูกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนบุรุษผู้มีความต้องการแก่นไม้ แสวงหาแก่นไม้ เทียวเสาะหาแก่นไม้ อยู่ เมื่อต้นไม้ใหญ่มีแก่นตั้งอยู่ ละเลยแก่น ละเลยกระทบ ละเลยเปลือก ละเลยสะเก็ดไปเสีย **ตัดเอากิ่งและใบถือไป** สำคัญว่าแก่น บุรุษผู้มีจักขุเห็นเขาผู้นั้นแล้ว พึงกล่าวอย่างนี้ว่า บุรุษผู้เจริญนี้ ไม่รู้จักแก่น ไม่รู้จักกระทบ ไม่รู้จักเปลือก ไม่รู้จักสะเก็ด ไม่รู้จักกิ่งใบ จริงอย่างนั้น บุรุษผู้เจริญนี้มีความต้องการแก่นไม้ แสวงหาแก่นไม้ เทียวเสาะหาแก่นไม้ อยู่ เมื่อต้นไม้ใหญ่มีแก่นตั้งอยู่ ละเลยแก่น ละเลยกระทบ ละเลยเปลือก ละเลยสะเก็ดไปเสีย **ตัดเอากิ่งและใบถือไป** สำคัญ

ว่าแก่น และกิจที่จะพึงทำด้วยไม้แก่นของเขา จักไม่สำเร็จ
ประโยชน์แก่เขา

หรืออีกอย่างหนึ่งเปรียบเหมือนบุรุษผู้มีความต้องการแก่น
ไม้ แสวงหาแก่นไม้ เทียวเสาะหาแก่นไม้อยู่ เมื่อต้นไม้ใหญ่ มี
แก่นตั้งอยู่ ละเลยแก่น ละเลยกระพี้ ละเลยเปลือกไปเสีย
หากเอาสะเก็ดถือไป สำคัญว่าแก่น... ”

แล้วพระองค์ก็ตรัสเปรียบเทียบไล่เรียงไปเป็นลำดับ จน
ที่สุด**“...ผู้แสวงหาแก่นไม้ และรู้จักแก่นไม้ ตัดเอาแก่นไม้ไป
กิจที่จะพึงทำด้วยไม้แก่นของเขาจักสำเร็จประโยชน์แก่เขา”**
และตรัสอธิบายต่อไปว่า กิ่งและใบเปรียบเหมือนลามกสักการะ
และสรรเสริญ สะเก็ดเปรียบเหมือนความถึงพร้อมแห่งศีล
เปลือกเปรียบเหมือนความถึงพร้อมแห่งสมาธิ กระพี้เปรียบ
เหมือนญาณทัสสนะ แก่นเปรียบเหมือนอนุปพพิหาร ๙ (รูปฌาน
๔ - อรูปฌาน ๔ และสัญญาเวทิตนียโรธ)

สุดท้ายพระองค์ทรงสรุปว่า ศาสนาพุทธนี้ มีเจโตวิมุตติ
อันไม่กำเริบ(คือนิโรธสุดท้าย)เป็นแก่น มีใช่แต่ญาณทัสสนะ แค
สมาธิ แคศีล อันเป็นอริยะ ส่วนลามกสักการะและสรรเสริญ
นั้น พระพุทธเจ้าตรัสชัดว่า **“ไมให้ยินดี”**

แต่ชาวพุทธทั้งหลายในทุกวันนี้ ได้อะไร เอาอะไรให้
แก่ชีวิตใน“ความเป็นพุทธ” นอกจาก “ลามกสักการะและสรรเสริญ”
ที่ยังเป็น“โลกียธรรม” ซึ่งยังมีใช้แม้แต่สะเก็ดของไม้คือ“ศีล”

๕๒

หรือแม้จะ“มีศีล”ก็แค่ศีลที่“ไม่พ้นศีลพตปรามาส”จนเป็นอาริยะ
ป่วยการกล่าวไปถึงเปลือก ถึงกระพี้ และถึงแก่น อันเข้าชั้น
โลกุตระที่เป็นอเทวนิยม

ศาสนาปัจจุบันนี้เหลือ“ความเป็นพุทธ”อยู่เท่าใด ช่วยตอบ
ด้วยเถิด

ศาสนาพุทธเกิดขึ้นมาท่ามกลางศาสนาอื่น ๆ มากมาย หลากหลาย ซึ่งเกือบจะทั้งหมดล้วนเป็น“เทวนิยม” พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์ว่า เป็น “อเทวนิยม” ด้วยยากเย็นแสนสาหัส เพราะ“อเทวนิยม” มีเป้าหมายสูงสุดคนละบัว คนละทิศกับ“เทวนิยม” ที่มีกันมากมายในยุคนั้น แม้ในยุคนี้ก็ตาม

● ตัวอย่างพุทธ

อาตมาได้ยืนยัน“ความเป็นพุทธ”ว่า คืออย่างไรมาหลายคราแล้ว คงจะมีผู้อ่านบางคนหรืออาจจะมากคนก็ได้ เมื่อได้อ่านที่อาตมาสาธยาย แล้วก็เกิดตะหงิดๆในใจ ถ้าเป็นอย่างที่อาตมาว่า ชาวพุทธที่มี“ความเป็นพุทธ”แท้ๆครบสมบูรณ์ก็เกือบจะหาไม่ได้ในสังคมปัจจุบันนี้ละซี ก็ต้องขออภัยจริงๆที่จะต้องตอบว่า ใช่...

เพราะพูดกันตรงๆชนิด“ลัจจะเพื่อลัจจะ”กันละก็ ด้วยหลักแห่งความจริง ก็มียืนยันความจริงอยู่โจ่งแจ้งชัดเจนตามที่อาตมาได้นำมายกอ้างประกอบการสาธยายแล้ว เป็นเช่นนั้นจริงๆ แม้แต่ในบทสังฆคุณที่สวดกันอยู่ทุกวี่ทุกวันนี่ ก็ระบุอยู่ชัดๆ “เอสะ ภควโต สวากสัมโม” คือ ผู้ที่จะได้ชื่อว่า เป็นสวากสงฆ์ของพระพุทธเจ้า

นั้น ย่อมหมายถึง ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติถึงความจริง ปฏิบัติถูกต้อง ...“ยทิทัง จัตตาริ ปุริสยุคานิ อัญญะ ปุริสบุคคลา เอสะ ภควโต สาวกสังโฆ” ซึ่งแจ้งบอกอยู่ใต้งๆ ว่า ผู้เป็นเช่นนั้น คือ คนอย่างใด ที่เข้าขำยนับได้ว่า “สาวกสังโฆ” ของพระพุทธเจ้า นั่นคือ จะต้องเป็น“คูปุรุช ๔”อันหมายถึงบุคคลผู้บรรลุผลทั้ง ๔ ระดับ ได้แก่ โสดาบัน สกทาคามี อนาคามี อรหันต์ หรือ“บุคคล ๘” อันหมายถึงบุคคลที่บ้างก็มีมรรค บ้างก็มีผล ก็จะมี ๘ ได้แก่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกทาคามีมรรค สกทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล

ต้องชัดๆตรงๆไม่เบี่ยงเบนบิดพลิ้วกันนะว่า “ภควโต สาวกสังโฆ” คือ คำความที่บ่งบอกอยู่ใต้งๆ หมายถึง ผู้ที่พระพุทธเจ้า จะทรงรับนับเข้าขำย“เป็นสาวกสังโฆของพระองค์”นั้น จะต้องมีความสมบูรณ์ถึงขั้นเป็น“คูปุรุช ๔” หรือต้องเป็น“บุคคล ๘”ที่อย่างน้อยก็เข้าถึง“มรรค”จริงๆ และต้องเป็น“สัมมาอาริยมรรค”ด้วยแน่นอน ย่อมไม่หมายถึงผู้เข้าถึง“มรรค”เหมือนกัน ทว่ายังแค่“มิจจามรรค” เป็นเด็ดขาด

แล้วผู้ที่ยังไม่ได้เป็น“อาริยบุคคล” จะไม่นับว่า มี“ความเป็นพุทธ”หรือ?

ก็นับว่า “เป็นพุทธ”เพียงมีชื่อแปะไว้เรียกขานกันเท่านั้น หรือ“เป็นพุทธ”โดยสมมุติเท่านั้น แต่ยังไม่มีความ หรือยังไม่“มี” (ภวติ) อัตถะ(ผล,จุดหมาย) ยังไม่“เป็น”(ภวติ)สาระ(เนื้อแท้) ในตัวบุคคล

ผู้นั้นๆ ตามลัทธิจะลักษณะที่บ่งชี้ว่าเป็น“พุทธ” โดยเฉพาะในความ
เป็น“อาริยบุคคลแบบพุทธ”หรือเป็น“อเทวนิยม” ยังไม่มีมรรคผล
ของ“ความเป็นพุทธ”ใด เมื่อยังไม่ถึงขั้นเป็น“อาริยบุคคล” ตาม
ขีดเขตที่พระพุทธเจ้าทรงบ่งระบุไว้ชัดๆ คือ ยังไม่นับเข้าอยู่ใน“หมู่
หรือคณะ”(สังโฆ) ก็ยังไม่ใช่“สาวกสังโฆ” ยังไม่นับเป็นหนึ่งใน
“รัตนตรัย” (พุทธ-ธรรม-สงฆ์) เพราะยังไม่มี“คุณธรรมที่เป็นอาริยะ
ตามหมู่พระสาวก”(สาวกัตตะ) ซึ่งก็นับกันว่า แค่เป็น“ผู้ฟัง”(สาวก)เท่านั้น
คือ เป็นแค่ผู้ได้รู้ได้ฟังได้ติดตามได้ศึกษามา แต่ยังไม่ใช่“สาวกสังโฆ”
(หมู่แห่งอาริยสงฆ์ ๘ จำพวก ซึ่งหมายรวมถึงผู้เป็นฆราวาสที่มีมรรคผล
โสดาบันขึ้นไป ก็นับเป็น“อาริยสงฆ์”ด้วย) ทำความเข้าใจดีๆ “สาวกสังโฆ”
มีใช้หมายเอาเฉพาะแต่ผู้ที่ผ่านพิธีบวชเป็น“ภิกษุ”เท่านั้น

ต้องทำความเข้าใจให้ชัดลึกลงว่า “สาวกสังโฆ”คือ ผู้ที่^๑ได้รับเข้าหมู่
เป็น“พุทธบริษัท” ซึ่งได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ผู้
บรรลุมรรคผลเป็น“**คู่บุรุษ ๔ หรือบุคคล ๘**”ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว
ความเป็น“พุทธบริษัท” ก็คือ ผู้ที่จัดอยู่ใน**“บริษัทหรือหมู่ที่
พระพุทธเจ้ารับว่าเป็นพุทธ”** ผู้ที่ยังไม่ถึงขั้น“**คู่บุรุษ ๔ หรือ
บุคคล ๘**” จึงยังไม่เข้าสู่ความเป็น“พุทธบริษัท”นั่นเอง ดังนั้น
อุบาสก อุบาสิกา ก็นับว่า เป็น“สาวกสังโฆ”ด้วย

จะเห็นได้ว่า ภิกษุ ภิกษุณี หรืออุบาสก อุบาสิกา ที่เข้าข่าย
เป็น“สาวกสังโฆ”นั้น ไม่เพียงแต่เป็น“คนดี”แค่กัลยาณปุถุชนเท่านั้น
ต้องเป็น“อาริยชน”ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป

เพราะฉะนั้น แม้จะเป็น“คนดี” ก็ยังไม่ใช่เครื่องชี้วัด “ความเป็นพุทธ” ก็เคยยืนยันมาแล้วว่า ความเป็น“คนดี”แสนดี ปานใด หรือเป็นได้ถึงขั้นเป็นคน“มักน้อย-สันโดษ”ในโลกียชนชาติที่ เห็นกันจะจะ ซึ่งคนในศาสนาอื่นๆเขาก็เป็นกันได้อยู่มากมาย เขา มักน้อย-สันโดษยิ่งกว่าคนของพุทธด้วยซ้ำ ก็มีเยอะ ย่อมเป็น ธรรมดาที่เป็นที่สื่อกันตามที่เขาเป็น เพราะศาสนาทุกศาสนาล้วนสอน คน นำพาคนให้เป็น“คนดี”หรือเป็นคน“มักน้อย-สันโดษ”กันทั้งนั้น แหละ แต่ยังไม่ใช่แบบ“อเทวนิยม”หรือนับเข้าข่าย“โลกตระ”แบบ พุทธ ต่อให้เป็นคนเอาใจใส่ต่อศาสนาพุทธอย่างมากมาย หรือปฏิบัติ อย่างจริงจังด้วย ทว่ายังไม่“ไม่สัมมาทิฐิ” ยังเป็นการแสวงบุญ นอกขอบเขตพุทธอยู่ ก็ยังไม่ได้เนื้อหาแท้ของ“ความเป็นพุทธ” ที่มีนัยสำคัญคือ “อเทวนิยม” อยู่นั่นเอง

พยายามทำความเข้าใจดีๆในนัยยะประเด็นนี้ เพราะลึกลับและ มีลึกลับของ“ความเป็น”(ภาวะ) ที่เป็น“เนื้อแท้”(อัตถะ) เป็น“ประโยชน์”(อัตถะ) เป็น“จุดหมาย”(อัตถะ) เป็น“ผล”(อัตถะ) เป็น“สมบัติ”(อัตถะ)กันทีเดียว มีใช่แค่รู้รอบทะเลลุ่มประปรัง แคเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องในบัญญัติทั้งหลาย ในตรรกศาสตร์ทั้งปวงเท่านั้น หรือแม้ แค่เป็น“คนดี” แค่เป็นคนมีประโยชน์รับใช้ศาสนาพุทธอย่างมาก หรือแค่เป็น“ภิกษุ”ที่ได้ผ่านพิธีบวชเข้ามาและปฏิบัติเคร่งครัด เป็น ผู้เก่งกาจดุจดั่งควัตรกันเท่านั้น เพราะนัยแห่งลึกลับของ“อเทวนิยม” มีจุดสำคัญลึกลับกว่านี้

ประเด็นที่ว่า พุทธเป็น“อเทวนิยม”นี้อาจจะไม่มีใครเห็นเป็นสำคัญ ยังไม่หยิบขึ้นมายืนยันให้เห็นชัดเห็นจริง ใน“ความเป็นลัทธิ”ของลักษณะที่ซึ่ง“ความเป็นพุทธ” อาตมาขอยืนยันว่า ประเด็นนี้สำคัญยิ่งพิเศษยิ่ง

ศาสนาพุทธเกิดขึ้นมาท่ามกลางศาสนาอื่น ๆ มากมายหลากหลาย ซึ่งเกือบจะทั้งหมดล้วนเป็น“เทวนิยม” พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์ว่า เป็น“อเทวนิยม” ด้วยยากเย็นแสนสาหัส เพราะ“อเทวนิยม”มีเป้าหมายสูงสุด คนละชั่ว คนละทศ กับ“เทวนิยม”ที่มีกันมากมายในยุคหนึ่ง แม้ในยุคนี้ก็ตาม

เนื้อหาแท้ๆของความเป็น“อเทวนิยม”นี้แหละ ที่เป็นเรื่องใหญ่ นัยสำคัญที่จะตัดสินว่า มี“ความเป็นพุทธ” หรือไม่ใช่“พุทธ”

ในศาสนา“เทวนิยม” เขาก็มี“ทานมัย”(บุญที่สำเร็จด้วยการทาน) คือ แสวงบุญด้วยการบริจาค ด้วยการสละ หรือการให้ เขาก็ได้ผลสำเร็จผลตามแบบของเขา เขามี“ศีลมัย”(บุญที่สำเร็จด้วยการรักษาศีล)เช่นกัน คือ แสวงบุญด้วยหลักเกณฑ์ต่างๆที่กำหนดให้เลิกให้เว้น(บาปสมาจาร) และให้ทำให้อย่างขึ้น(อภิสมจาร) เขาก็มีของเขาแต่ละศาสนา เขามี“ภาวนามัย”(บุญที่สำเร็จด้วยการทำให้เกิดให้เป็น)เหมือนกัน คือ แสวงบุญด้วยวิธีปฏิบัติดำเนินชีวิต ด้วยวิธีบำเพ็ญไปสู่จุดสูงสุด ตามความมุ่งหมายของเขา แล้วเขาก็มี“การทำให้เกิดให้เป็น”(ภาวนา)ได้สำเร็จ แต่มันก็ล้วนเป็นแบบชาว“เทวนิยม” เขาเป็นเขามีกัน [ซึ่งในชาวพุทธทุกวันนี้ก็เป็นก็มีแบบ“เทวนิยม”นี้แหละ เกือบจะล้นอยู่ในศาสนาพุทธ]

“ทาน..ศีล..ภาวนา”ที่ได้“บุญสำเร็จแบบเทวนิยม” ย่อมไม่ใช่“ทาน..ศีล..ภาวนา”ที่ได้“บุญสำเร็จแบบพุทธ”แน่ เพราะแบบ“พุทธ”นั้นต้องหยั่งถึงความเป็น“ปรมาตถธรรม” ตาม“รัฐ”(ชาชาติ) ตาม“เห็น”(ปัจสคติ)เข้าไปถึง“**ต้นเหตุที่แท้จริง**ของโลกีย์ของตัวตนที่นำพาให้ทุกข์ให้ตกต่ำ ให้ติดภพ หรือให้วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร”(สมุทัย-อารยสัง) ด้วย“วิชา”ด้วย“ญาณทัสสนะ” แล้ว“**ดับเหตุ**”นั้นๆกระทั่งสิ้นภพจบชาติอย่างสัมบูรณ์ ไม่ติดภพ ไม่วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร

การแสวงบุญที่สำเร็จด้วยการทานกิติ ด้วยศิลกิติ หรือด้วยภาวนาก็ตาม ของชาว“เทวนิยม”นั้น “บุญ”ของเขาเป็น“เทวนิยม” เขาสั่งสม“บุญ”เพื่อไปอยู่ใน“ภพสวรรค์” ซึ่งเป็นการสร้าง“ภพ”ก่อ“ชาติ” ให้แก่ตนยิ่งแน่นและลึกยิ่งขึ้น **“บุญ”ของเขาไม่ใช่ “การชำระกิเลส”หรือล้าง“ภพ”ดับ“ชาติ”แบบของพุทธ ที่เป็น “อเทวนิยม”** คนละเนื้อหาแท้ๆ

ที่จริง“อเทวนิยม”ก็มี“อำนาจศักดิ์สิทธิ์” แต่ไม่ใช่ของ
พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น จริงๆเป็นพลังแห่งผลวิบาก
ของทุกๆช่วยเราเอง เหมือนมีฤทธิ์บันดาลแสงอยู่
มากน้อยตามบารมีของแต่ละคน

○ตรวจสอบภพกรรมทำบุญ

เพราะฉะนั้น “บุญ”ของชาว“เทวนิยม”เขา ก็มีของเขา
แบบของเขาอย่างหนึ่ง “บุญ”ของชาว“อเทวนิยม”หรือพุทธ ก็มี
ของพุทธ แบบของพุทธโดยเฉพาะ อีกอย่างหนึ่ง

“เทวนิยม”มีวิธีปฏิบัติของชาวเทวนิยมแต่ละศาสนา แต่ละ
คณะ ซึ่งก็มีวิธีเหมือนกันบ้าง และมีวิธีแตกต่างกันบ้าง ส่วน
เป้าหมายยิ่งใหญ่สุดยอดของชาวเทวนิยมทุกกลุ่ม เป็นอันเดียวกัน
คือ“พระเจ้า”เป็นสิ่งที่สูงสุดยอด ซึ่งแตกต่างจาก“บุญ”ของชาว
“อเทวนิยม”หรือแบบพุทธอย่างมีนัยสำคัญ เพราะแบบพุทธนั้น
มีของตนเองโดยเฉพาะ คือ มี“นิพพาน” เป็นสิ่งที่สูงสุดยอด อัน
ไม่เหมือนกับศาสนาทั้งหลายส่วนมากในโลก ซึ่งเกือบทั้งหมด
ล้วนเป็นศาสนาแบบ“เทวนิยม” จึงเป็นคนละเรื่องเลย เพราะ

“พระเจ้า”คือ ความมีที่ยิ่งใหญ่และนิรันดรด้วย ส่วน“นิพพาน”คือ ความไม่มีที่สูญสัมบูรณ์ แม้แต่“กาละ”ก็ตายสูญแล้ว คนละชั่วกับนิรันดร เพราะเป็น“ผู้มีกาละอันทำแล้ว”(กตกาล) มันจึงคนละทิศกันจริงๆ

อาตมาก็ขอยืนยันอีกตามที่ได้กล่าวมาหลายครั้งแล้วว่า ชาวพุทธเองนี่แหละ ทุกวันนี้ได้แสวง“บุญ”แบบเทวนิยม หรือแสวง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธออกไปแล้วมากมายเคลื่อนกล่นเต็มไปหมดในสังคมพุทธ

เพื่ออย่างไรจึงชื่อว่า เป็น“เทวนิยม” หรือเพื่ออย่างไรจึงชื่อว่า เป็น“อเทวนิยม” ตรวจสอบได้ดังนี้

๑. “เทวนิยม” นับถือพระเจ้าหรือพลังศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ในสากลโลกว่า คอยดลบันดาลให้เป็นให้มีแก่นุชย์แก่ทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลทั้งเอกภพ ส่วน“อเทวนิยม”นั้น มิได้เชื่อหรือนับถืออย่างนั้น แต่มีเนื้อหาหลักซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแน่ชัด ที่จริง“อเทวนิยม”ก็มี“อำนาจศักดิ์สิทธิ์” แต่ไม่ใช่ของพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น จริงๆเป็นพลังแห่งผลวิบากของตนๆช่วยเราเอง เหมือนมีฤทธิ์บันดาลแผงอยู่ มากน้อยตามบารมีของแต่ละคน มีใช่ไม่มี หรือผู้ที่มีพลังแห่งผลวิบากสูงถึงขั้นพิเศษจนดูราวกับมีอะไรบันดาลบันดาลให้แก่ผู้มีบารมีนั้นๆอยู่ อย่างน่าทึ่งน่าอัศจรรย์ ก็เป็นได้

๒. “เทวนิยม” เชื่อถือว่า พระเจ้าหรือปรมาตมัน หรือ อาตมัน(อัตตา)นั้น คือ ความเที่ยงแท้ เป็น“นิจจัง” ไม่มีวันสูญ เป็น“ความมี”อยู่ตลอดเวลาณวินันตร์

ส่วน“อเทวนิยม”นั้น เชื่อคนละชั่วเลย คือ พระเจ้าก็ตี ปรมาตมันก็ดี อาตมันหรืออัตตาก็ดี ไม่เที่ยงแท้ เป็น“อนิจจัง” เป็น“อนัตตา”โน่น ไม่เหลือตัวตน ที่สุดไม่มีตัวตน ไม่เป็นไม่มีอะไรอีก(สูญญัง)

๓. “เทวนิยม” มี“ภพ”(มีแดนสวรรค์เป็นที่สุดเป็นต้น อย่างไรก็ตามก็ไม่หมดสิ้นภพ) มี“ชาติ” คือ ยังเกิดในสวรรค์หรือไม่ก็ในนรก เป็นที่สุด เพราะไม่เข้าใจในความเป็น“ชาติสังสาระ”(การเวียนว่ายในวัฏสงสาร) จึงไม่สามารถดับวัฏสงสารลงได้เด็ดขาด ไม่มี“ชาติกษยะ”(ความสิ้นไปแห่งการเกิด) หรือไม่มี“ชาตินิโรธ”(ความดับสิ้นแห่งการเกิด) เพราะไม่มีญาณหยั่งรู้แจ้งเห็นจริงใน“ชาติสัมภาวะ”(ต้นเหตุที่ทำให้เกิด) จึงยังมี“ชาติตตะ”(ตัวตนของผู้เกิดอยู่)เป็นที่สุด ดังนั้น“ชาติกเขตตะ”(ภพที่เกิด)ก็ยังมีอยู่

ชาว“เทวนิยม”ผู้ไม่ใช่พุทธ ที่นับถือ“พระเจ้า”นับถือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยบันดาลนั้น เขาก็มีเป้าหมายสูงสุดของเขา คือ จะต้องได้ไปอยู่ใน“ภพของพระเจ้า” อันเป็น“แดนสวรรค์” อยู่กับพระเจ้านิรันดร เป็นความสุขชั้นปลายซึ่งก็เห็นชัดๆว่า นั่นคือ “ความมี,ความเป็น”(ภาว)แท้ๆ เขายังมี“ภพ”อยู่ไหนแท้ จึงไม่สิ้น “ภพ” ยังไม่“สูญ” ยังไม่หมด“ตัวตน”(อัตตา,อาตมัน) ยังมี“ชาติ” มีอัตตาหรืออาตมัน และปรมาตมัน

ส่วน“อเทวนิยม”นั้น สามารถ“ดับภพ-จบชาติ”ได้อย่าง สนิทบริบูรณ์ เพราะรู้แจ้งเห็นจริงใน“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ” ด้วย“วิชา ๙” จึงสามารถรู้แจ้งใน“ภพที่เกิด”(ชาติกเขตตะ) รู้แจ้ง ใน“ตัวตนของตนที่เกิดอยู่”(ชาติตตะ) รู้แจ้งใน“ต้นเหตุที่ทำให้เกิด” (ชาติสัมภวะ) มีทางปฏิบัติ(สัมมาอาริยมรรค)หรือมี“จรณะ ๑๕”(ข้อ ประพฤติอันพาบรรลิวชิชาหรือนิพพาน)ไปสู่การ“ดับภพ-จบชาติ”ได้ อย่างสัมบูรณ์(absolute) ถึง“อนัตตา,สุญญตา”(ความไม่มีอะไร,ความ ไม่เหลืออะไร, ความว่างเปล่า) เพราะรู้แจ้งใน“การเวียนว่ายในวัฏสงสาร” (ชาติสังสาระ) จึงสามารถดับวัฏสงสารลงได้เด็ดขาด เพราะมีญาณ รู้แจ้งเห็นจริงใน“ความหมดสิ้นเหตุเชื้อสุดท้ายแห่งการเกิดคือ กิเลสาสวะ”(อัสวักขยญาณ) และทำ“ความสิ้นไปแห่งการเกิด” (ชาติกขยะ)ได้สำเร็จ มี“ความดับสิ้นของการเกิด”(ชาตินิโรธ)สนิทจริง จึง“สิ้นภพ-จบชาติ”ถึงที่สุด

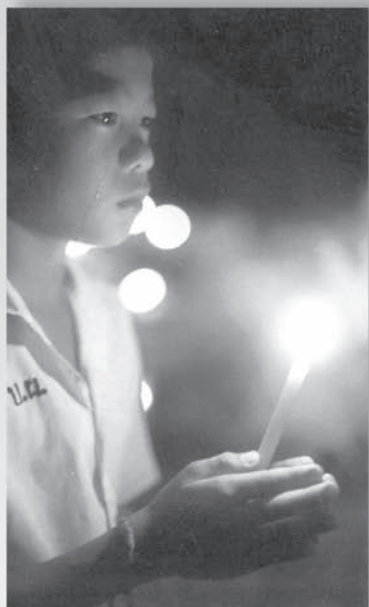
๔. “เทวนิยม”เป็นลัทธิที่มีความเชื่อว่า การกระทำทุกอย่าง ของมนุษย์หรือเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นอยู่ในโลก ได้ถูก กำหนดไว้แล้วหรือมีผู้กำหนดแน่นอนแล้ว ที่เรียกว่า “นิตินิยม” (determinism)

ซึ่งมีทั้งชนิดที่ถือว่า “สิ่งใดก็ตามที่ได้ประสบ จะเป็นสุข ก็ตาม เป็นทุกข์ก็ตาม มีเชื้อสุขมีเชื้อทุกข์ก็ตาม ล้วนเป็นเพราะ กรรมเก่าได้ทำไว้แต่ปางก่อนอันเที่ยงแท้”(ปุพเพกตเหตุตา=กรรมเก่า เที่ยงแท้) เชื่อว่า ไม่มีทางแก้ไขให้เปลี่ยนแปลงได้ แล้วก็ยอม จำนน นั่นก็เห็นได้อยู่ชัดเจนว่า เป็นลัทธิ“นิจจังหรือนิยต”(เที่ยง,

แน่นอน) เทวนิยมเป็นอย่างนี้

และมีทั้งชนิดที่ถือว่า “สิ่งใดก็ตามที่ได้ประสบอยู่นั้น จะเป็นสุขก็ตาม เป็นทุกข์ก็ตาม มีใช่สุขมีใช่ทุกข์ก็ตาม ล้วนเป็นการบันดาลของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น” (อิสสรนิมมานเหตุวาท=พระเจ้า เณรมิต) ถ้าได้รับทุกข์ทรมานคราใด ก็เชื่อสนิทว่า เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า หรือพระเจ้าทรงลงโทษ ก็หยุดคิดแก้ไขใดๆ ก้มหน้ารับทุกข์รับทรมานนั้นโดยดุษณี ก็ดูดี แต่มันก็ทำให้คนลึนคิดไม่หาทางแก้ไข หรือไม่พัฒนาเท่าที่ควร สังคมที่เป็นเทวนิยมเช่นนี้ แม้สังคมที่พลเมืองมาก จะถูกคนส่วนน้อยเอาเปรียบเอารัดกัดชกกันอย่างไร ก็นิ่ง บ้านเมืองเขาก็สงบได้ด้วยความสำเร็จ แบบ “เทวนิยม” จะนี่เอง

ส่วน“อเทวนิยม”นั้น เชื่อ“กรรมเก่า”แต่ปางก่อนเป็นจริง มีจริง มีฤทธิ์มีผลติดตามให้คุณให้โทษแก่เจ้าของกรรมก็จริง ไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ยังมีนัยสำคัญว่า สามารถแก้ไขได้ ไม่เที่ยงแท้จนตายตัว(แบบนียัตินิยม) อาจสามารถลดในสิ่งที่ควรลดควรกำจัดให้หมดได้ ด้วย“ตนเองกระทำ” หรือเพิ่มในสิ่งที่ควรเพิ่มได้ด้วย“กรรมปัจจุบันของตน” ที่ทุกคนสั่งสมลงไปตามที่ทำได้จริง จึงไม่ยอมจำนน เพราะเข้าใจความเที่ยง-ความไม่เที่ยง ของกรรมอย่างมีนัยสำคัญ ว่า “กรรม”ย่อมมีปฏิสัมพันธ์และสังเคราะห์กันและกันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะกรรมอดีต-กรรมปัจจุบัน-กรรมอนาคต ซึ่งผู้เป็นพุทธย่อมมีสัมมาทิฐิใน“ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วว่ามีอยู่จริง”(อตถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิบาโก)

เพราะมิได้“ดับเหตุแท้
ให้หมดสิ้นไปจริง
ชนิดหมดตัวหมดคน
นั้นๆ”อย่างถูกตัวถูก
ตนของเหตุ (แบบ
โลกุตระ) ก็ต้องวนเวียน
มาเกิดในวัฏสงสาร
(ยังมี“ชาติสังสาระ”)
อยู่นั่นเอง แม้จะสะกด
ด้วยสมาธิหรืออื่นๆได้
นานปานใด ก็ยังไม่สิ้น
วัฏสงสารเด็ดขาด

● สุขแบบโลกุตระ

แต่อย่างไรจึงชื่อว่า เป็น“เทวนิยม” หรือชื่ออย่างไร
จึงชื่อว่า เป็น“อเทวนิยม” ซึ่งตรวจสอบได้ ข้อต่อไปก็คือ

๕. “สุข”ของ“เทวนิยม”เป็น **สุขแบบโลกียะ** ซึ่งได้แก่ “สุข”
เพราะได้เสพสภามารมณฺ์และอัตตทัตถารมณฺ์ (สุขเพราะได้รับ
สิ่งที่ตรงกับอุปาทานของตน) แม้จะเป็น“สุขในฌาน”(แบบโลกียะ)
“สุขโลกียะ”นั้นยังมี**“ทุกข์เป็นของคู่กัน”** เพียงแต่ไม่มากก็น้อย
อาจจะไม่สุขไม่ทุกข์พักเป็นครั้งคราว หรือแม้หยุดยาวไปนานแสนนาน
ก็เป็นได้ จะด้วยธรรมชาติหรือด้วยการทำสมาธิวิธีต่างๆ จนสามารถ
กดข่มไว้ได้อย่างเก่งก็ตาม แต่เพราะมีได้“ดับเหตุแท้ให้หมดสิ้นไป
จริงชนิดหมดตัวหมดตนนั้นๆ”อย่างถูกตัวถูกตนของเหตุ
(แบบโลกุตระ) ก็ต้องวนเวียนมาเกิดในวัฏสงสาร(ยังมี“ชาติสังสาระ”)
อยู่นั่นเอง แม้จะสะกดด้วยสมาธิหรืออื่นๆได้นานปานใด ก็ยัง
ไม่สิ้นวัฏสงสารเด็ดขาด ต้องกลับกำเร็บใหม่(กุปปะ)อีกจนได้

เพราะ“แบบโลกียะ”ไม่ได้เรียนรู้“ตัวตนของตนที่เกิดอยู่”
(ชาติตตะ) และไม่ได้ดับ“ต้นเหตุที่ทำให้เกิด”(ชาติสัมมาระ)จนสนิท ไม่
รู้จักการเกิดของจิตในจิตแบบ“โอปปาติกโยนิ” ซึ่งหมายถึง
“การเกิดที่ผุดเกิด”อันเป็นปกติของจิตในจิตโดยเฉพาะ จึงยัง
ไม่จบสัมบูรณ์ ไม่หมดเหตุที่พาสุขพาทุกข์อย่างมี“ความดับสิ้น
แห่งการเกิด”(ชาตินิโรธ) เนื่องจากไม่มีวิธีปฏิบัติที่ชื่อว่า “สัมมา

อาริยมรรคมีองค์ ๘” และ“โพชฌงค์ ๗” หรือทฤษฎีเต็มๆก็
“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

บางคนอาจจะรู้ อาจจะเรียน อาจจะได้ปฏิบัติเอาจริงเอางัง
มาอย่างหนักด้วยซ้ำ แต่ไม่“สัมมาทิฏฐิ”จริง ก็ไม่“อันติมะ”
(ultimate) คือไม่สำเร็จจนถึงปลายยอดสุดท้ายอย่างถูกถ้วนแบบ
โลกุตรระแท้ ไม่สูงสุดอย่างครบสัมบูรณ์จริงของพุทธ(absolute =
บริบูรณ์บริสุทธิถ้วนรอบ) แม้จะเก่งกาจทำ“ฌานจิต”จนเป็น
“ความว่างสุขปลั่งเจิดจ้า”ที่เรียกว่าพรหม“อาภัสรา”(พรหมหุติยฌาน
ภูมิขั้นที่ ๖) หรือทำจิตเก่งกาจจนเป็น“ความดำดิ่งนิ่งลึกอย่างพิงใจ” ที่
เรียกว่าพรหม“สุภากินหา”(พรหมตติยฌานภูมิขั้นที่ ๔) แต่ยังเป็น
“ฌานโลกิยะ” หรือแม้จะสามารถทำ“ความดับในจิต”ได้เก่งชนิด
“ไม่มีความกำหนดรู้ ไร้ความรู้รู้สึกหมดสิ้น”ที่เรียกว่าพรหม
“อัสัญญิ”(พรหมจตุตถฌานภูมิขั้นที่ ๑๑) แต่ก็ยังเป็น“ฌานโลกิยะ”
จึงล้วนยังไม่พ้น“สัตตาวาส”(สัตว์ที่ยังติดยึดที่อยู่) หรือยังไม่หมด
“อกินิเวส”(ความยึดมั่นถือมั่น)

ส่วน“สุข”ของ“อเทวนิยม”นั้น เป็น**สุขแบบโลกุตร** หรือ
วุฒิสมสุข(สุขเพราะจิตเกิดความสงบอย่างพิเศษ) ซึ่งได้แก่ “สุข”ที่ลด
ละกามารมณ์และอึดติดหัตถการมณฺฑ์ชนิดถูก“ตัวต้นเหตุที่ทำให้เกิด”
(ชาติสัมภวะ)ไปตามลำดับ ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมา
ทิฏฐิ กระทั่งจบหมด“กิเลสาสวะ”สิ้นเกลี้ยง เป็นสุขที่“สงบจาก
กิเลส”(สันตานิพฺพณา)เพราะกำจัดได้จริงทั้งกิเลสและทั้งอุปกิเลส
ชนิดดับความติดอยู่ยึดอยู่ ไม่ว่าจะภพใดๆได้สนิทสัมบูรณ์

จึงเป็น“สุข”ที่ไม่ได้อยู่ใน“ภพ” ไม่ว่าจะ เป็น“ภพ”ชั้นสูง
ชั้นละเอียดสุดถึงสุดแค่ไหนๆ หรือ“ภพสวรรค์แห่งพระเจ้า”
ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ไม่เหลือความติดยึด“ภพ”ใดๆอีกเลย และ
เป็น“สุข”ที่ไม่มี“ชาติ”เป็นตัวตนใดๆเกิดกันแล้ว เพราะเป็น“ฉาน
โลกุตระ” ที่ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารัสก
สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒)

ที่สุดแห่งที่สุด สภาวะที่เรียกว่า“สุข”อันเจ้าตัวผู้บรรลุ
สภาวะนั้นแล้ว ก็ได้“ทำใจในใจ หยั่งลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)
เป็นขั้นสุดทำจริงๆ โดยไม่สำคัญมั่นหมาย(น มัญญุต)ว่า เป็น
“ของเรา”(เม)อย่างสัมบูรณ์(absolute)สุดท้าย(ultimate) อันเป็นขั้น
ปลายจบแท้ก็ด้วย แม้จะเป็น“วิสุทธิเทพวิสุทธิสูงสุด”แล้ว
ก็ไม่ยึดมั่นว่า“เทพเป็นเรา” นี้แหละคือ ความเป็น“อเทวนิยม”
ที่ไม่เหลือเทพเจ้าหรือพระเจ้าเป็นที่สุดสัมบูรณ์ คือ“อนัตตา”จบ

“สุขแบบโลกุตระ”หรือของ“อเทวนิยม” มีนัยสำคัญต่าง
กันกับ“สุขแบบโลกียะ” หรือของ“เทวนิยม” จะนี้

“อเทวนิยม”นั้น รู้รอบความเป็น“วัฏสงสาร” และ
รู้แจ้งแทงทะลุในความเป็น“จิตวิญญาณ”อย่างถึงที่สุด
จึงสามารถ“ตัดวัฏสงสาร”ลงไปได้เรื่อยๆ จนที่สุด“หมด
สิ้นวัฏสงสาร”ได้สัมบูรณ์ แต่ก็อยู่ในโลก ในสังคมนี้อัน
อย่างเป็นสุข โดย“ไม่ติดโลกแล้ว โลกไม่เบียด ทุกข์
ร้อนที่หลงไปตามโลกไม่มีอีก และอยู่เหนืออิทธิพลสังคมา
โลกีย์ได้อย่างอันติมะสัมบูรณ์” เพราะ“จิตวิญญาณสะอาด
ล่อนจากกิเลสอาสวะ”ได้จริง

○แห่งทะลุวัฏสงสาร

๖. โลกของ“เทวนิยม”ยังเป็นโลกที่**ยังไม่รู้รอบในเรื่อง**ของ**“วัฏสงสาร”** จึงไม่สามารถทำตนให้หมดสิ้นวัฏสงสารไปได้ และเชื่อถือว่า “จิตวิญญาณ”มีอยู่นิรันดรอีกด้วย ส่วนของ“อเทวนิยม”นั้น **รู้รอบความเป็น“วัฏสงสาร”** และรู้แจ้งแห่งทะลุในความเป็น“จิตวิญญาณ”อย่างถึงที่สุด จึงสามารถ“ตัดวัฏสงสาร”ลงไปได้อย่างง่ายดาย จนที่สุด“หมดสิ้นวัฏสงสาร”ได้สัมบูรณ์ แต่ก็อยู่ในโลก ในสังคมนี้อย่างเป็นสุข โดย“ไม่ติดโลกแล้วโลกไม่เป็น ทุกข์ร้อนที่หลงไปตามโลกไม่มีอีก และอยู่เหนืออิทธิพลสังคมนี้อีกได้อย่างอันติมะสัมบูรณ์” เพราะ“จิตวิญญาณสะอาดล่องจากกิเลสอาสวะ”ได้จริง ถึงขั้น“นิพพาน”แท้ มี“ปัญญา”รู้เท่าทันสิ่งที่พาสุขพาทุกข์ในโลก และ“พึงตนของตน”(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ) ได้แน่แท้ โดยพ้นทุกข์ร้อนที่ชาวโลกีย์ หรืออย่าง“โลกิยนิยม”เขายังตกเป็นทาส

ความรอบรู้เรื่องโลกีย์ของ“เทวนิยม”นั้น ดูจะแคบกว่า สั้นกว่า และไม่รู้ละเอียดครบครันในความเป็นวัฏสงสาร เช่น ความหมุนเวียนในการเกิด-ตายของคน ศาสนาที่เป็นเทวนิยมส่วนมากเรื่องเกิด-ตายก็พูดกันแค่ชาติเดียว แล้วจิตวิญญาณจะไปอยู่สวรรค์หรือนรกก็สุดแต่ความดีความชั่วที่ได้ทำไว้ ก็เท่านั้น แล้วจิตวิญญาณก็รับสุขรับทุกข์นั้น อยู่สวรรค์หรือนรก

ไปยาวนาน เป็นนิจรันดร หรือสุดแต่พระเจ้าจะบันดาลบันดาลต่อไป ยอมจำนนกันอยู่แค่นี้

อีกอย่างก็คือ เชื่อเสียแล้วว่าจิตวิญญาณนั้นจะ“มีอยู่” นิจรันดร เพราะไม่รู้แจ้งลัทธิธรรมลึกกว้างสิ้นไกลได้หลากหลายมากมายรอบถ้วน กว่านี้ เนื่องจาก ไม่มีความรู้ถึง“อภิธรรม”

ไม่สามารถหยั่งเข้าไปรู้ละเอียดใน“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” เหมือน
 ความรอบรู้ของชาว“อเทวนิยม” จึงไม่มี“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ” ไม่
 มี“จุตูปปาตญาณ” ไม่มี“เจโตปริยญาณ” เป็นต้น ซึ่งก็คือ ไม่มี
 “วิชา ๙”แบบ“อเทวนิยม”นั่นเอง

จริงๆแล้ว “วิฆัสสสาร”ก็ไม่ใช่สิ่งอยู่แค่นั้น ยังมีการเกิด
 -การตาย แล้วเกิดแล้วตายหมุนเวียนว่ายวนของสัตว์โลกแต่ละตน
 อีกมากกว่านับไม่ถ้วน และคำว่า“วิฆัสสสาร”ก็ยังมีนัยสำคัญ
 ที่หลากหลายทั้งความกว้างความลึกก็ดี ทั้งหยาบทั้งละเอียดก็ดี
 ยังอีกมากกว่ามาก “จิตวิญญาณ”ไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น และไม่ใช้
 เพียงแท้ด้วย เป็นไปตามเหตุปัจจัย แปรปรวนได้ เปลี่ยนแปลงได้
 เราเองเท่านั้นแหละพัฒนาให้ประเสริฐที่สุดได้ ดังที่พระพุทธเจ้า
 ได้พัฒนาพระองค์เอง ด้วยพระองค์เอง จนกระทั่งจิตวิญญาณ
 ของพระองค์เจริญถึงที่สุด มี“พุทธคุณ ๙” จึงได้ทรงรู้แจ้ง
 ด้วยพระสัมปยุตตญาณว่า จิตวิญญาณไม่ใช่สิ่งนิรันดร แต่เป็น
 ปรมาณูสิ่งทั้งปวงในตนเอง ยังหมุนเวียนเกิด-ตายอยู่ ทั้งใน
 สภาพภายนอกที่เกี่ยวกับร่างกายหยาบ ทั้งที่ไม่เกี่ยวกับร่างกาย
 หยาบ โดยมีการเกิดตาย“ผุดเกิดเฉพาะภายในจิตวิญญาณเอง”
 ที่เรียกว่า“โอปปาติกโยนิ”อีกด้วย ยิ่งกว่านั้นพระพุทธเจ้าตรัสรู้
 และทรงประกาศชัดเจนว่า “ที่สุดจิตวิญญาณนั้นไม่ใช่ตัวตน
 (อนัตตา) เป็นสิ่งสูญด้วยซ้ำ” ไม่ใช่อยู่นิรันดร และไม่ใช่สิ่งเที่ยงแท้
 ที่แก้ไขไม่ได้ด้วยตนเอง ชนิดพิสูจน์ได้เที่ยวเดียว

อาตมาจึงเจตนา เอาคำว่า “อารยะ” กับ “อริยะ” มาผสมกันเป็น “อาริยะ” เพราะโดยสังจะแห่งคุณวิเศษ หรืออุตตริมนุสสรธรรมของความเป็น “อาริยะ” จริงๆ ที่เป็นอนุศาสนีปาฏิหาริย์ นั้น จะมีทั้งคุณลักษณะที่ตีงาม เป็นกัลยาณธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิของ “อารยะ” ด้วย

○ทำไมต้อง ‘อาริยะ’

๗. “เทวนิยม” ยังไม่มีลักษณะถึงขั้น “อาริยะ” แต่ “อเทวนิยม” นั้น มีลักษณะถึงขั้น “อาริยะ” อย่างเป็นเจ้าดำรับทีเดียว ทำไมอาตมาจึงใช้คำว่า “อาริยะ” ไม่ใช่คำว่า “อริยะ” หรือ “อารยะ”..?

อาริยะ มาจากคำว่า “อารยะ” ผสมกับ “อริยะ”

อารยะ เป็นภาษาสันสกฤต ไทยเอามาใช้ในความหมายว่า เจริญ ซึ่งโน้มเน้นไปในเรื่องความเจริญของคน ของสังคม ของโลกภายนอก เช่น ขนบธรรมเนียมอันดีงาม หรือพ้นจากความเป็นคนป่าเถื่อน หรือเจริญก้าวหน้าในทางวัตถุความรู้วิชาการ เป็นต้น ซึ่งห่างจากความหมายที่เป็นการบรรลุธรรม

ส่วน อริยะ เป็นภาษาบาลี ไทยเอามาใช้ในความหมายว่า ประเสริฐ หรือคุณวิเศษทางธรรมของพุทธ ซึ่งโน้มเน้นไปใน

เรื่องของความเจริญทางธรรมของคน หากยกย่องระบุผู้ใดว่ามีความเป็น“อริยะ” นั่นคือ ผู้นั้นมีคุณวิเศษทางธรรมของชาวพุทธที่เป็น“ปรมาตถธรรม” หรือบรรลุปุทธธรรมขั้นใดขั้นหนึ่ง ตั้งแต่โสดาบัน ไปจนถึงอรหันต์

แต่คำว่า “อริยะ” ในทุกวันนี้ ละเอะเลอะเทอะไปหมดแล้ว เพราะเอาไปยกย่องระบุบุคคล หรือภิกษุผู้มีไตร่จฉานวิชา มีอิทธิปาฏิหาริย์ มีอาเทศนาปาฏิหาริย์ ว่าเป็น“อริยะ” กันเป็นว่าเล่น และผู้คนทั่วไปก็หลงเชื่อเสียด้วย ทั้งๆที่“คุณวิเศษ” เหล่านั้นไม่ใช่อนุศาสน์ปาฏิหาริย์สักนิด ความหมายของคำว่า“อริยะ” จึงผิดเพี้ยนจากความจริงไปแล้ว

ดังนั้น ในทุกวันนี้ ถ้าขึ้นนำคำว่า“อริยะ” มาใช้เรียกขานคนผู้มี“คุณวิเศษทางธรรมของพุทธ” ที่เป็นสัมมาทิฎฐิแท้ ใครๆ ก็เข้าใจผิดไปว่า คนผู้นั้นมีความรู้ความสามารถทางไตร่จฉานวิชา หรือมีอิทธิปาฏิหาริย์ มีอาเทศนาปาฏิหาริย์ ไปโน่นเลย เนื่องจากคนหมู่มากเข้าใจความหมายของคำว่า “อริยะ” ผิดเพี้ยนไปแล้วจริงๆ มันจึงยากยิ่งที่จะสื่อให้คนส่วนมากทั่วไปเข้าใจ “คุณลักษณะ”แท้ ที่เป็นพุทธธรรมอันวิเศษได้ด้วยคำว่า “อริยะ”

“อารยะ”จึงหมายถึง คุณลักษณะที่มีทั้งส่วนที่เป็น“อารยะ” โดยหมายใจเอา“ความเจริญ”เฉพาะในส่วนที่เจริญแท้เป็นสังฆธรรมของ“โลกียะที่เป็นกัลยาณธรรมอย่างสัมมาทิฎฐิ”เท่านั้น ซึ่งมีสูงต่ำตามลำดับ ได้แก่ ขนบธรรมเนียมอันดีงาม หรือพ้นจากความ

เป็นคนป่าเถื่อน หรือเจริญก้าวหน้าในทางวัตถุความรู้วิชาการ เป็นต้น นี่คือ ส่วนที่เป็น**“อารยะ”**ที่เอา มีได้เอาส่วนที่เป็น**“อารยะ”**ที่ละเหะเลอะเทอะหลากลั่น ซึ่งคนสมัยนี้ทั้งหลายพากันปรุ่ร่งแต่ง ขึ้นมามอมเมากันไม่หยุดหย่อน แล้วหลงว่า เป็น**“ความเจริญ”**ของสังคม มาเป็น**“อาริยะ”**ด้วย

และ**“อาริยะ”**ต้องมีส่วนที่เป็น**“อริยะ”**แน่นอน ซึ่งก็หมายถึง**“โลกุตระ”**นั่นเอง มีได้เอาส่วนที่เป็น**“อริยะ”**แบบมิจฉาทิภูฏิ เป็นต้นว่า เตรีจฉานวิชา หรืออิทธิปาฏิหาริย์บ้าง อาเทศนาปาฏิหาริย์บ้าง มาเป็น**“อาริยะ”**ด้วยแน่

ด้วยเหตุฉะนี้ อาตมาจึงเจตนา เอาคำว่า **“อารยะ”** กับ **“อริยะ”** มาผสมกันเป็น **“อาริยะ”** เพราะโดยสัจจะแห่งคุณวิเศษ หรืออุตตริมนุสสรธรรมของความเป็น**“อาริยะ”**จริงๆ ที่เป็นอนุสสนีปาฏิหาริย์ นั้น จะมีทั้งคุณลักษณะที่ตังามเป็นกัลยาณธรรมอย่างสั้มาทิภูฏิของ**“อารยะ”**ด้วย มีใช้จะมีแต่คุณลักษณะที่เป็น**“อริยะ”**อย่างสั้มาทิภูฏิเท่านั้น

ซึ่งโดยสั้มาทิภูฏิแล้ว ผู้มีคุณวิเศษเป็น**“อาริยะ”**ที่แท้แต่ตังเดิมนั้นก็ตาม จะมีทั้งคุณสมบัติที่เป็นทั้ง**“อารยะ”** ได้แก่ **“โลกิยะ”**ที่เป็นกัลยาณธรรมอย่างสั้มาทิภูฏิด้วย และมีทั้งคุณสมบัติที่เป็น**“โลกุตระ”**ด้วย แต่ทุกวันนี้ เข้าใจผิดกันไปว่า ผู้ที่เป็น**“อาริยะ”**หมายถึง ผู้ที่มีตรีจฉานวิชา หรือมีอิทธิปาฏิหาริย์ มีอาเทศนาปาฏิหาริย์ เป็นต้น ดังที่กล่าวมาแล้ว สายหนึ่งนั้น

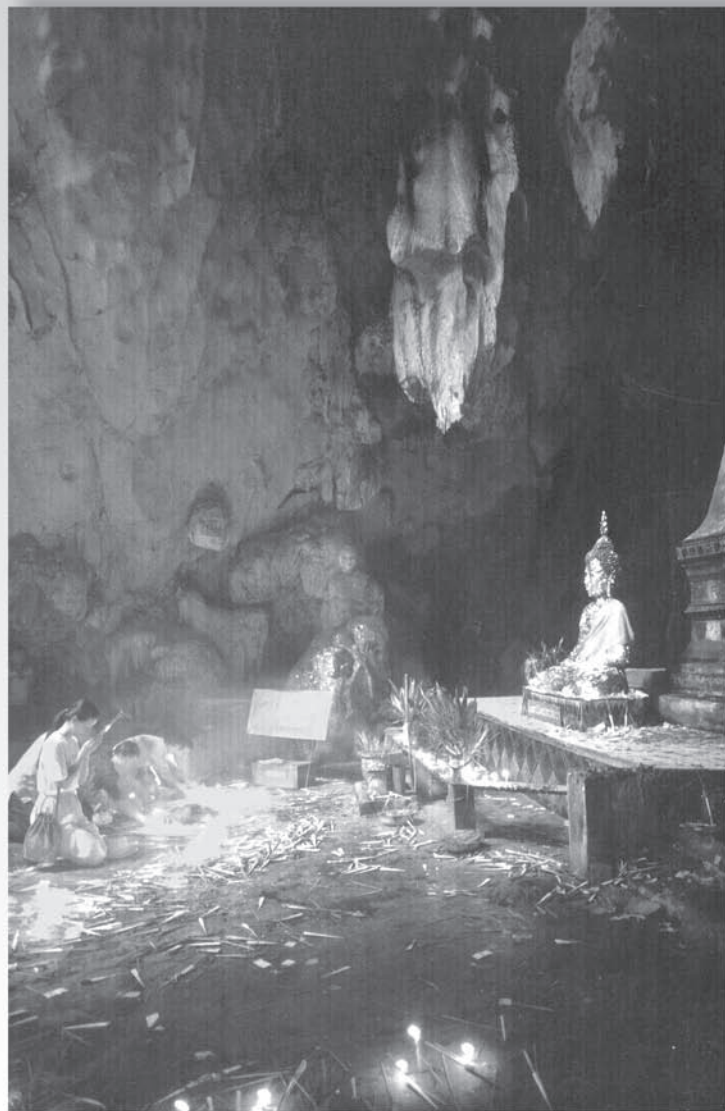
ยุ่งกับสังคม มี“อารยธรรม”ก็จะเด่นดังอยู่ในสังคม จนทำให้
 ผู้คนทั้งหลายหลงเห็นว่าเป็นผู้บรรลุนิพพานขั้นสูงไปถึงขั้นอรหัตต์
 ที่มีฤทธิ์อัศจรรย์กันไปโน่นเลย ส่วนอีกสายหนึ่ง ก็จะไม่ไปยุ่ง
 กับสังคม พยายามไม่รับรู้“อารยธรรม”ใดๆของสังคม เอาแต่
 อยู่สงบๆ เงียบๆ นิ่งๆ ให้คนมากราบไหว้ ไม่ต้องสอนอะไร
 กันมาก หรือเลียงไม้ได้ก็สอนให้หน่อยเข้าไว้ พูดแต่เรื่องจิต..
 เจตสิก..รูป..นิพพาน อย่าไปพูดเรื่องของสังคม เรื่องเศรษฐกิจ
 การเมือง เป็นอันขาด หากเอาแต่เงียบ สงบ นิ่ง ไม่พูดเลย
 หรือไม่รับแขกเลยได้ยิ่งจะดูเหมือนว่าเป็นผู้บรรลุนิพพานขั้นวิมุติ
 หลุดพ้น คนจะพากันหลงเชื่อว่าเป็นอรหัตต์กันทีเดียว ซึ่งก็ยังไม่
 สัมมาทิฏฐิกันทั้งสองสาย

ขอสรุปไว้ในช่วงต้นนี้ก่อนว่า **“อาริยะ”** หมายถึง พุทธธรรม
 ที่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งเป็น“ความเจริญ”ของคนผู้มีขนบธรรมเนียม อัน
 ดั่งงาม หรือพ้นจากความเป็นคนป่าเถื่อน หรือเจริญก้าวหน้า
 ในทางวัตถุความรู้วิชาการในส่วนที่เจริญแท้เป็นสังฆธรรม ทั้ง
 “โลกียะที่เป็นกัลยาณธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิ”เท่านั้น และทั้ง
 ความประเสริฐที่เป็น“โลกุตระ”

ขยายความต่อไปอีกนิด ก็คือ ผู้เป็น“อาริยะ”นั้น เป็นคน
 อยู่ในสังคมทั่วไปกับปวงชนทั้งหลายนี้เอง สัมพันธ์กับคนทั่วไป
 เป็นปกติสามัญ แต่ที่นับว่าเป็น“อาริยะ” ก็ตรงที่คนผู้นี้มี“โลกุต
 ธรรม”จากการปฏิบัติ“สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘” โดยเฉพาะมี

สัมมาอาชีวะ(สัมมาอาชีวะ) ทำการงาน(สัมมากัมมันตะ)สร้างสรร
 เสียสละช่วยเหลือสังคม มีคุณค่าประโยชน์ต่อสังคมอย่างประเสริฐ
 ยิ่ง(พหุชนหิตายะ) แต่ท่านไม่ตกเป็น“ทาสโลกียะ” หรือเป็น“ทาส
 ลาภ..ยศ..สรรเสริญ..กามสุข-อัตตาทัดถสุข”อีกแล้ว สำหรับผู้ที่
 บรรลุอรหัตตผลสัมบูรณ์

“อารยบุคคล”จะไม่เหมือนผู้ที่ยังไม่บรรลุพุทธธรรมแน่ๆ
 เพราะท่านอยู่กับสังคมที่เต็มไปด้วย“โลกียะ”นี้แหละ แต่ท่าน
 ไม่เป็น“ทาสโลกียะ”ใดๆอีก สำหรับผู้บรรลุอรหัตต์ ส่วนผู้ที่บรรลุ
 แคโสดาบัน หรือสกทาคามี หรืออนาคามี ก็หมดความเป็น
 “ทาสโลกียะ”ได้ เป็นส่วนๆไปตามลำดับ “อารยบุคคล”จึงมี
 “อารยธรรม”ในส่วนที่ท่านได้เลือกสรรเอาตามที่เชื่อว่า“เจริญแท้
 อย่างเป็นศีลธรรมหรือเป็นศีลธรรมตามอนุศาสน์ของพระพุทธองค์”
 เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาของคนในสังคมเมือง ไม่ใช่ของคน
 ที่หนีเตลิดออกไปสิงสู่ประจำอยู่ในป่า ซึ่งทั้งชนบทรรมนิยมอัน
 ดิ่งาม หรือกลับไปหาความเป็นคนป่าเถื่อน หรือไม่เจริญก้าวหน้า
 ในทางวัตถุความรู้วิชาการ กลายเป็นคนเฉยเมย เฉื่อยชา
 เย็นชืด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสังคม ไม่สนใจสังคม ไม่เอาภาระสังคม
 เลยเป็นคนไร้คุณค่าประโยชน์ต่อสังคม เพราะเข้าใจนัยสำคัญ
 ของคำว่า “ความหลุดพ้นแบบพุทธที่ถูกแท้”(สัมมาวิมุติ)ผิดไป

มีอาการปวดท้อง ก็เอายาแก้ปวดท้องมารักษา มีอาการเป็นไข้ ก็เอายาแก้ไข้มารักษา อาการปวดอาการไข้ก็หายไปได้เหมือนกัน แต่โรคต่างๆที่ทำให้ปวดท้องนั้นยังไม่รู้แน่ชัดว่า ปวดท้องเพราะโรคอะไรกันแน่ ไม่ได้รักษาถูกกับโรคที่แท้ที่จริง อาจจะปวดท้องเพราะเป็นแผลในลำไส้ก็ได้ อาจจะป็นมะเร็งเลยก็ได้ หากไม่ตรวจหาโรคจนรู้แจ้งโรคที่เป็นเหตุให้ป็นไข้อย่างถูกต้องแท้จริง แล้วรักษาให้ตรงตามโรค โรคนั้นก็หายขาดแน่นอน

● สัมมาวิมุติ

“ความหลุดพ้น”หรือ“วิมุติ”นั้น มีทั้ง“สัมมาวิมุติ”(ความหลุดพ้นที่ถูกแก้ตามแบบพุทธ) และมีทั้งที่เป็น“มิจฉาวิมุติ”(ความหลุดพ้นที่ผิดเพี้ยนไปจากแบบพุทธ) ตามที่ได้เกริ่นไว้ตั้งแต่คราวที่แล้วว่า “ความหลุดพ้นแบบพุทธที่ถูกแก้”(สัมมาวิมุติ) ทุกวันนี้แทบจะไม่มีกันแล้ว

เพราะเรียนรู้ทฤษฎีหรือทฤษฎี(ความเห็น)ของพระพุทธเจ้าไม่ถูกแก้ตาม“สัมมาทฤษฎี”(ความเห็นหรือทฤษฎีที่ถูกถ่วง) การปฏิบัติจึงไม่ได้ผลเป็น“ความหลุดพ้น”ที่สัมมาวิมุติถึงขั้น

สุดท้าย(ultimate) สัมบูรณ์(absolute)

เช่น สายที่มีทฤษฎีแบบเอียงโต่งไปข้าง“ศรัทธา” ซึ่งโน้มเน่นไปเป็นฤษีป่า โดยเห็นว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น จะต้องหนีออกไปอยู่ป่าขึ้นเขาเข้าถ้ำ ทิ้งสังคมไปอย่างพาซื่อ ดังที่เคยกล่าวถึงมาแล้ว หากยังยึดแต่ทฤษฎีเช่นนี้ ไม่ได้ปฏิบัติด้วย “สัมมาอาริยมรรค อันมีองค์ ๘”อย่างเต็มทฤษฎีเพียงพอ “ผล” ที่ได้จะไม่เป็น“สัมมาวิมุตติ” ถึงขั้นสุดท้ายสัมบูรณ์แน่ ยังเป็น “มิจฉาผลหรือมิจฉาวิมุตติ”อยู่ เพราะยังไม่สามารถกำจัด“ต้นเหตุ” ที่เป็นรากเหง้าแท้ๆของ“ทุกข์วิายอันแท้จริง”(ทุกข์อริยสังข) จนหมดสิ้นเกลี้ยงได้เด็ดขาด เนื่องจากยังไม่รู้จัก“ตัวตน”ต่างๆที่เรียกว่า อตตาก็ดี ลักกายะก็ดี อาสวะก็ดี อย่างรู้จริงถูกแท้ถ้วนรอบ(สัมมา) ใน“ตัวมัน” ชัดแม่นยำคมลึกครบตรง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส)

พวกที่มีทฤษฎีแบบนี้ การปฏิบัติจะอาศัยความชำนาญ ไม่ค่อยอาศัยความรอบรู้ จึงเป็นพวกที่อยู่บนพื้นฐานของการสังเกตและประสบการณ์มากกว่าบนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์(empirical) เป็นพวกที่ไม่อาศัยเหตุผล ไม่อาศัยปัญญา นำ จะอาศัยกำลังเรี่ยวแรงอำนาจนำ จึงไม่ถึงขั้นสามารถรู้แจ้งเห็นจริงในความจริงของสภาวะ “รูป-นาม”ต่างๆได้ละเอียดลออถ้วนรอบ เพราะไม่มีทฤษฎีแบบ“อเทวนิยม”

ในทางศาสนา ผู้มีทฤษฎีแบบนี้ ก็อาศัย“สมถภาวนา” หรือการทำสมาธิแบบสะกดจิตเข้าไปอยู่ในฌำงค์เป็นเรื่องหลัก จะ

ไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในรายละเอียดของ“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” ด้วย“วิชา๙”ตามอนุสสาสนีปาฏิหาริย์(ไม่ใช่อธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์) แบบจิตขึ้นรับวิถี จึงคลุมเครือ ไม่กระจะกระจ่าง ยังมีส่วนเป็น“เทวนิยม”ผสมผสานอยู่มากหรือห้อยก็ตามแต่ผู้ใดจะเป็นจะมีอยู่จริง

“ความหลุดพ้น”ของสายนี้ ถ้าเปรียบกับการรักษาโรค ก็เป็นการรักษาแบบที่เรียกว่า “Empiric treatment” ซึ่งเป็นการรักษาดังที่กล่าวผ่านมาข้างบนนั้น เป็นการอาศัยกำลังเรี่ยวแรงระดมรักษาเหมารวมๆ ไม่ใช่จับตัวเหตุของโรคได้แล้วรักษาถูกตรงเหตุนั้นๆ หรือถ้าจะเปรียบกับการจัดการกับผู้ร้าย ก็ไม่ได้จับตัวผู้ร้ายอย่างถูกต้องแม่นยำแล้วก็จัดการ เช่นอย่างที่ จอร์จ ดับเบิลยู บุช จะจัดการตัวผู้ร้ายคือ บิน ลาดิน แต่ก็จัดการถล่มอัฟกานิสถานเหมารวมไปทั้งประเทศ โดยหวังจะจัดการ บิน ลาดิน ให้สิ้นซาก จนป่านนี้ยังไม่รู้เลยว่า บิน ลาดิน ตายแล้วหรือยัง

จะไม่เหมือนการรักษาแบบที่เรียกว่า “Causatic treatment หรือ Radical treatment” ซึ่งเป็นการรักษาที่เจาะเข้าไปถึงเหตุ จับมันคั่นตายตัวตนของเหตุ แล้วก็จัดการกับเหตุนั้นอย่างถูกต้องรากเหง้าของโรค ถอนรากถอนเหง้าได้หมดสิ้นเกลี้ยง ถูกตัวถูกตนของมัน

และมีอีกสายหนึ่งที่ปฏิวัติเชิงโต่งไปข้าง“ปัญญา” ซึ่งโน้ม

เห็นไปเป็น“ฤษีกรง” คนสายนี้ไม่ได้ออกไป ปฏิบัติอยู่ในกรุง
นี้เอง โดยเห็นว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น จะต้องใช้เหตุผล
ใช้ความรู้ที่ได้รู้เรียนมา สายนี้จะเก่งปัญญาจะเก่งเหตุผล
และก็ใช้เหตุผลนี้แหละเป็นหลัก

คนสายนี้เมื่อประสบกับทุกข์คราวใด จะเพราะเหตุ
อะไรก็ไม่สามารถเจาะเข้าไปใน“ปรมัตถธรรม”ค้นหาเหตุ ที่เป็น
“สมุทัยอารยสัจ”นั้นๆหรอก จะใช้ก็แต่ความรู้ที่ได้ศึกษามา เช่นได้
ศึกษามาว่า *ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอนิจจัง ไม่เที่ยง และล้วนอนัตตา*
ไม่ใช่ตัวใช่ตน อย่าไปยึดมั่นถือมั่น เป็นต้น ก็จะใช้ความรู้เหล่านี้
มาเป็น“คาถา”รักษาโรค พอระลึกถึงคาถาเหล่านี้แล้ว ก็จะมีสติ
ว่า ใจมันโล่ง ใจมันเปลี่ยววางได้ ทุกข์นั้นก็จะเพลา หรือดูมัน
หายไปได้เหมือนกัน ซึ่งก็มีผล แต่ยังเป็น“มิฉฉาผลหรือมิฉฉา
วิมุติ”อยู่ เพราะยังไม่สามารถกำจัด“ต้นเหตุ”ที่เป็นรากเหง้าแท้ๆ
ของ“ทุกข์ร้ายอันแท้จริง”(ทุกขอารยสัจ) จนหมดสิ้นเกลี้ยงได้
เด็ดขาด เนื่องจากยังไม่รู้จัก“ตัวตน”ต่างๆที่เรียกว่า อัตตาก็ดี
สักกายะก็ดี อาสวะก็ดี อย่างรู้จริงถูกแท้ถ้วนรอบ(สัมมา)ใน
“ตัวมัน” แม่นยำตรงคมชัดลึก“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส)

การรักษาโรคแบบนี้ เหมือนกับคนปวดท้อง ก็รักษา
ด้วยการทายาแก้ปวดท้องมาตี้มากิน หรือเป็นไข้ ก็รักษาด้วย
การทายาแก้ไข้มากิน โรคก็หายหรือบรรเทาไปได้ ทว่าไม่หาย
เด็ดขาดไปได้หรอก เพราะการรักษาแบบนี้ ก็เพียงแค่อำนาจ

ตามอาการเท่านั้น คือ มีอาการปวดท้อง ก็เอายาแก้ปวดท้องมา รักษา มีอาการเป็นไข้ ก็เอายาแก้ไข้มา รักษา อาการปวด อាកการใช้ก็หายไปได้เหมือนกัน แต่โรคแท้ๆที่ทำให้ปวดท้องนั้น ยังไม่รู้แท้จริงว่า ปวดท้องเพราะโรคอะไรกันแน่ ไม่ได้รักษา ถูกกับโรคที่แท้ที่จริง อาจจะเป็นแผลในลำไส้ก็ได้ อาจจะเป็นมะเร็งเลยก็ได้ เป็นไข้ก็ต้องเป็นโรคอะไรอย่างใด อย่างหนึ่ง หากไม่ตรวจหาโรคจนรู้แจ้งโรคที่เป็นเหตุให้เป็นไข้ อย่างถูกต้องแท้จริง แล้วรักษาให้ตรงตามโรค โรคนั้นก็หายขาด แน่แน่นอน

การรักษาตามอาการเช่นนี้ ตามภาษาแพทย์ เขาก็เรียกว่า Symptomatic treatment เป็นการรักษาที่มุ่งแก้ปัญหา ตามอาการ หรือตามภาวะแค่มีอะไรแสดงให้รู้ประกอบเท่านั้น ยังไม่ได้ค้นตรวกลงไปถึงเหตุของโรคให้แม่นยำ

การรักษาแบบ Causatic treatment หรือ Radical treatment จึงจะเป็นการรักษาที่เจาะเข้าไปถึงเหตุ แล้วจัดการ กับเหตุต่างๆ อย่างถูกต้องตรงรากเหง้าของโรค ถอนรากถอนเหง้าได้ หมดลึนเกลี้ยงถูกตัวถูกตนของมัน ซึ่งผู้ปฏิบัติตามแบบ“อเทวนิยม” หรือแบบพุทธที่ลัทธิสมาธิปฏิบัติ สามารถมีญาณ ทั้ง“รู้”(ขานาติ) ทั้ง “เห็น”(ปัสสตี) เข้าไปถึงเหตุที่ทำให้“เกิด”หรือ“ตาย”จากสัตว์นรก แล้ว เกิดเป็นเทพหรือเทวดาหรือพรหม แม้กระทั่งตายจากความเป็น ปุถุชน แล้วเกิดเป็นอารยชนอย่างแม่นยำถูกต้อง ด้วย“วิชา ๙” ซึ่งเป็น“อนุศาสน์ป้าภูริหารีย์”ที่พิสูจน์ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ทาง

จิตแท้ๆ

เพราะ“อเทวนิยม”มีทฤษฎีปฏิบัติ คือ “สัมมาอาริยมรรคอันมีองค์ ๘”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างเต็มทฤษฎีเพียงพอ “ผล”ที่ได้จึงเป็น“สัมมาวิมุตติ”หรือ“ความหลุดพ้น”ถึงขั้นสุดท้าย (ultimate) สัมบูรณ์(absolute)

ลักษณะถึงขั้น“อาริยะ”มีไม่ได้ในชาว“เทวนิยม” ก็เพราะ“เทวนิยม”ไม่มีทฤษฎีหรือทฤษฎีเช่นที่“อเทวนิยม”มี จึงรู้แจ้ง“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน”เหมือนชาว“อเทวนิยม”รู้แจ้งไม่ได้ ดังที่ได้สาธยายมามากแล้ว

“อเทวนิยม”ถือว่า ศาสนาไม่ใช่ของ“พระเจ้า” ศาสนา
เป็นของ“คน”ธรรมดาๆนี่เอง ไม่ลึกลับ เพียงแต่ลึกล้ำ
ลึกซึ้งอย่างยิ่งเท่านั้น มาจาก“คน”ที่ตรัสรู้เองโดยชอบ
(สัมมาสัมพุทธ) จึงได้พระนามว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

● ที่สุดแห่งที่สุด

ความแตกต่างของ“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” ในประเด็น
ต่อมาเป็นประเด็นที่ ๘ ก็คือ

“เทวนิยม”ถือว่า **พระบรมศาสดา** (เช่น พระเยซู ฯลฯ)
เป็น“พระบุตรของพระเจ้า” ไม่ใช่“คน” แต่เป็นส่วนหนึ่งของ
“พระเจ้า” หรือเป็นอวตาร ดังนั้น“คน”ไม่ว่าใครในโลก ก็ไม่มี
สิทธิที่จะเป็นเช่น“พระบรมศาสดา”ได้

ส่วน“อเทวนิยม”ถือว่า **พระบรมศาสดา**(พระพุทธเจ้า)**เป็น**
“คน” ไม่ใช่“บุตรพระเจ้า” ไม่ใช่ส่วนหนึ่งส่วนใดของ
“พระเจ้า” เพราะไม่ใช่อวตาร แต่เป็น“คน”เหมือนกับเราๆท่านๆ
ที่เป็น“คน”ทุกคนในโลก ดังนั้น ทุกคนจึงมีสิทธิ์ที่จะเป็นเช่น“พระ
บรมศาสดา”ได้ ไม่ว่าจะแค่“ลดละกิเลส”ได้บางส่วนไปตามลำดับ
หรือจน“หมดสิ้นกิเลส” กระทั่งถึงขั้นพากเพียรให้ตนได้“เป็น

พระพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่ง ปานฉะนั้น ก็มีสิทธิ์ อยู่ที่ความสามารถของแต่ละคน

ต้องขออภัยเป็นอย่างมาก ถ้าหากใครจะมองว่า อาตมาพูดถึงเรื่องนี้ ดุมีเชิงก่อความแตกแยก หรือเป็นเชิงยกตนข่มท่าน ซึ่งก็มองกันได้ที่นั่น อาตมาระวังและรู้สึกอยู่ตลอดเวลาในผลกระทบดังกล่าวนี้ แต่อาตมาจำนนจริงๆที่ดำเนินมาถึงครั้งคราวสำคัญขั้นนี้ เพราะไม่มีทางเลือกแล้ว ก็ได้แต่ขอภัยหรือขออนุญาตเถิด ที่จะต้องพูดเรื่องนี้ เพราะจำเป็นอย่างที่สุดที่จะต้องกล่าวถึง “ความจริง”(สัจจะ)กันให้ชัดเจนกระจ่างแจ้งเพื่อมวลมนุษยชาติจะว่าไป..อาตมาก็มีความสามารถในการเขียนการพูดสื่อแสดงได้เท่านี้ด้วย

ความแตกต่างในประเด็นที่ ๘ นี้ นับเป็นประเด็นสำคัญมาก ที่ทำให้สามารถรู้แจ้งถึงจิตศาสตร์(psychology) ของแต่ละเหล่าแต่ละหมู่คนในโลก และสามารถรู้แจ้งในปรจิตวิทยา(parapsychology)ของมนุษยชาติหลากหลายชั้น โดยเฉพาะในทางญาณวิทยา(epistemology)นั้น กระจ่างแจ้งชัดเจนยิ่งนัก เพราะเท่ากับเป็นการยืนยันกำเนิดลักษณะ และความถูกต้องแห่งความรู้ตลอดจนวิธีหาความรู้ อย่างมีของจริงรองรับในมวลมนุษยชาติ

“เทวนิยม”ถือว่าศาสนาเป็นของพระเจ้า สุดแต่พระเจ้าจะบัญญัติ ตามพระทัยของพระเจ้า ศาสนาไม่ได้มาจาก“คน” แต่มาจากพระเจ้าทรงบันดาลถ่ายทอดผ่าน“พระบุตร”(พระบรมศาสดา)

ผู้นำศาสนามาให้แก่“คน”จึงไม่ใช่“คน” แต่เป็น“พระบุตร”ผู้ศักดิ์สิทธิ์
 ที่มาปรากฏเป็น“คน”ในโลก ศาสนาจึงเป็นโครงการของ“พระเจ้า”
 ไม่ใช่คำสอนของ“คน” แต่เป็นคำสั่ง(อาณัติ)ที่ต้องน้อมรับ และต้อง
 เชื่อ พระเจ้าเป็นเจ้าของข่าวเจ้าของแต่ผู้เดียว ทุกสรรพสิ่งเป็นของ
 “พระเจ้า” เกิดมาจาก“พระเจ้า”

เพราะฉะนั้น“ที่สุดแห่งที่สุด”ของเทวนิยมนั้น จึงได้แก่
 “พระเจ้า” นัยสำคัญยิ่งของ“เทวนิยม”ก็คือ **“คน”ไม่มีสิทธิ์จะ
 อาจเอื้อมเป็น“ที่สุดแห่งที่สุด”นี้ได้ เป็นแค่คนแคบ**

ส่วน“อเทวนิยม”ถือว่า ศาสนาไม่ใช่ของ“พระเจ้า” ศาสนา
 เป็นของ“คน”ธรรมดาๆนี่เอง ไม่ลึกลับ เพียงแต่ลึกล้ำลึกซึ้ง
 อย่างยิ่งเท่านั้น มาจาก“คน”ที่ตรัสรู้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธ)
 จึงได้พระนามว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” แล้วทรงสอนผู้คนให้
 รู้แจ้งตาม ไม่ใช่โครงการ ไม่ใช่“คำสั่ง”(อาณัติ)ของ“พระเจ้า” แต่
 เป็น“คำสอน”(อนุศาสน์)ของ“พระพุทเจ้า” ซึ่งเป็น“คน”แท้ๆนี่เอง

จาก“คนสู่คน” เพื่อ“คน”ด้วยกัน หากใครสัมมาทิฏฐิปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบได้จริง ก็ย่อมบรรลुरुธรรมสมควรแก่ธรรม ไปจนกระทั่ง ถึงบรรลुरुธรรมสูงสุด แม้จะเป็น“ที่สุดแห่งที่สุด”

สำหรับ“ที่สุดแห่งที่สุด”ของอเทวนิยมนั้น ได้แก่ “ปรินิพพาน” นัยสำคัญยิ่งของ“อเทวนิยม”ก็คือ **“คน”ทุกคนมีสิทธิ์ อาจเอื้อมเป็น“ที่สุดแห่งที่สุด”นี้ได้** ถ้าสามารถพากเพียรเรียนรู้ และปฏิบัติจนได้จนถึง แม้แต่ความเป็น“จิตวิญญูณสูงสุด” “อเทวนิยม”ก็สามารถรู้แจ้งเห็นจริง และมีการเข้าถึงความจริงนี้ หรือเป็นได้(ภาวติ) แม้จะเป็น“พระบรมศาสดา” ก็มีสิทธิ์เป็นได้ (ภาวติ) ขึ้นอยู่ที่ความอดุตสาหะและสมรรถนะ ซึ่งแล้วแต่บารมีของแต่ละคน

“ที่สุดแห่งที่สุด”ของ“เทวนิยม”ได้แก่“พระเจ้า”หรือ “พระบรมศาสดา”ก็ตาม “คน”ไม่มีสิทธิ์อาจเอื้อม“เป็น”(ภาวติ)ได้ เด็ดขาด แต่“ที่สุดแห่งที่สุด”ของ“อเทวนิยม”ได้แก่“ปรินิพพาน” หรือแม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”ซึ่งหมายถึง“พระจิตวิญญูณบริสุทธิ์”ก็ดี “พระบรมศาสดา”ก็ตาม “คน”ทุกคนมีสิทธิ์อาจเอื้อม “เป็น”(ภาวติ)ได้ ถ้าสามารถพากเพียรเรียนรู้และปฏิบัติจนได้ จนถึง ชนิด“เชื่อเชิญให้มาพิสูจน์กันเลย”(เอหิภัสสิโก)

หากศึกษาวินิจฉัยยับยทวนดูดีๆ จะเห็นได้ว่า“อเทวนิยม” เป็นเรื่องของ“คน” คนเองเป็นผู้ทำ เป็นผู้เป็น มีใช่มาจากพระเจ้า บงการหรือบันดาล และมีใช่เรื่องลึกลับลึกลับไม่ได้ แต่เป็นเรื่องจริง

ที่มนุษย์เป็นได้(ภวติ) เข้าถึงได้ พิสูจน์ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณโดยแท้ แม้ความเป็น“จิตวิญญาณบริสุทธิ” และความเป็น“ผู้สร้าง-ผู้ประทาน”ซึ่งเป็นยอดแห่งคุณสมบัติของ“พระเจ้า”แท้ๆ ก็สามารถพิสูจน์ได้ เข้าถึงความเป็น“พระเจ้า”ได้ ไม่ใช่เป็นสิ่งลึกลับ

“อเทวนิยม”มีความเป็นญาณวิทยาที่ถึง“ที่สุดแห่งที่สุด”จริง ซึ่งสามารถค้นคว้าพิสูจน์ได้ในความเป็น“คน” มนุษย์เกือบทั้งโลก กำลัง“ไม่เข้าใจ”หรือ“ไม่รู้จักร”ความเป็น“อเทวนิยม” เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเองก็กำลังเข้าใจผิดและเข้าไปเป็น“เทวนิยม”กันเสียมากกว่ามาก จนเกือบจะทั้งสิ้นแล้ว

จะเห็นได้ว่า ตามลัจจะทั้ง“สมมุติลัจจะ”และ“ปรมาตตลัจจะ” ความเป็น“พระเจ้า”ของเทวนิยม ก็ยืนยันกันอยู่ใต้งานว่า ไม่มีใครอาจเอื้อมบรรลุ“ความเป็นพระเจ้า”ได้ “ที่สุดแห่งที่สุด”ของเทวนิยม จึงยังลึกลับ ไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริงและเข้าถึงได้จริงอย่างสัมบูรณ์(absolute) ส่วน“ที่สุดแห่งที่สุด”ของอเทวนิยม นั้น ไม่ลึกลับ ไม่เป็นความลับ(อหัตสละ) สามารถ“รู้แจ้งเห็นจริง”และเข้าถึงได้จริง หรือ“เป็น”(ภวติ)อย่างนั้นได้ถึงขั้นสัมบูรณ์ ความเป็น“ปรินิพพาน” ก็ดี หรือความเป็น“พระเจ้า”ที่หมายถึง“พระจิตวิญญาณบริสุทธิ” เป็น“พระผู้สร้าง” และเป็น“พระผู้ให้หรือผู้ประทาน” ก็ดี “คน”นี้แหละสามารถอาจเอื้อมบรรลุ“ความเป็น”(ภาวะ)นั้นๆได้ เช่นที่สิ่งนั้น“เป็น” ทุกประการ

ศาสนา“เทวนิยม” เกิดก่อนศาสนา“อเทวนิยม”ของพระพุทธเจ้ามานานแสนนาน เพราะศาสนา“เทวนิยม”เป็นศาสนา

ที่ครองโลกมาแต่ไหนแต่ไร เป็นศาสนาสามัญ อยู่กับโลกกับคน มาตลอดกาล ส่วนศาสนา“อเทวนิยม”เป็นศาสนาพิเศษ วิสามัญ จะเกิดจะมีในโลกเป็นครั้งคราว ตั้งอยู่ในกาละของโลก ระยะเวลาหนึ่ง เพื่อมาช่วยมนุษยชาติ ผู้เป็นเวไนยสัตว์(คนที่พอสอน “อเทวนิยม”ได้)ก็จะได้รับการช่วยให้ถึง“ความหลุดพ้น”ไปได้จำนวน หนึ่ง แล้วกาละของโลกก็จะว่างจากศาสนาพุทธไปช่วงหนึ่ง เรียกว่า“พุทธันดร” ช่วง“พุทธันดร”ก็จะมีแต่ศาสนา“เทวนิยม” ในโลกกาละนั้น

เมื่อกาละดำเนินยาวไปอีก ถึงกาละใดกาละหนึ่ง ก็จะมี “พระพุทธเจ้า”อุบัติขึ้นในโลกอีกพระองค์หนึ่ง เกิดศาสนาพุทธ ขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็น“อเทวนิยม”อยู่ในโลกอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง แล้วก็จะหมดสิ้นพุทธศาสนาลงดังที่เคยหมด เป็น“พุทธันดร”ไปอีก ช่วงหนึ่ง กาละดำเนินไปอีก แล้วก็จะมีกาละที่พุทธศาสนาเกิดขึ้นอีก แล้วก็จะหมดสิ้นลงอีก

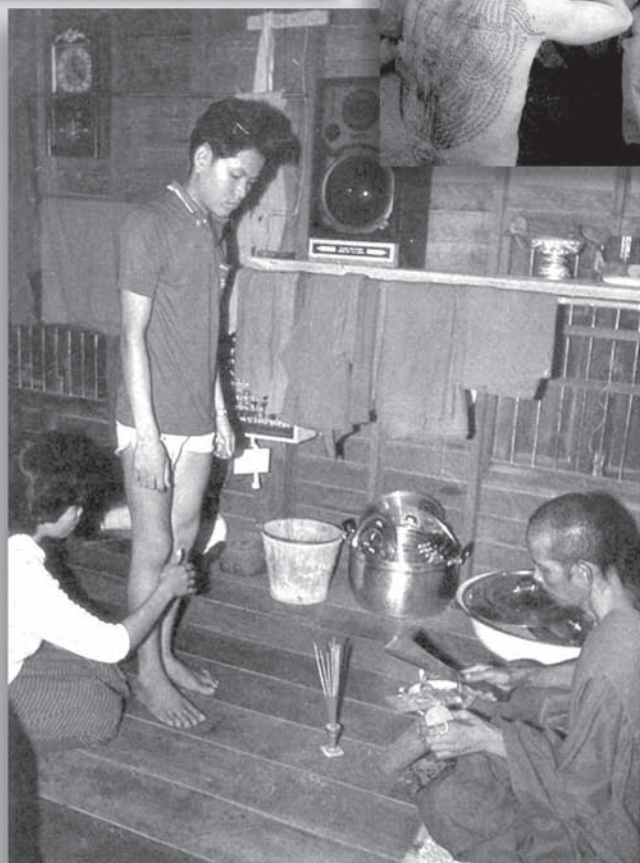
ในวัฏจักรแห่งกาละ อเทวนิยมหรือพุทธศาสนาก็จะ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป วนเวียนอยู่เช่นนี้รันดร ผู้รู้จักความเป็น วัฏสงสารดี จะเข้าใจได้ว่า ในวัฏสงสารอันไม่มีที่สิ้นสุดนั้น ใครก็ตามที่ได้ชื่อว่า“คน” ทุกอัตภาพได้“**เป็นเทวนิยม**”มาแล้ว ทั้งสิ้น ไม่ละเว้นผู้ใด ส่วนใครจะได้“**เป็นอเทวนิยม**”นั้น ก็ต้อง พบพุทธศาสนา มีศรัทธา ได้ศึกษา จนกว่าจะสัมมาทิฐิ แล้ว ลังสมบารมีด้วย“กรรม-วิบาก”ของตน กระทั่งได้“**เป็นอาริยะ**” นั้นเทียว จึงจะจริง

พระภิกษุเองยังหลงว่าถ้าปลูกเสกพระเครื่องพระบูชา หรือเครื่องรางของขลังแล้ว จะมีปาฏิหาริย์ แค่นี้ก็หลงติดหลงยึดกันได้สารพัดเต็มไปหมด ซึ่งล้วนเป็นมิจฉาทิฏฐิกันอยู่ต้นตอชกเลื้อนกล่น ยังทำ“สัมมาทิฏฐิ” ให้แก่ตนจนเป็น“อเทวนิยม”บริบูรณ์กันไม่ได้ง่ายเลย ยังหลงนิยม“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์”กันอยู่ลึกยิ่งในจิต เพราะยังไม่มีปัญญา รู้คุณค่าอันวิเศษของ“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ว่าเหนือกว่า“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์”ขัดแย้งเพียงพอ

○ คำสอนเป็นอัครรรย

ความแตกต่างของ“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” ในประเด็นต่อมาเป็นประเด็นที่ ๙ ก็คือ

“เทวนิยม” ยินดีในฤทธิ์แบบโลกีย์ และนับเอาเป็นคุณสมบัติประกอบในการปฏิบัติธรรม ด้วยความยกย่องขึ้นชมเชย เช่น ยินดีใน“อิทธิปาฏิหาริย์” ซึ่งเป็นการแสดงฤทธิ์ต่างๆได้เป็นอัครรรย หรือ“อาเทศนาปาฏิหาริย์” ซึ่งเป็นการหยั่งรู้ใจคน รู้ความคิดของผู้อื่นได้เป็นอัครรรย เป็นต้น

ส่วน“อเทวนิยม” **“ไม่ยินดีและไม่เอา“อิทธิปาฏิหาริย์”**
“ไม่เอา“อาเทศนาปาฏิหาริย์” จะเอาแต่“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”
เท่านั้น เป็นคุณสมบัติประกอบในการปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้า
 ตรัสบริภาษไว้ด้วยซ้ำว่า พระองค์เกลียดชัง(ชุกฉนติ) อึดอัดใจ
 (อัญญิตติ) เบื่อระอา(หรายติ)“อิทธิปาฏิหาริย์”และ“อาเทศนา
 ปาฏิหาริย์”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๙-๓๔๐)

แต่ผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ก็ยังยินดีในฤทธิ์แบบโลกีย์
 ดังกล่าว และยังหลงยกย่องชื่นชมเชิดชู ชาวพุทธแท้ๆเป็น
 ส่วนมาก ที่ยังหลงผิด ยังส่งเสริม ยังกระทำ หรือในใจลึกๆยัง
 หลงเข้าใจกลับตาลปัตรไปว่า “อิทธิปาฏิหาริย์”และ“อาเทศนา
 ปาฏิหาริย์”เป็นคุณวิเศษที่วิเศษยิ่งกว่า“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”
 ใหม่ๆที่พระพุทธเจ้าได้ทรงชมทรงเหยียดโลกียฤทธิ์อยู่ต่างๆ ดังที่
 ได้กล่าวผ่านมาแล้วหยกๆ

เพราะฉะนั้น ชาว“อเทวนิยม”ที่สัสมาทิฏฐิ จะละเว้น
 “อิทธิปาฏิหาริย์”และ“อาเทศนาปาฏิหาริย์”เด็ดขาด แม้มีในตน
 ก็จะไม่ยินดี ไม่ส่งเสริม ไม่แสดง จะปฏิบัติมุ่งแต่“อนุสาสนี
 ปาฏิหาริย์”(คำสอนเป็นอัครจริย)โดยตรงเท่านั้น

การแสดงฤทธิ์ได้ต่างๆ(อิทธิปาฏิหาริย์) หรือการหยั่งรู้ใจคน
 รู้ความคิดของผู้อื่น(อาเทศนาปาฏิหาริย์)ได้จริง ก็เป็นความเก่งที่น่า
 อัครจริยจริง เป็นความเก่งพิเศษเกินสามัญมนุษย์ เรียกว่า
 อุตตริมนุสสรธรรม ซึ่งพระพุทธเจ้าและพระสาวกหลากหลายองค์

ก็สามารถมีได้เป็นได้ แต่ท่านไม่รอดไม่แสดง เพราะอิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์ต่างก็เป็นอุตตริมนุสสรธรรม ที่พระพุทธเจ้า ทรงห้ามรอดห้ามแสดงโดยเด็ดขาด แม้ใครจะมีในตนจริง ขึ้นรอด ขึ้นแสดงก็ต้องอาบัติทุกกฏ ไม่ว่าจะกรณีใดๆ แต่ถ้าใครไม่มีในตนจริง ขึ้นรอดด้วยวาจา ไม่ต้องถึงแสดงออกมาให้ดู แค้โกหกว่า ตนมี ก็อาบัติปาราชิกทันที

อุตตริมนุสสรธรรมที่แสดงไม่ได้โดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะกรณีใดๆ จึงได้แก่ อิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์ นี้เอง แต่ยังมี ผู้เข้าใจสับสนไปเป็นว่า อุตตริมนุสสรธรรมที่แสดงไม่ได้ อย่างเด็ดขาด ไม่ว่าจะกรณีใดๆ นั้น หมายถึง “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ใดๆ ที่ความจริงแล้ว “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” แสดงได้ แต่แสดงอย่างมีเงื่อนไข และพระพุทธองค์ตรัสแก่พระสาวกถึงขนาดว่า ให้แสดงอย่าง “บันลือสีหนาท” โดยชอบทีเดียว นัยสำคัญนี้ ยังมีผู้รู้ทั้งหลาย สับสนกันอยู่

ชาว“อเทวนิยม”ไม่ต้องอาศัย ไม่ต้องใช้“อิทธิปาฏิหาริย์” และ“อาเทศนาปาฏิหาริย์”เป็นเครื่องนำพาไปสู่ความเจริญ ไปสู่ความพ้นทุกข์อารยสัจ เพราะฤทธิ์แบบโลกีย์อย่างนั้นชาวอเทวนิยม ที่ล้มมาทิวลิป รู้ด้วยล้มมาปัญญาว่า ไม่ใช่เครื่องนำพาหรือเครื่องช่วยให้เจริญในพุทธธรรมหรือพาไปสู่นิพพานแต่อย่างใด จึงไม่ยินดี ไม่นิยม ฤทธิ์แบบโลกีย์นั้นนอกจากไม่ช่วยดังกล่าวแล้ว ยังเป็นสิ่งยั่วให้หลงโลกธรรมอย่างยิ่งอีกด้วย เป็นทางมาแห่งกิเลส

สามารถจุดหรือผูกให้ติดอยู่กับโลกีย์ได้ง่าย พระพุทธเจ้าจึงทรงบริภาษว่าน่าเกลียดน่าชังอยู่ชั้ดๆ ดังที่ได้ยกอ้างมาแล้วข้างต้น

ความเห็นหรือทิวฏฐิประเด็นนี้ แม้แต่ชาวพุทธเองในปัจจุบันส่วนมากก็ยังไม่เข้าใจชัด ยังพากันหลงชื่นชมยินดีในโลกียฤทธิ์กันอยู่ทั่วไปเหมือนชาว“เทวนิยม”เขาเป็น ไม่ต้องอะไรมาก ดูแต่พระภิกษุเองเถิด แค่ฤทธิ์เดชของไสยศาสตร์ ยังหลงว่าถ้าปลุกเสกพระเครื่องพระบูชาหรือเครื่องรางของขลังแล้ว จะมีปาฏิหาริย์ แค่นี้ก็หลงติดหลงยึดกันได้สารพัดเต็มไปหมด ซึ่งล้วนเป็นมิจนาทิวฏฐิกันอยู่ตีนดาบเกลื่อนกล่น ยังทำ“สัมมาทิวฏฐิ”ให้แก่ตนจนเป็น“อเทวนิยม”บริบูรณ์กันไม่ได้งายๆเลย ยังหลงนิยม“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์”กันอยู่ลึกยิ่งในจิต เพราะยังไม่มีปัญญาารู้คุณค่าอันวิเศษของ“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ว่าเหนือกว่า“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์”ชัดแจ้งเพียงพอ

“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” คือ **คำสอนเป็นอัศจรรย์** กล่าวคือคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นคำสอนที่พาบรรลุถึงขั้นโลกุตระธรรม ไม่ใช่คำสอนที่สอนแค่ให้ละเลิกชั่วและให้ประพฤติดีเพียงเท่านั้น ทุกศาสนารวมทั้งพุทธล้วนต่างก็สอนให้ละเลิกชั่วและให้ประพฤติดีกันทั้งนั้นแหละ ซึ่งเป็นแค่โลกียธรรม ยังไม่ถึงขั้นโลกุตระธรรม เพราะยังไม่รู้แจ้งใน“ปรมัตถสัจจะ” หรือยังไม่รู้จัก“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน”เหมือนอย่างศาสนา“อเทวนิยม”รู้แจ้ง แม้จะเรียนรู้อะไรเรื่อง“จิตวิญญาณ”หรือเรียนรู้อะไรเรื่อง“สมาธิ” ก็ยังไม่ถึงขั้น“อาริยสัจ”

โดยเฉพาะไม่มี“วิชา ๙”ซึ่งเป็น“ญาณทัสสนนิเสส” อันสามารถหยั่ง
รู้กิเลส..ต้นหา..อุปาทานอย่างถูก“ตัวตน”(อตตตา) และมีมรรควิธี
ที่กำลัง“ตัวตน”ของกิเลสจนถึงขั้น“ดับกิเลส”ได้ กระทั่ง“หมดสิ้น
ตัวตนของกิเลสชั้นอาสวะ”(อนตตตา) เข้าสู่ความเป็น“นิพพาน”

ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม” ไม่มี“นิพพาน” ไม่มี“โลกุตระ”
ไม่มี“วิชา ๙” ไม่ได้เรียนรู้เรื่อง“ตัวตน”(อตตตา) ไม่สามารถ“ดับ
ถูกตัวตนจนสิ้นสนิท” ศาสนา“เทวนิยม”ยังคงมี“วัฏสงสาร”
ยังมี“ความหมุนเวียนอยู่ไม่สุดสิ้น” ยังมีความเป็นอาตมมัน(อตตตา)
นิรันดร ยังมีความสุขความทุกข์อยู่กับ“ลาภ..ยศ..สรรเสริญ..
กามารมณ์และอตตทัตถารมณ์” จึงชื่อว่า“โลกียะ” คำสอนของ
“เทวนิยม” จึงยังเป็น“โลกียธรรม”

คำสอนที่สามารถ“หมดสิ้นความสุข-ความทุกข์ในโลกียะ
อย่างสนิท”(อทุกขมสุขชั้นเนกขัมมสิตอุเบกขา) จึงชื่อว่า“โลกุตระ”
คำสอนของ“อเทวนิยม”จึงเป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งเป็นธรรมที่ลึกซึ้ง
(คัมภีระ) เห็นตามได้ยาก(ทุพพสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรนุโพธา) สงบจาก
กิเลสที่เป็นเหตุแห่ง(สันตา) ละเอียดลออเรียบร้อยงดงาม(ปณีตา) จะ
ใช้เหตุผลมาคำนวณคะเนเอาไม่ได้(อตักกาวจร) สำเร็จถึงขั้นนิพพาน
(นิปฺภณ) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตจริง(ปณฺธิเตเวหนียา)

ดังนั้น ถ้าใครปฏิบัติบรรลุผลตาม“คำสอน”(อนุสาสนี)
ได้จริง จึงคือผู้มีปฏิหารีย์ เพราะผู้สามารถปฏิบัติจนบรรลุ
ผล ตรงตาม“คำสอน”อันเป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้า

เป็นความน่าอัศจรรย์ยิ่งในความเป็นมนุษย์

“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เป็นคำสอนของ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ซึ่งพระองค์ก็เป็น“คน”เหมือนอย่างเราๆท่านๆ มีโช้วตาร ของพระเจ้า จึงเป็นคำสอนของ“คนสู่คน” และไม่ใช่“อิทธิปาฏิหาริย์” ไม่ใช่“อาเทศนาปาฏิหาริย์” ไม่ใช่โองการหรือ“คำสั่ง” (อาณา)จากพระเจ้า แต่เป็น“คำสอน”(อนุสาสนี)จาก“คน”ผู้ ตรัสรู้เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ดังนั้น“คน”ผู้ใดสามารถ เรียนรู้ สามารถนำไปปฏิบัติจนบรรลุ“โลกุตระ”ได้จริง จึงชื่อว่า “คำสอนเป็นอัศจรรย์”

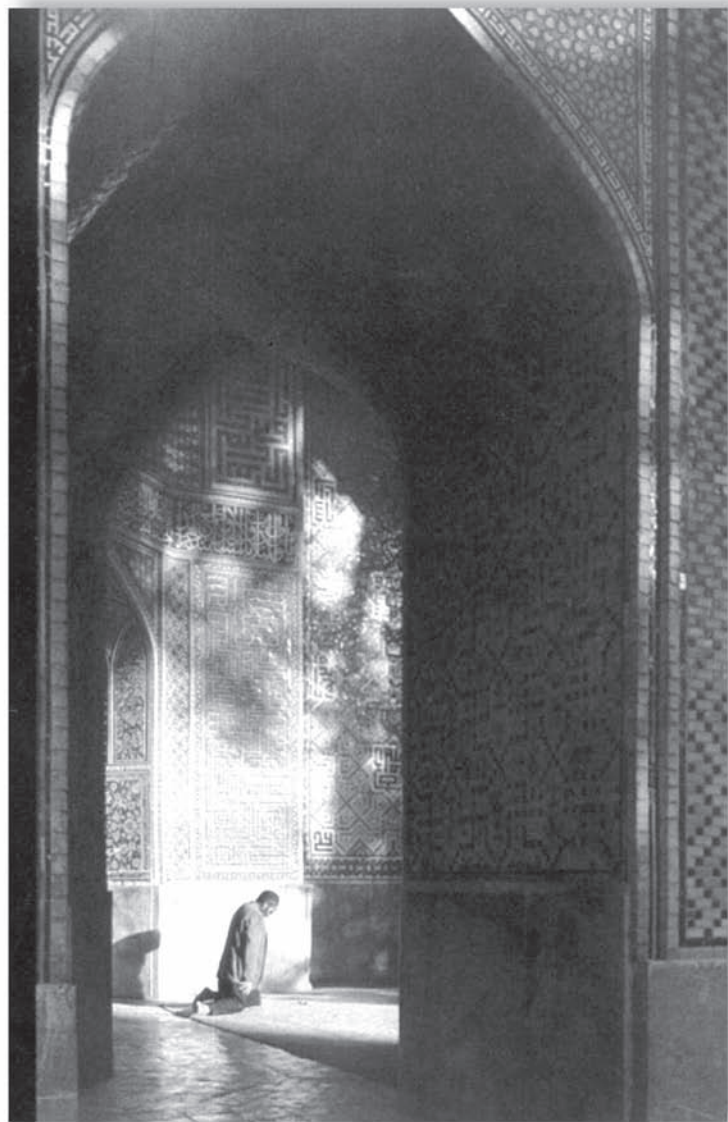

“ตนเป็นที่พึ่งของตน” นี้คือคำสอนสำคัญ ที่พระพุทธองค์ทรงประกาศเพื่อยืนยันความเป็น“อเทวนิยม” ท่ามกลางลัทธิศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย มากมายในยุคหนึ่ง ซึ่งล้วน“พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์-พึ่งเทพเจ้า-พึ่งพระเจ้า” อันเป็นที่พึ่ง”ของชาวเทวนิยม

● ที่พึ่งอันแท้จริง

ความแตกต่างของ“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” ในประเด็นต่อไป ประเด็นที่ ๑๐ ก็คือ

ชาว“เทวนิยม”เชื่อถือสุดยอคิดว่า **ที่พึ่งอันยิ่งใหญ่ คือ “พระเจ้า” หรือ“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”ต่างๆที่ตนนับถือ** จึงมีการอ้อนวอนอธิษฐานขอความช่วยเหลือบันดลบันดาลจากพระเจ้า หรือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์กันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่ทั้งนั้น ส่วนชาว“อเทวนิยม”ผู้สัจมาทิจู เชื่อถือสุดยอคิดว่า **ที่พึ่งอันยิ่งใหญ่ คือ “กรรม” หรือ“พระรัตนตรัย”** ผู้เป็นพุทธที่มีสัจมาทิจูแล้ว จึงไม่มีการอ้อนวอนอธิษฐานขอจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆหรือจากเทพเจ้าใดๆให้บันดลบันดาลช่วยเหลือผู้ที่ยังมีการอ้อนวอน

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์” หรือ “เทพเจ้า” ช่วยบันดาลนั้นนี้ให้แก่ตน จึงยังมีความเป็น“เทวนิยม”อยู่นั่นเอง

เคยสาธยายให้ฟังมาแล้วว่า “เทวนิยม”นั้นเป็นลัทธิที่มีอยู่ประจำโลก มีมานานแต่ไหนแต่ไร และคนทุกคนเคยหลงเชื่อ เคยมั่นใจปักใจนับถือแบบ“เทวนิยม”กันมาแล้วทั้งนั้น ไม่ละเว้นใครเลย จึงล้างเทวนิยมจากจิตหมดยาก

ลัทธิหรือศาสนาที่มีความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ก็ดี มีความเห็น(ทิฏฐิ)ก็ดี มีทฤษฎี(ทิฏฐิ)ก็ดี มีความศรัทธา(Confidence, Faith)ก็ดี ว่าในมหาจักรวาลนี้มี“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”หรือมี“อำนาจลึกลับ” ที่เป็นอะไรสักอย่างหนึ่ง ยิ่งใหญ่เหลือเกิน อยู่ไหนก็ไม่รู้ละ เพราะยังไม่มีการสามารถรู้จริงรู้ชัดว่าอยู่ที่ไหนแน่ เป็นอย่างไรกันแน่ แต่เชื่อกันว่า มีฤทธิ์มาก ลำคัญมาก คอยบงการคอยดลบันดาลความเป็นไปของมนุษยชาติหรือบงการสรรพสิ่งในมหาจักรวาลทีเดียว ซึ่งสมมุตินามเรียกกันไปต่างๆ เช่นเรียกว่า “พระเจ้า”นั้น มีแน่นอน และเป็นที่ยอมรับกันมากด้วย เรียกว่า“เทวดา”ต่างๆ หรือ“เทพเจ้า”นานาหลากหลายก็มี เรียกว่า“พระภูมิ”ก็มี เรียกว่า“เจ้ากรรมนายเวร”ก็มี เรียกว่า“ฟ้าบันดาล” เรียกว่า“สวรรค์กำหนด”ก็มี เรียกว่า“เจ้าเขา”บ้าง “เจ้าป่า”บ้างเป็นต้นก็มี เรียกว่า“เทพ”สารพัดเทพ “เจ้า”สารพัดเจ้า ตามแต่จะกำหนดสมมุติกัน แม้เรียกกันว่า“ผี”สารพัดผี และหลงเชื่อว่ามีอำนาจช่วยบันดาลบันดาลก็ได้ด้วย ยังมีเลย

สรุปก็คือ ผู้ที่ยังเห็นการ**“ฟัง”**สิ่งศักดิ์สิทธิ์**“ฟัง”**พระเจ้า หรือ**“ฟัง”**อำนาจอะไรก็ตาม ที่เชื่อว่าเป็น**“อำนาจพิเศษเร้นลับ”**อันไม่รู้เท่า ไม่เห็นแจ้งได้แน่ชัด พิสูจน์สภาพนั้นๆไม่ได้เป็นวิทยาศาสตร์ เชื่อแต่ว่ามี**“พลังบันดาลบันดาล”**ให้แก่ตนได้จริง จึงยัง**“ฟัง”**สิ่งนั้นๆ โดยมีการอ้อนวอนตั้งจิต(อธิษฐาน)ขอ**“อำนาจ”**นั้นให้ช่วยเหลืออยู่นั่นเอง ลักษณะอย่างนี้แหละคือ **“เทวนิยม”**ในประเด็นที่ ๑๐ นี้ ส่วน**“อเทวนิยม”**นั้น ผู้มี**“สัมมาทิฐิ”**แล้ว จะไม่มีความเชื่อถือ(ทิฐิ) ไม่มีความเห็น(ทิฐิ) ไม่มีทฤษฎี(ทิฐิ) ไม่มี**“ความศรัทธา”**(Confidence, Faith) ว่า ในมหาจักรวาลนี้มี**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือมี**“อำนาจลึกลับ”**คอยบงการ คอยบันดาลความเป็นไปของมนุษยชาติหรือบงการสรรพสิ่งในมหาจักรวาล จึงไม่มีการอ้อนวอนร้องขอให้**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**ช่วยเหลืออย่างเทวนิยม เพราะอเทวนิยมมี**“ความเชื่อกรรม”**(กัมมสัทธา) มี**“ความเชื่อผลของกรรม”**(วิปากสัทธา) มี**“ความเชื่อว่าการกรรมเป็นของของตน”**(กัมมัสสกตาสัทธา) และมี**“ความเชื่อในบัญญัติรัฐของพระพุทธเจ้า”**(ตถาคตโพธิสัทธา) ดังนั้น ผู้ใดยังมีทิฐิหรือเชื่อถือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์-อำนาจลึกลับ”**ดลบันดาลอยู่ จึงยังเป็นผู้ที่**“ฟัง”**หรือศรัทธา แตกต่างไปจากพุทธ นั่นก็คือ ผู้ที่ย่อมลี้การระก่อก่อนนอกขอบเขตพุทธ หรือแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า**“ตนเป็นที่พึ่งของตน”** นี้คือ คำสอนล้ำค่า ที่พระพุทธองค์ทรงประกาศเพื่อยืนยันความเป็น

“อเทวนิยม” ท่ามกลางลัทธิศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายมากมาย
 ในยุคนั้น ซึ่งล้วน“**ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์-ฟังเทพเจ้า-ฟังพระเจ้า**” อัน
 เป็น“**ที่ฟัง**”ของชาวเทวนิยม ทั้งแบบนับถือ“พระเจ้า”องค์หนึ่ง
 องค์เดียวเท่านั้นเป็น“ที่ฟัง”สุดยอด ทั้งแบบนับถือ“เทพเจ้า”
 หลายองค์เป็น“ที่ฟัง”

“ตนเป็นที่พึ่งของตน” จึงเป็นคำสอนที่บอกแจ้งชัดดีอย่างที่สุดว่า ไม่ใช่“สิ่งใดใครอื่นเป็นที่พึ่งของตน”แน่ แต่“ตน”นั่นเอง เป็น“ที่พึ่ง”ของตน โดยเฉพาะ“กรรมของตน”นั้นแหละเป็น“ที่พึ่ง”ของตน(กัมมปฏิสระณะ) นั้นหมายความว่า คนทุกคน“กระทำ”หรือมี“กรรม”อย่างไร “สิ่งที่ตนกระทำ”นั่นเองเป็น**“ที่พึ่ง”**ของตน เมื่อใคร“กระทำ”(กรรม)อะไรลงไป ก็จะสะสมลงเป็น**“ผลกรรมของตน”**(วิบาก) และ“ผล”นี้แล จะมีฤทธิ์มีอำนาจส่งพลังแห่งวิบากให้กับเจ้าของกรรม-เจ้าของผลกรรมนั้นๆ แท้ๆก็.เราเองนั่นเอง เป็น**“เจ้ากรรมนายเวร”**ของตนเอง ไม่มีใครที่ไหนมาเป็นเจ้ากรรมเจ้าเวรของเราหรอก ซึ่ง“กรรมวิบาก”มีฤทธิ์แก่ตน ถึงขั้นนำทั้งมหัศจรรย์ก็เป็นได้มีได้

มีลัทธินอกพุทธที่ชื่อว่า “ปุพเพกตเหตุวาท” พวกนี้เชื่อว่า สิ่งที่เป็นเหตุให้ตนต้องสุข ต้องทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์ดี ล้วนเป็นเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ปางก่อน และเชื่ออีกว่า กรรมเก่านั้นเที่ยงแท้ ไม่มีทางแก้ไขให้เปลี่ยนแปลงได้ แล้วก็ยอมจำนน ซึ่งมีนัยเห็นชัดๆว่า ยึดถือ“ความเที่ยงแท้” จึงเป็นลัทธิ“ลัสสตทิฏฐิ” นี้เป็นนัยของ“เทวนิยม”

ส่วนพวก“อเทวนิยม” ก็เชื่อ“กรรมเก่า”ที่สั่งสมไว้แต่ปางก่อน คล้ายกัน มีฤทธิ์มีผลติดตามให้คุณให้โทษแก่เจ้าของกรรม นัยนี้ตรงกัน ไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ยังมีนัยสำคัญต่างกันตรงที่ว่า สามารถแก้ไขได้ ไม่เที่ยงแท้จนตายตัวเหมือนอย่างที่พวก

“บุพเพกตเหตุวาท”เขายึดถือ อเทวนิยมเห็นว่าสามารถลดในสิ่งที่ควรลดควรกำจัดให้หมดได้ด้วย“ตนเองกระทำ” หรือเพิ่มในสิ่งที่ควรเพิ่มได้ด้วย“กรรมปัจจุบันของตน” ตามที่แต่ละคนสามารถกระทำได้จริง จึงไม่ยอมจำนน เพราะเข้าใจความเที่ยง-ความไม่เที่ยงของ“กรรม”อย่างมีนัยสำคัญว่า “กรรม”ย่อมมีปฏิสัมพันธ์กันและกันไม่เที่ยงตายตัว ไม่ว่าจะกรรมอดีต..กรรมปัจจุบัน..กรรมอนาคต ซึ่งผู้เป็นพุทธที่สัมมาทิวชฺฐิ ก็จรรู้รอบใน“ผลวิบากของกรรม”ที่ทำให้ทำชั่วว่ามีจริง”(อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) ทั้งอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต ว่า สິงเคราะห์กันอยู่เสมอ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๙๑ ว่า *กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกเกทฺธิ) ตนเป็นทายาทของกรรม* ของตน(กัมมทายาท) *กรรมเป็นกำเนิด(กัมมโยนิ) กรรมเป็นเผ่าพันธุ์(กัมมพันธ์)* **กรรมเป็นที่พึ่ง(กัมมปฏิสระณะ)** ดังนั้น**“ที่พึ่ง”**ของชาว“อเทวนิยม”จึงไม่ใช่“พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์” เหมือนชาว“เทวนิยม” แต่คือ“กรรม”หรือคือ“พระรัตนตรัย” ซึ่งผู้จะมีความเป็น“พุทธ” (รัตนที่ ๑)ได้อย่างแท้จริง ก็ต้องบรรลุ“ธรรม”(รัตนที่ ๒)ที่เป็น“มรรคผล”ของพุทธ จึงจะชื่อว่า“พุทธแท้ซึ่งอเทวนิยมจริง” ผู้มี“ธรรมที่เป็นพุทธ”ดังกล่าวใน“รัตนที่ ๑ กับ ๒”จริงๆ จึงจะนับเป็น“สงฆ์” รัตนที่ ๓ ของพุทธครบความเป็น“รัตนตรัย”บริบูรณ์ และผู้ที่จะเข้าถึง“รัตนตรัย”ครบจริงแท้ได้ด้วย“กรรม” ซึ่งก็คือ “การกระทำปฏิบัติ”นั่นเอง จนบรรลุ“ความเป็นพุทธ”

ที่ชื่อว่า“อเทวนิยม” อย่างมี“สัมมาทิฏฐิ” ตามมรรค ๘ และบรรลุนิพพาน ๒ คือ สัมมาญาณ สัมมาวิมุติ จึงจะชื่อว่า“กรรม” หรือ“รัตนตรัย” เป็น“ที่พึ่ง”ถูกถ้วน

ความเป็น“เทวนิยม”หรือเป็น“อเทวนิยม”นี้ เป็นตัวชี้บ่ง
อย่างชัดเจนที่ว่า เรายังเป็นพุทธอยู่จริงหรือไม่ เราแสวงบุญ
นอกขอบเขตพุทธแล้วหรือไม่ เพราะ**ศาสนาพุทธ** เป็น
“อเทวนิยม”จริงๆ **ไม่ใช่“เทวนิยม”เลย**

● ให้ท่านแบบบุคคล

เมื่ออย่างไรจึงถือว่าเป็น“เทวนิยม”หรือเมื่ออย่างไรจึง
ถือว่าเป็น“อเทวนิยม” อาตมาได้สาธยายถึงลักษณะที่แตกต่าง
แห่ง“ความเชื่อความเข้าใจ”ของ“ทิวลิป” ๒ แบบนี้มาถึง ๑๐ ประเด็น
ที่จริงมีประเด็นอื่นๆอีก แต่พักไว้แค่นี้ก่อน ก็คงได้หลักสำคัญ
พอสมควรที่จะใช้ตรวจสอบ“ความเป็นเทวนิยม”หรือ“ความเป็น
อเทวนิยม”ของใครๆ โดยเฉพาะ“ของตน”นั้นแหละสำคัญยิ่งนัก
ควรจะต้องดูกันให้ดีๆ จะได้รู้จริงๆชัดๆว่า เราผู้เป็นพุทธศาสนิกชน
แท้ๆ มาบัดนี้เรายังมีความเป็นพุทธอยู่จริงหรือไม่? หรือเหลือ
ความเป็นพุทธอยู่ในตนมากน้อยเท่าใดกันแน่

ความเป็น“เทวนิยม”หรือเป็น“อเทวนิยม”นี้ เป็นตัวชี้บ่ง
อย่างชัดเจนที่ว่า เรายังเป็นพุทธอยู่จริงหรือไม่ เราแสวงบุญนอก
ขอบเขตพุทธแล้วหรือไม่ เพราะ**ศาสนาพุทธ**เป็น“อเทวนิยม”

จริงๆ **ไม่ไป“เทวนิยม”เลย** ดังนั้น การประพาศหรือการปฏิบัติที่ดี ความเชื่อความเข้าใจที่ดี ของผู้ใดเข้าข่าย“เทวนิยม” ดังที่ได้สาธยายมา นั่นก็คือ ผู้นั้นก็ออกนอกทางพุทธไปแล้ว

หากไม่ตรวจสอบตนเองดูอย่างแท้จริงบ้าง แหม่นอนเราคงมีชีวิตประพาศติดตนหรือแม้ปฏิบัติธรรมก็คงทำไปตามที่ตนมีความเข้าใจ(ทิฏฐิ) มีความเชื่อ(ทิฏฐิ) อย่างที่เคยเข้าใจหรือเคยเชื่อกันมาเดิมๆเก่าๆอยู่นั่นเอง ผิดอย่างไรก็คงผิดต่อไปอย่างนั้นอย่าทำเป็นเชื่อนเฉยดูแคลนอยู่เลย ลองตรวจสอบตนดูดีๆเถิด

ถ้าแม้ผู้ใดมี“ทิฏฐิ”(ความเห็นหรือความเชื่อ)ผิดเพี้ยน(มิจฉา) ไปจากความเป็น“อเทวนิยม”แล้วจริง “ทาน” ก็ดี “ศีล” ก็ดี “ภาวนา” ก็ดี ย่อมออกนอกทางพุทธ ดังนั้น ผู้นั้นย่อมไม่ชื่อว่า แสงบุญ**ใน**ขอบเขต“พุทธ”แน่ เมื่อแสงบุญออกไปนอกขอบเขตพุทธ ก็คงเหลือ**ความเป็นพุทธเพียงแต่ชื่อเท่านั้น** อตถัสจจะ หรือ เนื้อแท้เป็นอื่นไปแล้ว

“ทาน”คือ การให้ ซึ่งเป็นความดีที่ใครๆทุกคนก็รู้ เป็นเรื่องทั่วไป ศาสนาทุกศาสนาสอนนำพากันให้ทำทานทั้งนั้น ดังนั้นการสอน“ทาน”ที่มีผลเป็น“โลกียกุศล”จึงเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่ความแปลกแตกต่างที่เป็นนวัตกรรมพิเศษอะไร สำหรับการทำทานในวงการ“เทวนิยม” แม้จะ“ทำทาน”แล้วก็“ตั้งจิต”(อธิษฐาน) “อยากได้”สิ่งตอบแทนการทานนั้นกลับคืนมาให้แก่ตน“มากกว่าของที่ตนทานออกไป” ก็ยังเป็นเรื่องปกติทั่วไปอยู่นั่นเอง

การ“ตั้งจิตตคอกยากได้”ดังกล่าวนี้ ซึ่งต่างก็ตั้งกันอย่างเอาจริงเอาจัง ชาว“เทวนิยม”ก็ทำกันเป็นเรื่องปกติ ไม่เพียงตั้งจิต“อยากได้”เท่านั้น ยังมีการ“ขอ”ให้อ่านาจักศักดิ์สิทธิ์ เช่นขอเทพเจ้าบ้าง ขอพระเจ้าบ้าง หรือขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆอะไรก็แล้วแต่ ช่วยดลบันดาลให้ตนได้ตามอยาก แถมเข้าไปอีก การประพาศปฏิบัติดังกล่าวนี้ ชาว“เทวนิยม”ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องผิด หรือเป็นเรื่องเสียหายใดๆเลย

แต่ชาว“อเทวนิยม”เห็นว่า ผิด เพราะ“จิตที่มีการขอ”ก็คือ “มโนกรรม”จริงๆ จิตมีอาการของความโลภเกิดจริง ตนสร้างความโลภสะสมใส่จิตของตนแท้ๆ ย่อมนำพาตนไปสู่ทางเสื่อมต่ำนั่นเอง และไม่เป็นการ“ให้”ที่บริสุทธิ์แท้จริงอีกด้วย

สำหรับ“อเทวนิยม”พระพุทธเจ้าทรงสอนให้อ่านลงไป ถึง“กายในกาย..เวทนาในเวทนา..จิตในจิต..ธรรมในธรรม” มี“ธัมมวิจย”หยั่งรู้ลงไปจนเกิด“ญาณปริญาณ..ตึรณปริญาณ..ปหานปริญาณ” รู้แจ้งใน“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(รู้แจ้ง“นามรูป”ของจิตในจิต)ว่า ลักษณะอย่างไรในจิตเป็น“โลภะ” ลักษณะอย่างไรเป็น“โทสะ” เป็นต้น จึงสามารถรู้แจ้งเห็นจริงชัดเจนถึงความ เป็น“นามกายหรือนามรูป”ต่างๆอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ โดยมี“ของจริง”ปรากฏรองรับความรู้แจ้งเห็นจริง ไม่ลึกลับ ไม่คลุมเครือ รู้ชัดกระจ่างจริง พันวิจิจิกฉา อันเป็น“นวัตกรรม”(innovation)ทาง ศาสนาในพุทธสมัย หรือแม้แต่ในสมัยนี้ก็ยังคงครองความเป็น

“นวัตกรรม”อยู่ เพราะยังคงครองความเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต ที่รู้แจ้งเห็นจริงได้แท้จริงตลอด“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” อันเป็น“ปรหมัตถลัจจะ” ซึ่งวิทยาศาสตร์โลกยังไม่สามารถจะหา ทฤษฎีมาพิสูจน์ได้เหมือนของพระพุทธเจ้า

ดังนั้น **“อเทวนิยม”** จึงมีความพิเศษสามารถรู้แจ้ง เห็นจริงในขณะที่จิตของตน“คิดอยากได้”สิ่งตอบแทนการทาน ที่ตนทำ กลับคืนมาให้แก่ตน“มากกว่าของที่ตนทานออกไป” ผู้ที่ ปฏิบัติถูกต้องตามแบบ“อเทวนิยม”สามารถรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตน” (อัตภาพหรืออัตตา)นั้นๆในตน เพราะเป็น“มโนกรรม” เป็น“กรรม” แท้ๆที่“คิดจริง” จิตได้“เกิดกรรม”แล้ว มีกรรมเป็นแดนเกิด (กัมมชะ) หรือมีกรรมเป็นกำเนิด(กัมมโยนิ) เป็น“สิ่งที่เกิดแต่ กรรม”(กัมมชาติ)แท้ๆ ซึ่งสำเร็จเป็น“สังขารธรรม”อยู่ในจิต อัน เกิดจาก“ความดำริ”(สังกัปปะ)ที่ชื่อว่า“มิถฉาสังกัปปะ”นั่นเอง ความต้องการให้ได้แก่ตนมากเกินกว่า“สิ่งที่ตนทานออกไป”จึงเป็น “กรรม”ซึ่งอยู่ในตระกูล“ความโลภ”แน่นอน เห็นอยู่ชัดๆว่า ไม่ใช่“ทาน” ไม่ใช่“ให้”ที่บริสุทธิ์ เพราะเห็นมโนกรรมที่“อยากได้ ยิ่งกว่า ที่ตนทานออกไป” อันเป็น“การเอาเปรียบ”แบบทุนนิยม อยู่ใต้งๆ

ในความเป็น“อเทวนิยม”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน” (อัตตา)ของสภาพดังกล่าวมาคร่าวๆนี้ ด้วย“วิชา ๙” และ“ญาณ” ต่างๆ ทั้งมีทฤษฎีปฏิบัติกำจัด“อกุศลภาวะ”เหล่านี้ให้หมดไป

จนสิ้นเกลี้ยง คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อีกทั้งยังมีทฤษฎี
ตรวจสอบความเป็นจริงอย่างสัมบูรณ์ เช่น “สังโยชน์ ๑๐” หรือ
“วิชา ๙” เป็นต้น

“วิชา ๙” เป็นเครื่องมือสุดวิเศษในตัวของมนุษย์ ซึ่ง
“อเทวนิยม” สร้างขึ้นมาให้แกตนเองได้ ด้วยการปฏิบัติตามทฤษฎี
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงมีในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนา
อื่นใด ไม่มี โดยเฉพาะศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”

“วิชา ๙” (ก็“วิชา ๘”เดิมนั้นแหละ) เป็นความสามารถใน
“การหยั่งรู้”เมื่อปฏิบัติธรรมตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า อย่าง
ถูกต้องหรือถูกต้อง(สัมมา) เป็นสามัญผลหรือผลทำให้เป็นสมณะ
สำหรับผู้มีสัมมาปฏิบัติ ไม่ใช่เรื่องลึกลับ แต่เป็น“นวัตกรรม”
(innovation)ทางศาสนาดังกล่าวแล้ว ที่นับว่าแปลกใหม่ เพราะไม่
เคยมีศาสนาหรือทฤษฎีแบบนี้มาก่อนในวงการศาสนาที่เกิดก่อน
ทั้งหลาย อันล้วนเป็น“เทวนิยม” เมื่อมีสิ่งใหม่แปลกใหม่เกิดขึ้นมา
จึงถือว่าเป็น“ปาฏิหาริย์ตามคำสอน”(อนุศาสน์ปาฏิหาริย์) และที่นับ
ว่าแปลกประหลาดมหัศจรรย์ก็เพราะเป็นทฤษฎีใหม่ เป็นศาสนา
ที่มีแนวคิด“ทวนกระแสโลกีย์”(ปฏิโลตัง) ทำลายโลกทั้งโลกอย่าง
มีนัยสำคัญ อันต่างจากความแปลกประหลาดมหัศจรรย์แบบ
“อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์”ไปคนละแนว

ดังนั้น “วิชา ๙”จึงไม่ใช่“อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนา
ปาฏิหาริย์”แน่นอน

“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระพุทธเจ้าที่ให้ประพฤติไปสู่การบรรลุ“วิชา ๙” ก็คือ จรรยา ๑๕ ซึ่งข้อแรก ได้แก่ “ศีลสัมปทา” แล้วก็“อภินนทธรรม ๓” และ“สัทธรรม ๗” รวมกับ“ฌาน ๔”อีก เป็นจรรยา ๑๕

ในตอนนี้น่าคงยังไม่ใช่อีกโอกาสที่จะสาธยาย“จรรยา ๑๕” เพียงแต่ขอยืนยันในที่นี้ว่า **ผู้ที่พิสูจน์จนสามารถ“ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรรยา”(วิชาจรรยาสัมปันโน)จริง ก็จะมีแจ้งในความเป็น“อเทวนิยม”อย่างชัดแท้**

